W. E. Johns

BIGGLES – LÉTAJÍCÍ DETEKTIV

KAPITOLA PRVNÍ

Zločin v módních barvách

Opuštěné velitelství Bigglesovy letky teď spíše připomínalo filmové hlediště po posledním představení, kdy diváci už odešli, a zbyla četa otrávených uklízečů. Polootevřené dveře skříní, prázdné police, prach na skříňkách a halda dokumentů převázaných provázkem v rohu nesvědčila nijak o tom, že tu kdysi sloužili pečliví piloti v uhlazených důstojnických uniformách.

Velitel letky, major Bigglesworth, všude známý jen jako Biggles, se houpal na židli s nohama na prázdném stole. Poručík „Ginger" Hebblethwaite se opíral v rohu o zeď a nervózně podupával. Kapitán Algy Lacey seděl obráceně na židli a rukama si podpíral bradu. Z otevřeného okna se vykláněl lord Bertie Lissie a otráveně si prohlížel pustou přistávací plochu. Biggles otevřel pouzdro a vyjmul cigaretu a jako vždycky, když nevěděl co dál, si filtrem poklepával na zápěstí.

„Tak, kluci, a máme to za sebou," poznamenal. „Válka skončila. Můžeme požádat o opušťák do doby, než si dají na ministerstvu dohromady všechna lejstra, nebo také můžeme požádat o propuštění do civilu. Vydáme se domů a zapomeneme na všechno, co jsme spolu nalétali. Musím připustit, že se mi při tomhle řešení otvírá kudla v kapse. Nezdá si mi ale, že nám zbývá něco jiného. Připadám si teď jako budík, kterému se zasekla kolečka a ustřelili mu ručičky."

„Něco udělat musíme," zabručel smutně Ginger.

„Tos už říkal," zavrčel nervózně Biggles.

„Máme přece civilní licence," vložil se se svou trochou do mlýna Algy.

„To bude opravdu vzrušující! Dělat totéž co už provozuje takových deset tisíc jiných! Paráda!" vztekal se doopravdy Biggles.

„To už tady v Anglii honci opravdu vystříleli všechny lišky? Fakt už nemáme kde lovit?" bědoval u okna Bertie. Naklonil se z okna a pozorně se na něco zahleděl. „Hele, kluci, nechce se mi tomu věřit, ale jede sem nějaká stará kraksna," prohodil po chvíli. „Za volantem sedí ouřada v buřince."

„Nějaký chudák sjel z cesty a neví jak dál," pochybovačně poznamenal Algy.

„Ne! Můj ty světe! To se tedy pleteš, starý harcovníku. Jasně, absolutně, pleteš se!“ hulákal Bertie. „Pánové, já z toho snad umřu! Není to nikdo jiný než jeho maličkost pan generál Raymond. Osobně, prosím. Jede se asi přesvědčit, jestli jsme tu už dostatečně vysmejčili,“ zase zahořekoval.

„Pokud je v civilu, tak už s vojenskou službou skončil,“ poznamenal poněkud veseleji Biggles, neboť mu došlo, že se mohou nadít nečekaných zpráv.

Generál Raymond zaparkoval, vystoupil z vozu a rázným krokem vešel do kanceláře. Jeho oči spočinuly na neuvěřitelném nepořádku a po tváři mu proběhl záchvěv nostalgie. Při pohledu na skupinku důstojníků se ale lehce pousmál.

„Co má tohle znamenat?“ dožadoval se rázně odpovědi. „Připravujete se na svůj vlastní pohřeb?“

Biggles vyskočil a hned Raymondovi přistrčil křeslo. „Sedněte si, pane,“ vyzval ho. „Prosím ale, abyste si odpustil podobné poznámky. Už jsme to tady skoro všechno uklidili, dokumenty jsou zabaleny. Když nepočítám pár civilistů a malou četu údržbářů, z naší letky už nezbylo vůbec nic. Vůbec nic! Jsem ale opravdu rád, že jste se přijel s námi aspoň rozloučit. Kdybychom věděli, kam se vydat, tak jsme se už před hodinou vypařili někam za obzor.“

„Tak, pánové se ještě nerozhodli,“ zabručel spíše pro sebe generál, když se posadil.

„Něco ale dělat budeme, nebojte se,“ vybuchl nešťastný Ginger.

Biggles se na něj zlověstně podíval. „Jestli ještě jednou řekneš něco podobného, dostaneš do brady,“ sliboval přesvědčivě svému ryšavému kamarádovi.

„Hm, co tedy vlastně chcete dělat?“ přerušil nastávající hádku Raymond.

„Tak to je,“ zabručel Biggles tiše, „otázka, na kterou by nám nedokázal odpovědět ani děd Vševěd.“

„Cože?“

„Správná odpověď totiž neexistuje, každopádně já ji neznám. Dřív nebo později ale na něco pořádného kápneme.“

„Třeba jsem vám přinesl louskáček, abyste ten oříšek rozlouskli,“ skoro jedovatě poznamenal generál.

Bigglesovi se zúžily zornice. „Děláte si legraci?“

„Ne,“ odpověděl generál už mnohem vážněji. „Mimochodem, víte, kam mě osud zavál? Zpátky do mého původního úřadu. Do kanceláře zástupce ředitele Scotland Yardu. Mám tam svůj stůl.“

„To vám upřímně gratulujeme,“ pokýval hlavou Biggles. „Vskutku vám netrvalo dlouho, než jste z tváře smyl válečné barvy!“

„Časuje málo a voda stoupá,“ zazněla poněkud záhadná odpověď. „Můj šéf si prý dovolil křičet i na ministra a ten mě raději pustil.“

„A má to snad něco společného s vaší návštěvou tady u hrobníků?“

„Rozhodně bych sem nejel pokukovat do prázdných hangárů, jestli jsem tu náhodou někde něco nezapomněl,“ prohlásil generál. „Mám pro vás návrh.“

„Posloucháme,“ okamžitě ho ujistil Biggles. „Jakákoli možnost, vyjma postávání mezi výfuky aut na Traffalgar Square, mi udělá velkou radost.“

„Dobře. Mám pro vás práci, kterou zvládnete, a bude se vám líbit. Nejspíš bych vám ale měl o ní nejdřív něco říct, že?“

„Pokračujte, pane,“ vyzval ho netrpělivě Biggles.

„Když jsem minulé pondělí v Yardu přejímal svůj stůl a povinnosti, velice záhy jsem pochopil, proč můj šéf na ministerstvu tak rozčileně žádal, abych se vrátil do práce,“ začal. „Už hodinu poté, co jsem se usadil do teplého křesla, za jaké tuhle židli vy určitě považujete, jsem měl na stole zvláštní případ, který svým rozsahem a jedinečností skoro ohromuje. Zcela přirozeně jsem počítal s tím, že teď po válce se brzo dostaneme do křížku se zločinci, kteří budou využívat letadel. Když zvážíme, že takových… padesát tisíc osob, mužů a žen, umí létat, tak jsem si podobným vývojem situace mohl být jistý na dvě stě procent. Musím ale připustit, že mne ani ve snu nenapadlo, že ti lumpové začnou tak brzo a v takovém měřítku. Ještě nikdy jsem se nesetkal s tak rozsáhlou kriminální činností jako tentokrát. Vzhledem k mým zkušenostem jsem už dříve mluvil se svým šéfem o možnosti zřídit zvláštní oddělení, jakýsi létající výsadek Scotland Yardu. Navrhoval jsem, že začneme hned od počátku s vyškolenými a zkušenými letci, na které se budeme moci spolehnout. V Yardu sice slouží dobří policisté, ale o létání četli jen v Timesech. Nemají ani potuchy o technických podmínkách létání. Budeme muset začít s kadety, které naučíme létat, provádět výslechy a podrobíme je

policejnímu drilu. O tom ale až někdy jindy. Moje kariéra v kokpitu už dávno skončila a už jsem asi dost starý, abych se vrátil ke kniplu," zasnil se Raymond a posloužil si cigaretou z Bigglesova pouzdra. „Teď už tak ještě zvládnu organizační práci."

„Uskutečnit takovou vizi chce ale svůj čas," pokračoval. „Jenže mezitím si nějací lumpové dali všechno dohromady a začali sklízet ovoce svých úvah. A dělají to bez skrupulí, pořádně a s pěkným výnosem. Celá věc je naléhavá a velice vážná. Protože hrozí bezprostřední nebezpečí, uvolil jsem se, že ještě jednou rozhýbu svoje revmatická kolena a pojedu vás požádat, zda byste mi nepomohli s organizací tohoto oddělení, dokud se všechno nevrátí do starých kolejí a my si dokážeme s novou situací bez větších problémů poradit. Jenže připouštím, že byste si měli vyposlechnout i konec než začnete horlivě přikyvovat."

„Abych si to ujasnil," zamhouřil oči Biggles, „toto pátrání bychom prováděli jako vojáci sloužící v RAF či jako civilisté? Nerozumím tomu, jak by to bylo?"

„Vzhledem k policejnímu výcviku a výplatní listině byste museli vstoupit do našich služeb. To znamená vystoupit z letectva. Pokud budete souhlasit, přeložím vás k Pomocnému sboru, který je přiřazen pod mé velení. Já sám velím sekci CID. Bude to ale znamenat ztrátu hodností, bohužel. Ale jen na krátkou dobu, slibuji. *Pro tem*, jak by řekl latiník. Jen na čas. Vyšší hodnost než seržanta v postavení samostatného vyšetřovatele pro vás vyhádat nedokážu."

Biggles se usmál. „To je v pořádku a bude to pěkná legrace," zavrtěl se na židli. „Až mne moji kluci uvidí jen s třemi frčkami, to se budou přímo za břicho popadat!"

„Nebudete muset nosit uniformu," poznamenal Raymond významně.

„Civilní oblečení, pane jo!" vypískl Bertie tiše.

„Čtete moc detektivek," okamžitě ho obvinil Raymond. „Klidně si říkejte, co chcete, mějte si hodnosti podle svého gusta, já po vás chci jen jediné, sestřelit ty okřídlené lotry z oblohy. To myslím obrazně, ne aby vás napadlo mne brát doslova. Už ale dost vtipkování, protože tady není nic k smíchu. Pokud vás toto vyšetřování zajímá, rychle vás seznámím s hlavními fakty." Generál se opřel a začal své vyprávění.

„Celý případ začal před třemi týdny, ještě dříve než oschnul inkoust na mírových smlouvách, abych to řekl poněkud vznešeně," zahájil svůj monolog. „Podle okolností se můžeme domnívat, že plán byl připraven už dlouho předtím. Začalo to v Perském zálivu… ne, spíš všude. A najednou jsme si s hrůzou museli uvědomit, jaké možnosti najednou díky létání ti zločinci mají. Teď už ale k prvnímu případu. Bigglesi, jste zkušený a znalý světa, takže asi víte, že indičtí klenotníci jednou za rok cestují do Zálivu na velký trh s vylovenými perlami. Snaží se tam nakoupit jen to nejlepší zboží. Když je obchod uzavřen, nastoupí na parník a své drahocenné kufříky plné mořských pokladů uloží do lodního sejfu. Pokladník je označí a vydá jim útržky s čísly. Takový postup se už během let docela dobře zaběhl a až do letošního roku nikdy nedošlo k nějakému maléru. Možná právě proto byla opatření, podle mého názoru, slušně řečeno, k smíchu. Každopádně, všechna opatření přinejmenším za ta léta pěkně zatuchla. Cesta z Basry do Indie parníkem Rajah trvá deset dní. Ta loď je stará kocábka, kterou společnost na tuto trasu nasazuje už léta. Když Rajah zakotvil v Bombaji, bylo zjištěno, že zadní díl sejfu byl odříznut. Ta pokladna vůbec nebyla pořádný bankovní a nedobytný sejf, ale staromódní plechová, obyčejná skříňka. Všechny perly zmizely. Celoroční úlovek, bratru, tak za půl milionu liber. Přinejmenším."

Ginger si tiše hvízdl.

„Šikulkové, jeminkote!" poznamenal Bertie.

„Počkejte, v tom ale nebude ten háček, že generále?" vžil se Biggles do policejní role. „Takové množství perel nelze nikde prodat, aby se mezi policejními špicly o tom něco nevědělo? Pokud by někdo podobný úlovek nabídl velkým obchodníkům s perlami, hned by mu na stopu nasadili nějakého poldu či svého poskoka!"

„Za normálních okolností jistě," souhlasil generál, „ale tentokrát to bylo jinak. Důsledná kontrola totiž odhalila, že většina perel z letošního úlovku byla nabídnuta k prodeji ve Státech. Bez jakýchkoli celních dokladů. Jen ty nejlepší a nejcennější výtvory přírody zůstaly v rukách novodobých okřídlených loupežníků. Týden před odhalením krádeže, celý týden předtím, než Rajah zakotvil u mola! Přesně tak, celý týden před odhalením krádeže! Když to shrnu, prakticky to znamená, že se perly dostaly do Ameriky již třetí den po odplutí Rajahu z Basry. Zloději odvedli skvělou práci a nejlepší kusy si

nechali pro horší časy. Ale jak na to koukám, hned tak je potřebovat nebudou.“

„Můj ty světe! To ale musela být blesková operace,“ uznale připustil Algy.

„Jistě si umíte představit, jaký šok tato zpráva vyvolala mezi policejními důstojníky v Bombaji. Během několika dní byla zcela potvrzena,“ pokračoval Raymond. „Prohledávali lodě, na celnicích docházelo k osobním prohlídkám a najednou se ukáže, že klenoty jsou dávno prodány na druhém konci světa. Rajah se nikde k pobřeží ani nepřiblížil, takže ta banda musela mít připravené námořní dostaveníčko, kde předali lup komplicům. Na loď nebo na hydroplán? Podle mého názoru muselo jít o rychlý letoun, protože dostat zboží do Ameriky za tak krátkou dobu není tak jednoduché. Transport by se také nestihl ani normálním dálkovým pravidelným letem. Ze Středního východu do Evropy a ani do Států zatím nelétá žádná společnost. Každopádně, žádné běžné obchodní letadlo by nedokázalo překonat takovou vzdálenost za tak krátkou dobu. Navíc tyto letouny jsou pravidelně na celnicích kontrolovány. Musel to být soukromý a navíc ne ledajaký stroj.“

„Máte úplnou pravdu,“ souhlasil Biggles sklánějící se nad poznámkovým blokem.

„Byl to skoro stoprocentní zločin,“ připustil generál. „Nezbývalo nám jen doufat, že jej hned tak někdo nezopakuje. Mysleli jsme si, že na kloub záhadné loupeži přijdeme o něco později. Ale šeredně jsme se spletli, pokud se dvěma různým lotrům v hlavách nezrodil stejný nápad. O týden později se totiž ztratilo letadlo jihoafrické vlády převážející surové diamanty z Alexander Bay do Kapského města. Šlo opět o pravidelný let, který se organizuje jednou nebo dvakrát za rok. Letoun měl na palubě ozbrojenou stráž a doprovázela ho dokonce stíhačka. Okamžitě bylo zahájeno rozsáhlé pátrání. Pohřešované letouny byly sice nalezeny, ale oba se zřítily těsně po sobě. Podle polohy byl odvozen letový kurz, z něhož vyplynulo, že nejdříve musel být vyřazen z činnosti doprovodný letoun. Ale jak? Pilot byl zastřelen do týla. Nejspíše útočníka ani nezahlédl. Měl to být normální hlídkový let. I stráže a pilot dopravního letounu byli zastřeleni. Zmizelo okolo třistapadesáti liber surových diamantů. Nemáme žádný důkaz, že i tento zločin má na svědomí stejná banda, ale obdobný postup tomu

nasvědčuje. Kameny byly znovu nabídnuty k prodeji, hádejte kdy? Ještě před objevením mrtvých. Letectvo Jižní Afriky pátralo po letounech celých padesát hodin než je našlo. Dost času, aby se diamanty objevily v Riu a v Buenos Aires. Zajímavou skutečností zůstává, že obdobně jako v prvním případě, nejlepší kusy nebyly nabídnuty. Gangsteři se mohou domnívat, že vzbudí menší pozornost, když ty opravdu cenné kameny nedají do oběhu.“

„Jejich letoun musí mít zvláštní úpravu. Ten dolet a ta rychlost!“ vrtěl hlavou Biggles.

Generál mohl jen přikývnout. „Už začínáte chápat, proti čemu stojíme,“ prohodil smutně. „Máme tady zloděje, který se může přemísťovat s lupem během několika hodin po celém světě. Večer krade v Londýně a za úsvitu o šest tisíc mil dál. Kdekoli. Policisté budou muset být ve střehu celé dny a noci. Budeme nejspíše muset vybudovat radarovou síť a pozorovací stanice po celém světě. No, teď aspoň v Evropě. Budeme pátrat po záhadném letounu dnem i nocí. A královně nezbude v pokladnici ani penny.“

Zatímco generál Raymond pokračoval v líčení nehezkých vyhlídek královské koruny, zazvonil telefon. Biggles zvedl sluchátko, chvilku poslouchal a poté ho podal staršímu důstojníkovi. „Pro vás, pane,“ řekl.

„Na Yardu jsem nechal vzkaz, kde mne najdou,“ omlouval se Raymond, „kdyby to bylo opravdu nutné,“ a pak řekl do telefonu: „Ano, jsem to já, Raymond…“

Po dvou minutách:“ Děkuji.“ Zavěsil.

Na jeho tváři se rozlil zasmušilý výraz, znova se obrátil k Bigglesovi.“ Volali z Yardu, bylo to opravdu nutné. Pilot, který vozí výplaty z Nairobi v Keni do Jaggensfonteinských měděných dolů v Severní Rhodesii, byl sestřelen a zahynul, letoun shořel. Měl na palubě třiačtyřicet tisíc liber, většinou ve stříbře. Stříbro se sice mohlo v tom žáru roztavit, no… Každopádně je ale pryč.“

„Svatý otče všech vzduchoplavců, Ikare! Máme opravdu co do činění s pěknými lotry!“ zavrčel Biggles. „Počkejte! Ale, když nakládají stříbro, pak diamanty, tak to štvané letadlo taky musí někde přistávat. Pokud přistávají v nějakém nehostinném terénu, tak to může být pěkně riskantní.“

„Každopádně,“ odpověděl generál hořce, „ke všem střelbám

došlo nad otevřeným terénem, na kterém lze nouzově přistát. To nebyla žádná náhoda, ten lotr ví, co dělá. On si zatím volí, kde zaútočí.“ Generál Raymond zuřivě bafal ze své cigarety.

„Jedna věc mi ale vrtá hlavou,“ pochyboval Biggles. „Ani s vynikajícím letounem nelze operovat bez pozemní základny. Motor také potřebuje promazat a bez šťávy létají tak akorát větroně. Kde bere mazivo a benzín? Musel ho už spálit celé galony. Takové množství paliva může mít v zásobě snad jedině Air France. Co na to letiště? Neříkejte, že jste si to nezjišťovali?“

„Jistě, že ano,“ pokrčil rameny generál. „Nikde dosud nezaregistrovali podivné letadlo. A navíc jsme se dozvěděli, že mazivo i celková spotřeba paliva podléhá přísné kontrole spojenců. Pro koupi většího množství je potřeba licence. Žádná z nich nebyla dosud přidělena neprověřeným společnostem. K naší bandě se žádné palivo touto cestou nemohlo dostat.“

„Aha. Čím dál zajímavější,“ podrbal se Biggles na bradě.

„Někde tu šťávu ten chlap ale ždímat musí. Pokud vystopujeme ten pramen, tak jsme mu na stopě.“

„Jak bychom tu oázu loupežníků našli?“ zeptal se Raymond trochu jedovatě. „Může ležet kdekoli od Severního pólu až k opravdové oáze v poušti. Klidně taky může ležet na Kajmanských ostrovech.“

„Kam se nejdřív podívat, tak to vám opravdu nepovím,“ poznamenal Biggles.

„Bigglesi, že jste to vy, tak se vám přiznám, že nemám ani tu nejmenší představu,“ skoro se omlouval novopečený zástupce policejního sboru.

Biggles zvedl obočí, „To říkáte vy! Co pak s tím mám dělat já? Nejsem kouzelník.“

„Jste ale technický znalec a zkušený pilot. Jediný chlap, který by si s podobným úkolem měl poradit, kdyby chtěl,“ zahrál Raymond na Bigglesovu ješitnost. „Nikdo jiný neotrhá těm banditům z perutí peří. Navíc, když se na celou záležitost podíváme bez emocí, dříve nebo později jim na stopu narazíme. Pokud to někdo dokáže uspíšit, tak to vzhledem k zkušenostem, budete právě vy. A abyste si nemyslel, že jsem si na vás nevzpomněl, když jsem jednal s pojišťovacími společnosti, tak tady je jejich nabídka. Pokud budou ti zločinci

postaveni před soud, bude vám přiznána odměna deseti tisíc liber, kterou na jejich hlavy vypsaly pojišťovny. A navíc, abyste si nemyslel, že jsou to lakomci, přidají deset procent ceny ze všech znovu nalezených kamenů a peněz.“

„A to platí i pro … oficiální policejní důstojníky?“ zeptal se podmračeně Biggles.

„Když na tom budete trvat, dostanete to písemně jako jeden ze článků vaší smlouvy.“

Bigglesův podmračený výraz se změnil v rozzářenou tvář úspěšného obchodníka. „Tak to je jiná,“ pochvaloval si. „Co k tomu máte vy, novopečení bankéři?“ obrátil se k ostatním.

„Parádní obchod, jasně, absolutně nejlepší operace, s jakou k nám kdy pan generál přišel,“ spokojeně si pobrukoval Bertie. „Jasně, absolutně nejlepší.“

„Gingera a Algyho už ani nemusíte otázkami obtěžovat,“ sarkasticky poznamenal generál k Bigglesovi. „Kam se vy vrtnete, oni tam budou cobydup. Vaše rozhodnutí je čistě technická záležitost.“

„Dobrá, pane. Tak jste právě strčil náboj do komory a já zmáčknu spoušť,“ rozhodl se Biggles. „Naše policejní pověření bude mít pouze dočasnou platnost. Musím vám ale položit jednu otázku. Předpokládám, že zatím nikdo to neznámé letadlo nespatřil, jinak byste nám to řekl?“

„Ptali jsme se všude, ale zatím máme jen jednu zprávu, která by mohla cosi naznačovat,“ uznal generál. „Není na ní nic zase tak moc zajímavého. Je jisté, že ten letoun musela vidět spousta lidí, pokud by gangsteři nelétali ve velkých výškách. Jak ale ty svědky máme najít? Oblohu už brázdí celé tucty různorodých strojů a obyčejný člověk se už ani nenamáhá zvednout hlavu, když nad ním zaburácejí. Ta zpráva, o které jsem se zmínil, se k nám dostala poněkud zvláštním způsobem. Jeden topič se vracel z Cardiffu do rodného Montevidea. Použil pravidelnou lodní linku a čistě náhodou to byl člověk hluboce se zajímající o letový provoz. Nebylo divu, za války sloužil v letectvu jako pozemní pozorovatel. Následující den po sestřelu letadla, vezoucího diamanty, stál zrovna na palubě, když nad sebou zaslechl zvláštní zvuk, který ho přiměl, aby se podíval na oblohu. Každý z nás je tak trochu profesionálně deformován, že? Právě včas, aby spatřil letoun, letící vysokou rychlostí na hranici mraků. Nedokázal

rozpoznat typ, což jeho leteckou ješitnost rozhodně uspokojit nemohlo. Proto se přes vysílačku spojil s ministerstvem a obtěžoval je s dotazem, aby mu sdělili, o jaký typ letounu se může jednat. Popsal tvar letadla a všechno co si pamatoval, ale ani letečtí experti v úřadě tu létající zvláštnost nedokázali nikam zařadit. Podle jeho slov neměl letoun trup. Podle zvuku ten chlap odvodil, že šlo o dvoumotorový stroj. Motory prý byly uloženy vzadu na závěsné gondole. Ta zase byla zavěšena na zádi na jediném trámu nesoucím zároveň ocasní kormidlo. Jeho plochy byly neobvykle dlouhé a úzké. Začínaly v polovině rámu a končily vyrovnávacím kormidlem ve tvaru perfektního oválu. Nic víc. Mohlo to být naše záhadné letadlo, ale také nějaký pokus bláznivého konstruktéra. Kdo to ví?“

„Podivná záležitost,“ zabručel Biggles. „Budu si to pamatovat. Mimochodem, a co my? Dostaneme také nějaké letadélko?“

„Letectvo má dost strojů, které teď zrovna nepotřebují. Takže si dokonce můžete vybrat. Už jsem to domluvil se samotným ministrem. Dostanete od něj osobní pověření, které vám umožní natankovat na všech základnách RAF, kdekoli na světě. Můžete požadovat okamžitou opravu svých strojů, a to přednostně. Pozor, jde ale jen o dočasné řešení. Policie potřebuje vlastní letectvo, a abych to dokázal zařídit, ještě se hodně zapotím. Zatím jsme se rozhodli, že odkoupíme hangár v Croydonu. Takže vás chci požádat, abyste si svoji základnu zřídili právě tam. Nemyslím si, že mne budete moc často potřebovat, ale člověk nikdy neví. Vaše velitelství teď leží v Yardu a tam jsou všechny telefony a možná spojení.“

Ginger se zašklebil. „Já a ‚boby‘, to je opravdu švanda!“

Generál vstal. „Dejte se do pátrání a pokuste se něco ulovit,“ loučil se. „Musím se už vrátit. Žádám vás, abyste zahájili pátrání okamžitě, protože pokud to neuděláte, začnou letecké společnosti vřeštět. Veřejnost se začne plašit, že nebudou létat ve strojích, které může někdo sestřelit. My bychom jim nemohli zaručit ani tu minimální bezpečnost. Zatím se, pánové, mějte. Stavte se na sklenku, až se půjdete do Yardu přihlásit.“

Odkráčel ke svému vozu.

KAPITOLA DRUHÁ

Technicky vzato

Biggles seděl na židli a dlouze se díval do hnědého dýmu, který z jeho cigarety stoupal ke stropu. Mlčel a nic neříkal. Hluboce přemýšlel.

„O jednom podstatném bodu Raymond nehovořil," začal svoji analýzu. „Možná, že jste si nestihli uvědomit, že všechny tyto akce jsou namířeny proti britské koruně. Rajah byla anglická loď, pojistka na perly tedy musela být uzavřena u britské pojišťovny. Diamanty patřily jihoafrické vládě a ukradené peníze společnosti, v které mají svůj podíl britští průmyslníci. To nemůže být náhoda! Co to má ale znamenat? Všechny země přece převážejí drahocenné zboží a jim se nic nestalo. Toto nejsou jen obyčejní zloději. Nepřemýšlejí v malých číslech, jen v miliónech. A už si z toho balíku peněz vzali hezké sousto."

„Chceš říct, že ten chlápek, co tahá za nitky, klidně vezme nůž a až mu vstoupíme do cesty, jen tak pro radost nebo pro pomstu ho vrazí do našich útrob?" otřásl se při té představě Algy.

„Byl to jen takový pocit," zapochyboval Biggles zamyšleně. „Podívejme se ale na události z čistě technického hlediska. Je to také koneckonců jediná výhoda, kterou proti normálním poldům máme. Chápu, že neví, kde začít. Běžně vysledují motiv, techniku činu a už jsou na stopě toho zloducha. Jenže tento zločinec nepatří do běžných kategorií, není to jen zlodějíček, ale gangster mezinárodního kalibru. Nejspíš nebude mít ani záznam v rejstříku trestů. A musí mít docela slušnou kvalifikaci a průpravu. Bude to prvotřídní pilot, navigátor nebo aspoň mechanik."

„Podobnými školami ale dnes prošla spousta těch obyčejných," připomněl Ginger.

„Řekl jsi to hezky," pochválil ryšavce Biggles. „Jenže ti poctiví mají omezené možnosti. Lidé s podobnou kvalifikací si většinou vydělají slušné peníze. Většina lidí se na šikmou plochu dostává jen když nemá jinou možnost jak přijít k penězům. Proč vzdělaný člověk opouští poctivost a dá se do služeb zločinu? Za těmito loupežemi je mnohem více než jen obyčejné bankovky. Vždyť ten gangster se musel zahojit už na těch ukradených perlách. Proč se nestáhne do

ústraní?“ Biggles si zapálil další cigaretu.

„Pokusme si shrnout aspoň základní fakta,“ pokračoval. „Za prvé: musejí mít leteckou základnu. Za druhé: leží někde v odlehlém místě, kam našinec tak snadno nezavítá. Uvědomte si, že každý letoun po startu nabírá výšku a právě v tomto okamžiku je ho vidět široko daleko. Za třetí má ten chlap přístup k neomezeným zdrojům paliva, a protože je nečerpá z veřejných zdrojů, musí tedy mít vlastní zásoby nejspíš v podzemní nádrži. Dá se tedy předpokládat, že přistávací plocha leží hned vedle skladiště nebo to depo stojí na jejím kraji.“

„A taková kaplička se sudy s benzínem, panečku, může stát kdekoli na matičce zeměkouli,“ ušklíbl se Algy cynicky.

„S tvým názorem vůbec nemohu souhlasit,“ podotkl Biggles. „Existují určitá omezení, ale k nim se dostaneme o něco později. Nejvíce mne teď ale zajímá to podivné letadlo. Když opomineme ten zvláštní popis a srovnáme si svoje znalosti o našich oblíbených hračkách, musíme nutně dospět k závěru, že podobný letoun neexistuje. Na světě zatím nelétá žádný stroj, který by vyvinul takovou rychlost, měl prakticky neomezený dolet a navíc si klidně přistával na vodě i na souši. Nikdo zatím nedokázal ušít takovému drakovi frak a nakrmit jeho sice malý, ale věčně žíznivý žaludek, i když by mu chutnala jen nafta. Nikdo si nemůže jen tak na jeden zátah poskakovat mezi Středním východem a Severní Amerikou a nezvládl by ani přeskok mezi Jižní Afrikou a Amerikou. Ten letoun by musel někde cestou přistát. Nebo by mohli zboží přeložit a pak se vrátit na základnu. Hodně ale záleží na tom, odkud startují, ale bez dvou letounů si neumím takovou přehlídku představit,“

Algymu to došlo. „Mohla by to být Spur, nejnovější stíhačka, kterou jsme právě zavedli do výroby. Teď na konci války už dosahovala mimořádného doletu, když to srovnám s těmi našimi vážkami.“

„Uvažoval jsem o ní,“ pokyvoval hlavou Biggles, „ale nebude to ono. Víme jen o jednom letounu tohoto typu, který koneckonců není ještě pořádně zalétán. Pokud by ho někdo štípl, tak bychom se to hned dozvěděli. A navíc ti zloději potřebují něco většího, protože bez dvou či spíš tří pomocníků by se podobná akce nedala zvládnout.“

„Spur je ale dvoumístný stroj,“ nedal se odbýt Algy.

„To sice vím,“ zavrtěl Biggles hlavou, „ale v téhle šlamastice je

potřeba hodně kvalifikovaných rukou a v mnoha profesích. Nejdřív potřebujete letovou posádku, i když jsem ochoten připustit, že i jeden člověk může zvládnout práci pilota, navigátora a mechanika. Pak s nimi musí spolupracovat znalec na kamínky a přírodní poklady, někdo, kdo má kontakt na překupníky a brusiče, protože jinak by se nedozvěděli nic o velkém perlovém trhu a transportu diamantů. Musí také vědět, kde ty ukradené poklady udat. A pak je tu i ten sejf na Rajahu. Nebude to tak jednoduché, jak to tu Raymond předestřel! Jsem přesvědčen, že jeho poznámky nelze zase brát tak vážně. Určitě nešlo o žádnou plechovou pokladničku, ale o normální lodní sejf, na který nestačí jen pár kleští na ohýbání plechu. Znovu mi to spíše připomíná práci pro zkušeného kasaře, který už káči lámal."

„Nezapomínej, že mohou používat více letadel," připomněl Ginger další možnost. „Mají stíhačku nebo nějaký stroj vybavený kulomety. Když sestřelí oběť, dejme tomu v Africe, nevidím žádný důvod, proč až do Ameriky musí letět po zuby ozbrojený doprovod. Pokud mají jen jeden letoun, určitě se vracejí na základnu, kde zbraně demontují, a teprve poté jedou sklízet librovky."

Biggles přitakal. „Na tom může něco být. I mne napadlo, že používají dva stroje. Ale teď vám povím něco, co by možná mohlo být klíčem k celé záhadě. Těsně před koncem války se mezi letkami nesla fáma o jakémsi neznámém letadle, který měl navrhnout německý konstruktér… Renkell. Ano, jmenoval se Ludwig Renkell. Výzvědná služba, jako většinou, nedokázala tyto zvěsti ututlat pod pokličkou. Zdálo se, že budeme mít co do činění s opravdu fantastickým prototypem. Potvrzovala to zjištění jednotlivých agentů. Protože se zprávy o neuvěřitelném doletu a velkém rozsahu rychlosti od velmi pomalého chodu až k superchodu opakovaly, neměli jsme žádný důvod o nich pochybovat. Vlastně šlo o dva prototypy, které se zkoušely v německém Augsburgu. První letoun byla dvoumotorová stíhačka pro dva pasažéry postavená z neznámé slitiny s vysokými užitnými vlastnostmi. Druhý prototyp měl sloužit jako lehký bombardér, jen o něco větší než je náš Moskyt. Ta letadla se nikdy nezačala vyrábět, i když v letových zkouškách uspěla na výtečnou. Naši agenti se mohli doslova přetrhat, aby vylíčili, jaká to bude nebezpečná zbraň. Docela by mne zajímalo, kde jsou ty mašinky teď. Myslel jsem si, že jsme je při osvobozování Německa získali, ale pak

se říkalo, že někam zmizela. Když si to teď probírám, nic jsem o nich už dlouho neslyšel.“

„Proč nezavoláš svého kamaráda Freddieho Laverse z rozvědky?“ navrhl Bertie. „Třeba bude něco vědět.“

„Dobrý nápad,“ řekl Biggles a ihned se natáhl pro sluchátko.

„Jsi to ty, Freddie?“ zeptal se po chvíli. „Tady je Biggles,“ začal oklikou. „Potřebuji důvěrnou informaci. Nevíš, kde jsou ty dva německé prototypy, co se zkoušely v Augsburgu? No ty, které postavil ten konstruktér… Renkell … Ano, jasně. Dobře.“ Biggles se odmlčel a jen poslouchal. Dvakrát se zvídavě podíval na ostatní a do telefonu zabručel obligátní „Aha.“ Nakonec se rozloučil se slovy: „Moc ti děkuji, Freddie. Zaskoč k nám na sklenku, až budeš mít čas. Měj se,“ Biggles zavěsil a skoro s popudlivým výrazem ve tváři se znova posadil.

„Takže nevím zase nic moc,“ pokrčil rameny. „Oba letouny zmizely. Naši lidé je nebyli schopni na obsazeném letišti zajistit. Říkají, že je tam nenašli. Při následném vyšetřování místní personál s vyděšenýma očima tvrdil, že tu nikdy žádné zvláštní stroje nehangárovaly.“

„Můj ty světe! Tak tohle mi moc nevoní,“ nadával Bertie. „To si ti naší suchozemští štíři nemohou sehnat pořádné regulovčíky, aby je k cíli navedli včas? Kde jsou aspoň nákresy a plány?“

„Fuč, Bertie, fuč,“ zvesela prohodil Biggles a usmál se. „Jako Mona Lisa. A do pekla se propadl i pan konstruktér společně se svým zkušebním pilotem Baumerem.“

„Pánové,“ pokračoval Biggles skoro okamžitě, „nechci tvrdit, že jsem na správné stopě, ale podobná zjištění tak snadno opominout nemůžeme. Na druhé straně se v průběhu první světové války také z německých letišť ztratila spousta letadel, která jsme nestačili včas zajistit. Jeden konstruktér s tváří beránka a s chladnokrevnýma očima klidně před vyšetřovací komisí prohlásil, že je dal rozebrat, protože to byl pouze jeho soukromý majetek.“

„Hlava jedna dubová,“ zuřil už zase Bertie nad věčně umaštěným monoklem. „Ty letouny přece patřily německé vládě a podle mírových dohod vítězům. Nám!“

„To sice ano, zákony jsou zákony, ale člověk je tu od toho, aby je občas porušoval,“ řekl Biggles spíše jako vtip. „Zpátky k tématu.

Freddie mi potvrdil, že Renkell byl geniální stavitel letadel. Od našeho informátora jsem se také dozvěděl i pár drobností o jeho zkušebním pilotovi, Baumerovi. Sloužil pod Rommelem v Severní Africe a pak jako přidělenec u německého styčného důstojníka mezi Hitlerem a Luftwaffe, Gontermannem.“

„Gontermann, Gontermann? To je ten válečný zločinec, co o něm předevčírem psali v novinách. Zatím uniká trestu, v Polsku a Československu je na seznamu,“ vzpomněl si Algy okamžitě.

„Bude to on,“ připustil Biggles. „Gontermann věděl dobře, proč po pádu Berlína vzal nohy na ramena. Pokud byl Baumer jeho kamarád, určitě se domluvili, že s ním uletí. Pokud to tak bylo, tak bych se ani nedivil, že ten pilot ukradl nejlepší letoun, na kterém sloužil. Jestli to Renkell odsouhlasil nebo ne, to jim bylo úplně jedno.“ Biggles pokrčil rameny. „Možná, že vyjeme na nesprávný měsíc, ale tahle stopa stojí za to. Docela bych se o těch dvou chtěl dozvědět nějaké podrobnosti. Raymond ještě nebude zpět v kanceláři, ten by to věděl…“

„Psalo se o něm přece v novinách?“ přerušil ho Algy a připomněl svou dřívější poznámku.

„Ve kterých?“

„V Timesech.“

„Vzpomeneš si, co tam stálo?“

„Já to nečetl, leda tak titulky,“ skoro se ohrazoval Algy. „Počkej, zase tak pořádný nejsem a ten pytel s odpadky jsem taky ještě nevysypal.“

Algy vyklouzl z místnosti a za chvilku se vrátil s pytlem plným papíru. „Musí být někde navrchu. Bylo to včera nebo předevčírem,“ bručel. Postupně vyndával jednotlivé výtisky, rovnal je po podlaze a pečlivě sledoval datum v záhlaví. „Budou to tyhle,“ radostně vykřikl a na stůl před Bigglese položil rozložené noviny Times, staré dva dny. Očima rychle přejel po titulcích. „Jasně! Už to mám,“ radoval se jako malý kluk. „Já vám to přečtu.“

„Úřadům se dosud nepodařilo zjistit, kde se skrývá bývalý předseda nacistické strany, válečný zločinec Gontermann, proti kterému byla vznesena řada obvinění. Julius Hans Gontermann se narodil v roce 1902 v meklenburském městečku Garlin. Rodiče mu určili vojenskou kariéru, ale vzhledem k neukázněnému chování byl

už jako kadet z akademie vyloučen. Začal se věnovat politice, ale ani tam neuspěl. Další zprávy o něm pocházejí z doby pátrání po veřejném nepříteli USA číslo l, německém rodákovi Maxu Grindlerovi. Když byl dopaden federálními agenty, byl zajištěn i Gontermann, ale vyvázl jen s menším trestem. Po propuštění dál pokračoval ve svých zločinných rejdech a orientoval se na pašování šperků a drahých kamenů mezi Evropou a Amerikou. V roce 1930 byl odsouzen k třem rokům ve federální věznici a ihned poté vyhoštěn. Po návratu do Německa vstoupil do nacistické strany a jeho rychlý vzestup se dá připisovat jeho neobvyklé krutosti, kterou poprvé projevil při svém nasazení ve španělské občanské válce jako člen legie Kondor. Stejných zvěrstev se dopouštěl v průběhu války v Polsku a Československu. V březnu 1942 byl vyznamenán Železným křížem za úspěšné plnění úkolů První letecké divize pod vedením generalobrsta Kellera. Krátce poté byl Gontermann přidělen přímo do Hitlerova osobního štábu. Gontermann je pořád dobře vypadající chlap s okázalým chováním, který si potrpí na nejlepší oblečení.“

Algy zvedl zrak od titěrných liter. „Všechno.“

„Dobrá, je to tak,“ prohodil záhadně Biggles. „Zajímavý článek. Gontermann je tedy protřelý pašerák. Pořád platí staré přísloví, které tvrdí, že když je někdo předurčen k zločinecké dráze, nic ho nemůže zastavit. Kriminálník kriminálníkem zůstane. A taky, když sloužil v legii Kondor, musí být za kniplem jako doma.“

„Pěkný ptáček, co vyletěl z klícky, aby snášel zlatá vajíčka do hnízda jako kukačka. A to si ještě potrpí na blýskavé kamínky jako straka,“ hromoval Bertie.

Biggles přikývl. „Baumer musí o jeho minulosti dost vědět, což prakticky znamená, že s ním patří do stejného pytle. Jinak by mu nepomáhal. I když zatím nemáme žádný důvod se domnívat, že tenhle spolek Gontermann-Baumer je naším cílem, naše současné znalosti o nich poskytují aspoň nějaké vodítko. Jejich oboustranná kvalifikace je předpokladem, že opravdu snášejí zlatá vajíčka, ale rozhodně ne pro někoho jiného.“

„Kde je začneme hledat, ty náš starý válečný rozumbrado?“ zeptal se Bertie.

„Nejdříve bychom měli eliminovat země, kde být nemohou,“ zamyslel se Biggles. „Po útěku z Německa mají kdekoli v Evropě

horkou půdu pod nohama, ve Španělsku své šediny ukázat nemohou a rozhodně se nemohou ani skrývat v bývalých okupovaných státech. Ani v Itálii nejsou nacisté zrovna v oblibě. Ti gangsteři už musejí mít k dispozici bezpečnou základnu s přistávací dráhou a musejí se tam cítit jako ryba ve vodě. Možná, že i to je důvod, proč se zase vydali za kořistí. Ale ani my jsme nezaháleli. Máme aspoň nějaký plán a to jsme si ještě ani nedali dohromady výstroj a nevybrali dopravní prostředky. Jde se do města. Předně jsme slíbili Raymondovi, že mu okoukneme tu jeho teplou kancelář a taky nám toho dost slíbil. A pak už nám zbývá jen vydat se na cestu."

„Na cestu? Kam?" Ginger nechápavě zakroutil očima.

„Do Německa přece," odpověděl Biggles způsobem, jakoby nechápal, že tak nad slunce jasná věc zrzavému poldovi nedošla. „Měli bychom začít v Augsburgu. Tam se přece testovaly Renkellovy prototypy. Třeba se nám tam podaří najít nějaký klíč k té záhadě."

„Ha! Ha! Otisky prstů a směrovky, ne?" zavrčel Bertie.

„Nic takového, lorde," usmál se Biggles. „Dneska i druhořadý zlodějíček nikde otisky nenechá. Směrovky k panu Renkellovi tam taky nejspíše nebudou, ale přesto bychom tam, čistě technicky vzato, mohli něco najít. Už je načase, abychom přestali mudrovat. Yard nás neplatí za slova, ale za činy."

KAPITOLA TŘETÍ

Žlutá labuť

Už druhý den odpoledne klesaly nad Augsburgem dva letouny na přistání. Byla to sice vojenská letadla, ale nesla identifikační kódy britského civilního letectva, soustředné červené a modré kružnice na šedém trupu letounu. Prvním strojem byl dvoumotorový stíhací bombardér DeHavilland Mosquito, který se tak proslavil při náletech z nízkých výšek. Druhým pak nová dvoumotorová stíhačka Spur. Jen předčasná německá kapitulace zabránila tomu, aby byla zapsána do análů druhé světové války jako válečný letoun s vysokou manévrovací schopností a neobyčejným doletem. Obě letadla společně dorolovala ke kontrolní věži. Ze stíhačky Spur vyklouzli na přistávací dráhu Biggles s Gingerem. Algy s Bertiem zase opustili Mosquito. Všichni na sobě měli obyčejné civilní šaty. Ještě před odletem se spolu trochu

pohádali, protože se Bigglesovi zdálo, že nemá cenu, aby do Německa letěli všichni pohromadě. Biggles nakonec ustoupil a souhlasil, že si vezmou i druhý stroj, který se koneckonců v případě potřeby může docela dobře hodit.

Než se vydal ke kancelářím, zastavil se na přistávací dráze a pečlivě obhlížel letištní budovy. „Tak tamhle jsou ty slavné dílny Messerschmitta," uznale pokyvoval hlavou. „Ten levý hangár musel patřit Renkellovi. Nic se tady od mého posledního výsadku nezměnilo." Došla k nim hlídka a seržant RAF požadoval jejich dokumenty.

„Vyšetřovatel, seržant Bigglesworth z CID," představil se. „Chci mluvit s velitelem perutě, Howathem."

„Tudy, pane," uklonil se seržant. „Major vás očekává."

Dovedl je do místnosti, kde už na ně čekal důstojník v modré letecké uniformě v hodnosti majora. Právě rovnal nějaké složky.

Howath se na Bigglese přátelsky usmál a podal mu ruku. „Ahoj, Bigglesi," rozzářil se. „Kteří čerti tě sem nesou? Dostaly se ke mně zvěsti rovnou od pramene, že ses vydal na cesty. Dokonce mi prozradili, že už nejsi letec, ale polda. Prý pátráš po nějakých klenotech. Může to být docela švanda, ale jak tě platí?"

„Ten tvůj informátor z ministerstva se šeredně plete," přerušil ho Biggles chladně. „Právě v tomto okamžiku není moje zaměstnání žádná legrace a ani žádný zlatý důl. Pokud ale uspějeme, pak si snad budu moci dopřát trochu legrace a dovolené. Poslouchej, došlo k několika vraždám, ta banda zastřelila i dva civilní piloty. Neznal jsem je, ale na tom nezáleží. Pracovali ve stejné branži jako my a já to tak nenechám. Pro většinu lidí vražda znamená jen zkrvavenou mrtvolu někde v márnici. Pro mne je to něco jiného. Být sestřelen na mírovém nebi mi připomíná toho nejhoršího hrdlořeza, který podřezává svým obětem hrdla v temné noci. A útok z týlu dělá z těchto vražd záležitost ještě horší. Já toho zákeřného vraha dostanu. To je vše. Takže, rovnou k věci."

„Promiň," zašeptal major kajícně. „Posaď se. Cigaretu? Jak ti můžu pomoct?"

„Hledám ty Renkellovy prototypy," poznamenal Biggles zachmuřeně.

„Tady nejsou," pokrčil Howath rameny. „Zmizely, pokud vůbec

někdy existovaly.“

Bigglesovi se zablesklo v očích. „Co tím chceš říct? Pokud existovaly…? Chceš tvrdit, že naše rozvědka káže bludy?“

„No, to sice ne, ale…,“ zakoktal se major a po zádech mu přejel mráz.

„No, já myslel…,“ už smířlivěji pokračoval Biggles. „I kdyby ta letadla existovala jen v úředních záznamech, pro mne je to důvod, abych se po nich podíval.“

„Tak dobře. Takto tu ještě jednou pročešeme,“ odsouhlasil Howath Bigglesův návrh, „Jenže my se o to už snažili, a po těch letounech tu nezůstala žádná, stopa. Pochopitelně, že jsme po obsazení letiště provedli obhlídku. Ta letadla byla to první, po čem jsme tady zatoužili.“

„Co personál? Co k tomu místní říkali?“

„Většina z nich utekla, než obsazovací operace skončila. Zůstala tu jen hrstka těch nejodvážnějších. Vyslýchal jsem je osobně. Prý o zvláštních letounech neví vůbec nic. Připustili sice, že tu Renkell něco vyvíjel, ale přísahají, že všechno skončilo jen na rýsovacím prkně.“

„Kde jsou teď?“

„Zajišťují provoz. Aspoň si to myslím.“

„Kdo je platí?“

Major zamrkal. „Copak vím, to mne nikdy nezajímalo. Není to moje starost. Nejspíš správa letiště.“

„A kdo platí tu správu?“

„Jak to mám, k čertu, vědět? Nikdy jsem se jejich šéfa neptal. Mluvil jsem s ním koneckonců pořádně jen jednou. Tvrdil, že hodlají letištní haly využít na výrobu lehkých osobních letadel. Ten jejich ředitel má sice v přístěnku nějaký letoun, ale není na něm nic zvláštního. Jinak mi ale ten chlap připadá docela schopný. Určitě se vyzná. Taková továrna na lehké letouny nemůže být spojencům nebezpečná.“

„Ten chlap je pilot?“

„Sloužil v peruti Oswalda Boelcka v první světové. V osmnáctém roce. Říkal, že už zestárl na to, aby se zase plahočil i v té Druhé v pořadí.“

„Jak se ten chlap jmenuje?“

„Preuss… Rudolf Preuss.“

„Co je to za člověka?“

Major se zamračil. „Podívej se, Bigglesi, není tohle trochu moc? Ministerstvo mi sice dalo příkaz, že ti mám vyjít všemožně vstříc, ale nehoníš náhodou mrtvého koně?“

„Zatím nemám jinou stopu, které bych se mohl držet,“ prohodil Biggles vyrovnaně. „Co je to za chlápka, ten Preuss?“

Howath pokrčil rameny. „Typický Prušák,“ řekl. „Je mu tak pětačtyřicet. Vysoký, šlachovitý, modrooký sportovec s výrazným knírem. Zdá se, že si dokáže zařídit spoustu věcí i v tomhle období.“

„Kde ho najdu?“

„V dílnách nebo v kanceláři,“

Biggles vstal. „Chci s ním mluvit. Mimochodem, doufám, žes nikomu neříkal o mém příletu?“

„Ne.“

„Prosím tě, drž jazyk za zuby. Rozhlas, že sem přijel anglický výrobce, který shání licenci a nápady na výrobu vhodných letounů na ostrovech.“

„Jak chceš. Mám jít s tebou?“

„To není špatný nápad. Můžeš nás aspoň představit. Pak už to nech všechno na mně.“

Major si nasadil čapku a doprovázel Bigglese do Renkellových dílen.

Preuss byl v kanceláři. Howath vylíčil, jakého tu má anglického hosta. Němcovo chování po obvyklých zdvořilostních frázích Bigglesovi připadalo poněkud strohé, ale nehodlal ho brát na vědomí. Dalo se koneckonců pochopit. Po několika větách o počasí se Biggles, jakoby mimovolně, zeptal: „Kdepak jsou ty dva prototypy, co se tu testovaly?“

Preuss ztuhl. „Už jsem to uvedl ve zprávě. Žádná, taková letadla neexistují,“ řekl ostře poměrně slušnou angličtinou. „Jsem tady ředitel, a tak bych to snad musel vědět.“

„Co se v těchto dílnách vyrábělo na konci války?“ zeptal se Biggles zdvořile.

„S ohledem na blížící se mír Herr Renkell vyvíjel lehký, civilní letoun.“

„Pokud tomu tak bylo, proč tedy utekl?“

„To mi nevysvětlil,“ odsekl Němec sarkasticky.

Biggles mávl rukou. „Aha. Můžeme se tady trochu rozhlédnout. Vadit vám to nebude, že?“ a zářivě se na Prušáka usmál.

„Celá dílna už byla několikrát prohledána,“ poznamenal Preuss chladně.

„Podívejte se, Preussi, chápu, jak se cítíte,“ zvolil Biggles přátelský tón. „Cesta sem netrvá hodinu, a tak bych se chtěl trochu porozhlédnout a vidět, co se ještě vidět dá. Klidně si tu povídejte s majorem Howathem a my se tu porozhlédneme. My to zvládneme sami!“ Biggles kývl na ostatní, kteří právě vstupovali do chodby do haly. Pak za sebou zavřel dveře.

„Špatně naladěný panák,“ poznamenal Algy.

Biggles nic neříkal, když se zastavil před dveřmi do jedné kanceláře. Pod cedulkou se skvělo zajímavé jméno: KURT BAUMER.

Když Biggles bral za kliku, řekl, „Tak a jsme v kanceláři toho pilota.“ Dveře se otevřely a pátrací skupina Yardu vešla dovnitř.

Uvnitř toho moc nezůstalo. Bylo zřejmé, že se tato místnost už dlouho neužívá, zůstaly jen staré kusy nábytku. Skříně i police zely prázdnotou. Všechno, úplně všechno bylo pečlivě vybíleno, aby nezůstaly žádné důkazy. Jediná lejstra se válela v odpadkovém koši u nohou stolu. Biggles jej vysypal na desku a probíral se obsahem: dvoje staré noviny, nevyplněné formuláře a pár drobností. Pak tam Biggles našel několik fotografií letounů. Vždycky to byl Messerschmitt, a pořád ten samý stroj.

„Tak tohle bude Baumerův válečný oř,“ prohlásil Biggles. „Ten pilot v kokpitu bude asi také on, ale ten snímek je příliš malý, abychom si udělali nějakou představu, jak vypadá. Nechám ho v Yardu zvětšit.“

Pak sebral další fotografii portrétující uhrančivého mladého muže v uniformě italského letectva. Na zadní straně snímku objevili několik italských vět. Biggles rovnou překládal:

Věnováno mému skvělému kamarádovi Kurtu Baumerovi. Libye 1941. Carlos Scaroni Eskadra 33.

„Museli si být docela blízcí, když Baumer sloužil v Libyi,“ poznamenal Biggles. „Museli s tím Scaronim sloužit na stejném letišti, když se znali tak dobře. Nemusí to nic znamenat, ale přesto to může být důležitá souvislost.“ Zasunul fotografie do kapsy, shrnul

ostatní odpad do koše a postavil ho zpět. „Pojďme se podívat do výrobní haly," navrhl.

Půl tuctu mužů v hloučku kolem strojů o něčem diskutovalo. Když vyšetřovatelé vešli dovnitř, okamžitě ztichli. Biggles jim pokynul, než začal procházet dílnou. Zaznamenával do své mysli každičký detail této haly. Stály tu jen obvyklé soustruhy a lisy, nic zvláštního. Biggles si dokonce některé z nich prohlížel zblízka, jakoby věděl, co je stolice soustruhu. „Ale, mají tady nové patice," zašeptal Gingerovi. „Nemá cenu se ptát, k čemu sloužily. Tady nic nenajdeme, pečlivě tu uklidili a opotřebované části, které by je mohli prozradit, raději vyměnili. Jdeme se podívat na letištní smetiště. Když se chceš opravdu něco dozvědět o letovém provozu, najdeš to vzadu v hangárech."

Vyšli z dílen a zamířili k velkému hangáru, v jehož zadním traktu našli nepořádek, který Biggles předpokládal. Válelo se tu různé harampádí, tkaniny, trámy, pláty plechu i různá potrubí.

„Podívej," ukazoval Biggles pod sebe. „Podívej se, všechno skončilo v hydraulickém lisu! Proč si dávali tak záležet? Můžeš hádat? Preuss je důkladný, ale tentokrát zašel příliš daleko. Skutečnost, že dal rozdrtit i malé díly jednoznačně dokazuje, že tady něco schovává."

Biggles se sehnul a zvedl jednu ze zvláštních kovových, kulatých vzpěr. „Vemte ji za konce a pokusme se odhadnout, k čemu to mohlo sloužit."

Zatímco si Ginger s Algym lámali nad tyčí hlavu, sám se dál hrabal v hromadě. Za chvilku vítězně v ruce třímal krátký ocelový díl, který unikl děsivému stisku lisu. Algy vykřikl, když se na něj podíval. Ten díl vzdáleně připomínal ocasní kormidlo oválného tvaru. Biggles tiše hvízdl, „Hrome!" vyjekl. „Oválná směrovka! Ten námořník přece viděl letoun letící přes oceán a vzpomněl si, že měl oválné kormidlo. Tenhle díl určitě patří k prvním konstrukčním typům. Tak dobře. Už jsme viděli až dost. Balíme, naházejte ty krámy zpátky. Podívejte se na ten váš díl. Letouny a ani těžké bombardéry podobné zařízení nepoužívají. Zcela určitě to ale slouží k řízení a směrování letadla. Tady je horní díl uříznut. Ten námořník měl pravdu. Nesmíme ztrácet čas. Jeden z těchto prototypů, když ne oba zároveň, brázdil oblohu nad Atlantikem. Kde je teď, to je jiná záležitost. Podívejme se, co zůstalo v hangáru."

Když vešli do velké haly, spatřili civilní letadlo, natřené až podezřele nehezkou, okrově žlutou barvou. Nikde žádné výsostné a registrační znaky. To už se k nim ale rychle blížil sám pan ředitel Preuss. Jeho tvář z nenadálého setkání poněkud zpopelavěla.

„Brý den, já si myslel, že jste byl s majorem," řekl Biggles klidně.

„Musel se vrátit do kanceláře," vyštěkl Preuss. „Ten letoun nepatří do válečného materiálu. Je to můj soukromý stroj. Co tady vůbec děláte?"

„Ještě jsme se neměli čas ani pokochat jeho krásou," zavrčel pro změnu Biggles. „Vážně, ten letoun patří vám?"

„Ano, je můj." Preuss se snažil krotit svůj hněv.

„A vadilo by vám moc, kdybych se na tu nádheru podíval?" rozzářila se Bigglesova tvář.

„Vyhráli jste válku a děláte si, co se vám zachce," pokrčil Němec rameny. Ale odevzdané gesto to nebylo.

Bigglesův výraz se nezměnil. „Podobný tón rozhodně nepřispívá k našemu vzájemnému porozumění," řekl filozoficky. „Když už musíte mluvit o válce, račte si uvědomit, kdo ji začal. K tomu se ale vracet nebudeme." Biggles se podíval na letoun. „Tak i tuhle lahůdku kreslil pan Renkell, že?"

„Co vás opravňuje k takovému tvrzení?" zavrčel Preuss.

„Protože konstruktéři pořád opakují svoje novinky na všech modelech, které staví. Jejich návrhy mají většinou některé společné rysy. Podle ocasu se dá na jeho jméno rovnou sázet. To ale víte. Ocasní kormidlo vašeho letadla je skoro oválné. Panu Renkellovi se tento tvar úžasně líbil."

Preuss zůstal na Bigglese užasle zírat. „Kde jste viděl Renkellovy návrhy?" Jeho jedovatost ho prozrazovala.

Biggles svraštil čelo. „Zapomněl jsem, kde to jen bylo. Nejspíš si to pamatuji z vyprávění."

Pomalu kráčel kolem letounu, otevřel dvířka do kabiny a prohlížel si vnitřek. Pak vyzval své detektivy, aby se šli také podívat. „Musíme uznat, že ti Němci jsou důkladní," hodil hlavou. „Podívejte se na tu přístrojovou desku. Je přehledná a dobře umístěná. V celém kokpitu tu měli dost místa." Podíval se přes rameno. „Už jste namontovali i velkou přídavnou nádrž pro lehké letouny, že?" zeptal

se.

„Soukromí zájemci požadují, aby nové typy měly delší dolet“ odvětil Preuss. „Když budete přistávat každých pár kilometrů, tak se vám díky přistávacím poplatkům létání hodné prodraží.“

„Nemohu než s vaším zdůvodněním souhlasit,“ souhlasil Biggles, ale v očích se mu zračily otazníky. „Čistě z technického hlediska, kdy hodláte tento typ představit na veřejnosti?“

„Až budou dokončeny některé modifikace,“ odpověděl Preuss klidněji. „Jako obvykle máme neuvěřitelné problémy se spoustou myšek, které potřebují vychytat. Ten letoun je pouze konstrukční model. Nejsme ještě připraveni ho uvést na trh.“

Biggles přitakal pouhým „Aha.“ Zavřel dvířka. „Až to letadlo ponesete v nůši na trh, dejte mi vědět.“

„Tak dobře.“

„Řekněte mi,“ pokračoval Biggles a ukazoval na jméno letounu na kapotě motoru, „proč říkáte tomu letadlu Labuť a proč jste ho nalakovali tak nepěknou žlutou?“

Preuss zaváhal. „Můžeme ho klidně přetřít.“

„To je fakt,“ prohodil Biggles jakoby mimovolně. „No, asi to bude všechno. Děkujeme vám, pane Preussi.“

Němec se poněkud obřadně uklonil.

Biggles vyšel z hangáru a zamířil ke kontrolní věži. Mlčel a hluboce přemýšlel. „Ten stroj mne přímo přitahuje,“ poznamenal po chvíli. „Pokud Preuss nelhal a bude ten stroj uveden na trh, cena značně omezí skupiny možných odběratelů. Pod pár tisíc liber ten letoun prodávat nemohou a takové množství peněz nemůže zase vydat za luxusní vozítko ledajaký dobrodruh.“

„Mohou snížit cenu a další vybavení prodávat dodatečně,“ navrhl Algy.

„Tak proč by ho předem namontovali?“ zavrtěl Biggles hlavou. „A co hlavní nádrž? Když budeme panu Preussovi skoro věřit, jen pár poblázněných podnikatelů bude požadovat letoun s doletem dvou tisíc mil. Jeho zdůvodnění o nákladech za letecký provoz je chytrý žvást. Je mnohem levnější zaplatit tu a tam poplatky, než s sebou vláčet přídavnou nádrž. V žádném případě jeho názor nemíním respektovat.“

„Co měl znamenat ten tvůj brebt o té žluti?“ zeptal se Bertie. „Jako kdyby na tom záleželo.“

„Horší barvu pro soukromé letadlo si ani neumím představit," zvažoval Biggles odpověď. „Každopádně jim nešlo o parádní vzhled. Ten odstín byl zvolen úmyslně. Natírali letouny pro libyjskou ofenzívu na žluto. Letouny neměly být na žlutém písku patrné. Baumer v poušti sloužil. Pokud se nemýlím, budeme hezky dlouho drtit písek mezi zuby, než tenhle případ skončí. Pak mne zarazila ještě jedna konstrukční věc vodního ptáka pana Preusse. Mají v kabině veškeré vybavení, a přesto zapomněli na to podstatné. Německá důkladnost a zapomenout na vysílačku! Tak to ne! Ať na mě nezkouší, že to byla jen obvyklá lidská roztržitost. Všimli jste si, jak silný plech byl použit na nos letounu? Co těžiště? Proč by tam konstruktér umísťoval další přebytečnou váhu? Bude tam mrtvá schránka. S rádiem! Proč ho ale schovávají? Budou proto mít asi dobrý důvod, Mne napadá jen jeden. Vůbec, veškeré vybavení tohoto letounu je poněkud netradiční, luxusní a neobyčejně nákladné. Jakoby vůbec nezáleželo na ceně a šlo především o výkonnost. Jsem zcela přesvědčen, že Labuť není určena pro normální uživatele. Navenek sice mohou říkat cokoli, ale tento letoun je určen k něčemu zcela jinému."

„To chceš tvrdit, že i Preuss patří do toho spiknutí Gontermann-Baumer?" zeptal se Algy.

„I kdyby nebyl zasvěcen do podrobností, tak zcela jistě ví, kde ty prototypy schovávají," pronesl Biggles vážně. „Gontermann s Baumerem potřebují nenápadný letoun, který je může dopravit do tepla domova, aniž by je někdo viděl. A tato žlučovitá labuť je k tomu přímo ideálně vybavena. Čím dál mě víc zajímá, kdo platí tyto práce, když je letiště zrušeno a šéf se ztratil. Takže máme dalšího ptáčka, kterému budeme muset na křídla položit závaží, aby nám nefrnknul."

Biggles vešel do kanceláře.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Falešné trumfy v rukávu pana Preusse

Velitel perutě si právě nasazoval a rovnal čapku. Bez parády to přece nešlo. „Našels něco?" zeptal se Bigglese zvesela.

„Nic, co by stálo za řeč," odvětil obdivovatel techniky rozšafně. „V kolik tyhle dveře zamykáš?"

„Okolo půl páté. Takže už pracuji, díky tobě, přesčas. Jsem právě na odchodu.“

„Kde ti přidělili pryčnu?“

„Mám pokoj dole ve městě, v hotelu Colon.“

„A kde spinkají tvoji podřízení, údržbáři a ostatní vojáci?“

„V kasárnách kolem letiště.“

„Končí stejně jako ty?“

„Znáš to, když kocour není doma…“

„Jasně. Takže po půl páté tady lišky dávají dobrou noc.“

„Přesně tak. Popravdě řečeno, nemáme tady moc práce. Nejspíš nás také velice záhy odvolají. A co ty, vracíš se s tou tvou cháskou zpátky na ostrovy?“

„Ještě nevím,“ pokrčil rameny Biggles.

„V hangárech je dost místa a naší kluci se postarají o údržbu, takže tady klidně můžeš zůstat.“

„Děkuji, domluvíme se později. Nedělej si s námi starosti.“

„Tak dobře. Pokud mne opravdu nepotřebuješ, tak se loučím. Tady máš klíče od mé kanceláře, předej je hlídce, až skončíš.“

Major se s Bigglesem rozloučil a odjel do města.

„Hele Bigglesi, jestli chceme být doma ještě za světla, tak máme nejvyšší čas,“ významně ukazoval Algy na ciferník hodinek.

Biggles ale nereagoval a jen se díval z okna. Najednou se skoro vrhl ke dveřím a bez jediného slova vysvětlení.

Biggles navzdory nechápavým a udiveným očím pátrající trojice rychle kráčel po asfaltu k muži v kombinéze, který se právě vynořil před jejich letadly. Malý, tmavý a podvyživený mladík, kterému mohlo být lehce přes dvacet, hned přidal do kroku, když spatřil svého pronásledovatele. Na zkušeného a opatrného hlídacího psa ale neměl šanci.

„Jen na chvilku,“ ostrým hlasem a plynulou němčinou ho Biggles vyzval na krátké popovídání.

Muž se zastavil a s obavami pokukoval po montážní dílně.

„Co jste dělal u našich letounů?“ rozhodně se domáhal odpovědi Biggles.

„Jen jsem si je chtěl prohlédnout, pane,“ nervózně vykoktal neznámý mladík.

„Vy patříte do týmu pana Preusse?“

„Jistě.“

„Koukám, že jste fanda do létání.“

„Samozřejmě.“

„Výborně. Vždycky rád pomůžu, když mám před sebou mladého muže, kterému učarovala oblaka,“ řekl Biggles lahodně. „Pojďte, koukneme se na některé detaily spolu.“

Ale adept Bigglesovy přednášky se ani nepohnul.

„Copak se stalo, já vás chtěl vzít dokonce nahoru!“ pokračoval odmítnutý učitel.

Muž si přejel jazykem přes okoralé rty a znovu se zahleděl k hale. „Nemohu,“ zavrčel postrašeně.

Bigglesovi došla jeho trpělivost. „Takže to vezmeme jinak, k čemu jsou ty kleště?“ a ukázal na pracovní nářadí nedbale zastrčené v mladíkově kapse.

„Na nic.“

„Prima, tak to se s vámi opravdu ze srdce rád proletím,“ vzal přátelsky mechanika za rameno. „Pojďte, no tak, nedejte se dvakrát pobízet.“

Navzdory jeho protestům, Biggles svoji oběť pomalu, ale jistě tlačil ke stíhačce Spur.

„Nastupte si,“ oznámil mu stručně.

Muž ale uskočil, jeho tvář zbělela a na čele se mu zarosil studený pot. „Ne… proboha ne!“ vykřikl.

‚Ale, mladíku, čeho se bojíte,“ pobrukoval si pod neexistující vousy Biggles. „Já už létám od kolébky, tak se nemáte čeho bát. Stačí se jen trochu držet a už jsme nahoře.“

A znovu mladíkův jazyk zvlhčoval rty. „Ne,“ vyštěkl teď skoro hrozivě.

„Proč ne? Nemáte přece důvod se znervózňovat. Zřítit se nemůžeme… Nebo snad ano?“

„Já vím, ale stejně bych se… bychom se mohli zabít.“

„Aha,“ nadechl se Biggles. „Takže od počátku! Co jste s tím Spurem udělal? Mluvte! Hezky rychle!“

Dopadený, povedený opravář se už skoro dusil. Byl vystrašený, protože pohled do tváře civilisty ho přesvědčil, že se tu brzo budou lámat kosti. „Přestřihl jsem vodící lanka u bočních křidélek,“ zapištěl.

„Proč? Pravdu nebo do konce života nevylezete z basy. Za

sabotáž a pokus o vraždu jsou vysoké tresty!“ chrlil Biggles jednu větu za druhou. „Proč jste mne chtěl zabít?“

„Já… já nechtěl… přisahám, že já… ne,“ hořekoval slaboch, který se sesypal při prvních silnějších slovech. Už se zcela zhroutil a proměnil se v uzlíček nervů.

„Tak tedy proč?“

„On… on mne donutil.“

„Kdo?“

„Pan Preuss. Proboha, nesmíte mu říct, že jsem ho vyzradil, jinak mne zabije,“ jeho hrůza už dostávala skoro patetické rysy.

„To máte jedno, on nebo já?“ ušklíbl se sarkasticky Biggles. „Vidím vám až do žaludku, vy se Herr Preusse bojíte až za hrob, že?“ Nebyla to ale otázka, spíš jen další jedovatá poznámka.

„On… on je opravdu nebezpečný člověk,“ koktal opravář s kleštěmi.

„Aha. Když už jsme se dostali takhle daleko, snadno zvládneme i ten zbytek. Kde jsou ty dva prototypy, které odtud někdo ukradl?“

„Na mou věru, opravdu nevím,“ odpověděl už klidněji Němec, protože z tónu Bigglesova hlasu pochopil, že právě zachránil pravou nohu.

„Ale byly tady!“

Muž zaváhal.

„Odpovězte!… Čekám!“ Němcovy kosti se zase zdály být ohroženy.

„Nepomůže mi ani svatý anděl, jestli se Preuss dozví, že jsem vám to vyklevetil,“ zavzdychal tázaný. „Ano, pomáhal jsem je stavět,“

„Byla to stíhačka a lehký bombardér?“

„Ano, pane.“

„Co jste zač, myslím profesí, mimo kazisvěta?“

„Letecký mechanik.“

„Pomáhal jste i při montáži podvozku?“

„Jistě, pane.“

„Pak budete přesně znát i rozpětí kol toho bombardéru?“

„Čtyři metry. Wolf, to byla ta stíhačka, měl rozchod menší.

„Kam ty mašinky zmizely?“

„To nevím. Nikdo mi nic neřekl. Z těch zdejších to bude vědět jen Preuss. On si vždycky s Baumerem něco šeptal do ouška, křivák,“

ulevil si zázračně zachráněný, když mu došlo, že ten podvozek anglické stíhačky bude sloužit jen ke přistání a ne ke starodávné tradici lámání v kole.

„Takže je ukradl Baumer?“

„Kdo jiný.“

„Kdo s nimi odletěl?“

„Bylo jich pět. Oba letouny zmizely jedné noci. Společně. Z té skupiny jsem znal jen pana Renkella a Baumera. Letěli spolu ve stíhačce, Panu Renkellovi se to sice nelíbilo, ale nemohl nic dělat.“

„A co ten bombardér?“

„Byl přestavěn na dopravní letoun. Muže, který jej pilotoval, neznám. Byl to ale nějaký Ital. Baumer mu říkal Carlosi.“

Biggles se podíval na Algyho, který už notnou chvilku poslouchal jako záloha. „Kdo byl na palubě?“

„Jednoho jsem poznal podle fotografie, byla teď nedávno v novinách. Řekl bych, že to musel být sám Hans Gontermann. Druhý byl nějaký Američan, to se domnívám podle podivného německého přízvuku, kterým hovořil. Proboha běží sem Preuss. Už nás viděl. Bože! Prosím vás, prosím, neříkejte mu nic!“

„Můžete mi plně důvěřovat,“ pronesl Biggles vážněji, než sám původně zamýšlel. „A vám nezbývá taky nic jiného. Ještě jednu věc. Ví Preuss, kdy ta letadla odletěla?“

„Samozřejmě.“

„Poslyšte, jak se jmenujete?“

„Schneider… Franz Schneider.“

„Kde vás najdu, až vás budu potřebovat? Preuss si říká o pořádný malér a pokud se ho nechcete osobně zúčastnit, zachovejte se čestně.“

„Bydlím na Unterstrasse 40, tady v Augsburgu. Mám garsonku až nahoře pod střechou.“

„Pokud by se chtěl váš povedený šéf pokusit uletět, tak mě okamžitě seženete. Na další podrobnosti už nemáme čas. Sejdeme se v hotelu Colon. Ptejte se na seržanta Bigglesworthe.“

„Dobře, pane.“

Preuss se rozběhl. V jeho tváři bylo patrné překvapení a vlezlá podezřívavost. „Co se tady děje?“ křičel už zdálky.

„Proč se pořád hněváte, pane?“ hrál si Biggles na psychologa. „Tady toho chlapce zaujal můj stroj. Tak jsem mu vysvětlil pár

zvláštností. Provedl jsem snad něco?“

„Každopádně se mi nelíbí, když se můj pracovník vybavuje s cizincem,“ docela po pravdě přiznal Preuss. „Schneidere, máte snad práci!? Odchod.“

Mechanik se skoro poníženě odklidil.

„Nechcete mi něco říct, pane Preussi?“ zeptal se Biggles tiše.

„Nemám co!“ zase ten samý štěkot.

Preuss srazil podpatky, lehce se uklonil a raději zmizel.

Se zamyšleným výrazem v očích Biggles pečlivě sledoval jeho kroky. Typický nafoukaný nacista. Německému idolu jakoby z oka vypadl,“ hudroval Biggles. „Je nebezpečný, nebude se štítit ani vraždy. Poslal toho nezkušeného holobrádka, aby nám poškodil letadlo. Měli jsme štěstí, že jsem ho zahlédl, jinak by pan Preuss pronášel tklivou řeč na ostatky cizinců, kteří se zabili při odletu. Preuss sakramentsky dobře pochopil, co tu hledáme. Skoro bych řekl, že i generál Raymond nedomýšlel všechny souvislosti. Ten náš případ má hluboké kořeny a je začátkem něčeho velkého, co má nedozírné rozměry. Pan Preuss je prostě ptáček s ostrými drápky. Celou dobu nás pozorně sleduje ze své kanceláře. Kdyby uviděl, že jsme ta vodící lanka vyměnili, pochopil by, kolik uhodilo. Já bych si ale tu ránu s chutí schoval až pro něho. To by ale měl důvod dát tomu spolku, Gontermann a společníci, společnosti s ručením omezením, hlášku. Každopádně tu teď budeme muset zůstat, návrat před soumrakem pod náruč paní královny se odkládá. Stejně ale potřebuji ještě pár minut na toho Schneidera. Nemá žaludek na křivárny a podrazy a je ochoten mluvit, aby se vysmekl z osidel spravedlnosti. Na Preusse se díval tak, že se mu snad bez přičinění jeho nadřízeného, sama spustila krev z nosu.“

„Tys mu řekl, že budeme přes noc v hotelu Colon,“ připomenul si nahlas Ginger.

„To mne jen tak napadlo, ale proč bychom tam opravdu nemohli přespat?“ vrátil se Biggles k prostým lidským radostem. Ale dlouho mu to nevydrželo. „Odtáhneme Spur do volného hangáru, zavřeme dveře a závadu opravíme. Algy, vždycky jsi na hlídce usnul, ale tentokrát bych ti to při běhání kolem tvého komára moc neradil. Kdyby ti měl za těch pár minut, co tu ještě budeš, s ním někdo něco udělat, tak ti peří vytahám já. A dám si záležet. Mám totiž pro tebe

práci. I pro tebe, Bertie.“

„Neříkej? Jemine!“ zabručel Bertie. „Jakoupak?“

„Pošlu vás na krátký výlet do Perského zálivu.“

Algy jen zamrkal. „Cože?“

„Slyšels dobře?“

„Copak to zas máš za nápady?“ zeptal se Bertie, ale raději se zahleděl na svůj monokl, aby si šéfa nepopudil.

Biggles si zapálil cigaretu. „Pánové, já také čtu detektivky,“ usmál se neznatelně, „a tak vím, že první věc, kterou udělá každý pořádný detektiv, mimo Sherlocka Holmese, je obhlídka místa činu. Je už jedno, zda jde o lup či vraždu. Prvním zločinem z naší série byla drzá krádež perel. Nijak jsem tam nepospíchal, ale tady jsem pochopil, že se tam někdo musí jet podívat. Máme už před sebou poměrně jasný cíl. Chápu, jak ke krádeži došlo, i když neznám detaily. Ten chlap, co ukradl perly z paluby Rajah, se nějak dostal na pobřeží, kde na něj čekal letoun. Zcela přirozeně určili místo schůzky na americké straně zálivu. V arabských zemích. Na druhé straně zálivu, v Persii, se nejspíš přistát vůbec nedá. Jsou tam samé skály a útesy. Zato arabské pobřeží je pro létání jedna radost. Písek a písek a rovná přistávací dráha jako zrcadlo. Můžeš jít na přistání téměř kdekoli, ale jen těžko by to šlo udělat bez kolejí v měkkém podkladu.“

„Počkej, počkej, ty můj brachu,“ podivoval se Bertie. „Pokud je ale Baumer tak vykutálený, jak mi připadá, tak po sobě po přistání ten písek zametl.“

„To klidně mohl.“ poznamenal Biggles. „Ale úplně geniální být nemůže, aby dokázal vysmýčit i koleje vzniklé při startu. Však víš, jak to myslím,“ parafrázoval vlastní Bertieho slova. „Ten letoun musel zase odletět, když si k nim přisedl ten pán s obsahem lodní pokladny.“

Bertie se zhnuseně odvrátil. „Jsem to ale tupec. Zase mne taková samozřejmost, můj ty světe, ani nenapadla. Máš absolutně, jako vždycky, absolutní pravdu.“

„Jak říkám,“ pokračoval Biggles, „pokud zrovna neřádila písečná bouře, tak někde na pobřežních plážích zůstaly koleje po pneumatikách. Nemůžete je za nic zaměnit, protože tam nelétá vůbec nic. Je to arabská země, většina Arabů žije ve městech a těch tam zase tak moc není. Nemyslím si, že by se někdo potuloval po plážích ve svitu modré luny, abych to řekl trochu básnicky. Chci, abyste se tam

doletěli podívat. Leťte v malé výšce, podél pobřeží. Na neporušeném, písečném povrchu musí otisky po pneumatikách vypadat jako brázdy od pluhu. Pokud je najdete, přistanete, změříte vzdálenost a honem domů. Pokud se vám to povede, budeme vědět všechno. Proto jsem se Schneidera ptal na rozchod kol. U Renkellova bombardéru jsou to prý skoro rovné čtyři metry. Takže, ať počítám, jak počítám, tak to bude okolo třinácti a půl stopy. Když najdete dvě brázdy třináct stop od sebe, budeme vědět, kde syndikát pana Gontermanna přistál. Budeme vědět i proč. Máte před sebou dost dlouhou cestu, skoro tři tisíce mil, takže už neztrácejme čas zbytečným tlacháním. Být vámi tak letím přes Maltu na Alexandrii, kde můžete na základně RAF natankovat. Když se budete za kniplem střídat, můžete letět skoro nonstop. Před svítáním byste už mohli být v ústí zálivu, v Basře. Trochu si odpočiňte, něco zakousněte, mechanici na letišti se postarají o letadlo. Pokud ode mne nezachytíte žádnou depeši, buď z Alexandrie či z Malty, tak honem domů, do Croydonu. Já už tam budu na vás s láskou čekat,“

Algy přikývnul. „O.K. Letíme hned. Dávej si ale pozor na Preusse. Je to slizký had. Bertie, Bertie, nech už ten monokl, padáme! Slyšíš!“

Biggles s Gingerem osaměli.

„Ty se postaráš o opravu,“ rozhodl Biggles. „Já zavolám Howathovi a požádám ho, aby postavil před hangár hlídku. Nemyslím, že by mne těšilo dát Preussovi ještě jednu šanci tahat kleště z rukávu. Zároveň majora požádám, aby nám v hotelu zamluvil pokoj. Aspoň se pořádně vyspíme. Po večeři se zkusím spojit se Schneiderem. Nepochybuji, že toho ví mnohem víc, než nám stačil prozradit. Dokonce i kdyby Renkellova banda neměla prsty v těchto loupežích, stejně bychom na ministerstvu vzbudili pozdvižení, kdybychom jim řekli, že hledané prototypy právě proletěly, s našimi maličkostmi pochopitelně, přes doverské útesy. Ta banda se ale chystá na akci obrovitých rozměrů. Pokud můžeme Schneiderovi věřit, a já nevidím důvod, proč ne, tak je jich aspoň šest. Renkell, Gontermann, Baumer, Preuss, Carlos, ten Ital a neznámý Američan. Carlos to bude nejspíš ten chlapec z fotografie. Carlos Saroni. Kdo je ale ten ze zámoří, to vám teď říct nemíním. Je to pro mne záhada.“

„To ale není jediný rébus v téhle šlamastice,“ zavzdychal Ginger.

„Jak můžeme zatknout sexteto lidí, když ani nevíme, kde mají jeviště? Představ si, že je máme… tak co potom? I kdyby se věnovali vzdušnému pirátství, jak jim to dokážeme? Když je během několika dní vypátráme, jaké máme proti nim důkazy? Kde je chceš sehnat? Jak chceš dokázat, že ten letoun někde přistává, když ve vzduchu žádné otisky nohou nezůstávají?“

„Nejlepší je bude chytit hezky při činu,“ odpověděl Biggles vyrovnaně.

„Ale to pak budou ve vzduchu,“ vybuchl nechápající Ginger. „Nezastaví ti ani pozemní vozidlo, když na něj zamáváš, natož pak, aby ti přibrzdili nějací darmojedi v kabině. Ještě je tak můžeme sestřelit. To by, možná, šlo. Co ty na to, Bigglesi?“

„To opravdu nevím,“ zasmušil se Biggles. „Ani Raymond nemá žádnou představu, jak na to. Ptal jsem se ho velice pečlivě. Mluvil něco o zákonné výzvě a teprve poté prý máme právo použít zbraň a neposlušného pilota přesvědčit o dlouhé ruce zákona.“

„Výzva, říkáš? To znamená využití vysílačky. Jinak se s dalším strojem nemůžeš spojit. Jenže když mi na ně budeme cukrovat do mikrofonu, oni nám nabídnou trochu olověného zákusku. Tady vůbec neplatí dvakrát měř, jednou řež. Střílej a pak se ptej! To bude mé životní heslo až do smrti.“

„Máš pravdu,“ uznal Biggles. „Nebude to lehký oříšek k rozlousknutí. Vlády zatím nepřijaly žádné zákony k civilnímu letectví. Musíme si poradit, jak nejlépe umíme. Nic jiného nám nezbývá.“

„Když mám před sebou toho Preusse, tak ti ostatní nebudou o nic lepší. No, pistoli jsem si doma nezapomněl,“ Ginger si významně zaklepal na skryté pouzdro.

„Svrbí mě v kolenou, že je budeme brzo potřebovat,“ zabručel Biggles. „Teď je to ale jedno. Ty máš práci, tak s sebou hoď. Přijdu ti pomoci, jakmile se s Howathem domluvím.“

KAPITOLA PÁTÁ

Úder pod pás

Venku se už notně setmělo, když se Ginger společně s Bigglesem v hotelové restauraci posadili k bohaté večeři. Biggles právě dojídal, když ho přicházející číšník upozornil, že má v kabině telefon.

Biggles odložil ubrousek. „To bude Schneider," domníval se. Odkvačil.

Byl ale pryč dobrou půlhodinku.

„Volal opravdu Schneider," skoro šeptal. Jeho tvář zbělela a v očích se dalo přečíst, že je ostražitý. „Věci se daly do pohybu. Preuss vytlačil Labuť na dráhu a dal jí naplnit nádrže. Ještě neodletěl, ale veškeré přípravy se chýlí ke konci. Být jen podvečer, tak bych ho sledoval, ale uprostřed noci nemáme žádnou šanci. Mám ale se Schneiderem takovou malou domluvu. Ten hubený kluk už jen při pomyšlení na Preusse bledne. A když si navíc uvědomí, k čemu mohl přispět, tak se mu ještě podlomí kolena. Bojí se, že Preussovi všechno došlo. Může mu prý být už jasné, že víme víc, než bychom měli. Požádal mne o tisíc marek, aby se mohl vypařit z města a najít si novou práci."

„Dáš mu je?"

„Podle mě to bude docela dobrý úplatek. Řekl jsem mu, aby si pro ně osobně přišel. Do osmi klidně tu dobrotu stihnu dojíst. Pořád ho ale svrběl jazyk a chtěl mi něco říct, ale bál se, že i telefony mají uši. Takže jsem pochopil jen útržky. Preuss už dvakrát zmizel za podobných okolností a pokaždé byl prý nákladní prostor letounu nacpán až po nápravy. Odlétal vždy za tmy s plnou nádrží a vracel se ráno s jen pár kapkami šťávy na jejím dně. Vypadal prý značně vyčerpaně, jakoby seděl u pedálů celou noc. Schneider sice neví, kam létal, ale leccos se domnívá. Preuss si tohle tajemství nechával jen pro sebe. Létal ale jižním směrem. Takže Itálie nebo Severní Afrika?"

„Tam a zpátky by ale bez natankování nedoletěl," upozornil Bigglese Ginger.

„Na druhé straně noční linky stojí benzínové čerpadlo," připomněl Biggles. „Nechme věcem volný průchod. Labuť dokáže vyvinout dobrých dvěstěpadesát mil za hodinu. Preuss se v průměru ztrácel na takových dvanáct hodin. Takže máme před sebou rádius patnáct tisíc mil. A to je taky vše, co víme."

„Kde ale Preuss sebral benzín tady, ve vyschlých nádržích?" podrbal se Ginger na bradě.

„Ptal jsem se Schneidera. Tvrdí, že vzadu u Renkellova hangáru je podzemní, betonová cisterna. Ventil je schován pod tou hromadou harampádí. Postavili ji Němci, a měla sloužit jako válečná rezerva pro

případ nouze. Preuss byl povinen informovat Howatha, ale takticky se zdržel. Nařídil i ostatním, aby drželi jazyk za zuby.“

„Ten pán se sám hlásí na šibenici.“

„A co by nám to přineslo? Já si naopak libuji, že je na svobodě. Teď se můžeme jen dohadovat, když ale bude běhat po svobodě, dokážeme si z jeho pohybů vybrat to podstatné. Víme, kde bere benzín. Když bude potřeba, Labuť už nedostane ani kapku šťávy. Teď ale pro to není vhodná doba.“

„Co ses ještě dozvěděl?“

„Nic moc. Sotva dýchal, jak se hnal k telefonu, aby mi oznámil, že se Preuss chystá na cesty. Čím dál víc se začínám domnívat, že Labuť představuje soukromou leteckou zásobovací linku Německo – Gontermann a společníci.“

„A to ses s ním, kvůli těm několika domněnkám, bavil skoro půlhodinu?“ podivoval se ryšavec.

„Vlastně ne. Jakmile jsme skončili, tak jsem zase vytáčel číslo já. Do Yardu. Potřeboval jsem generála Raymonda, aby se postaral o pár drobnosti.“

„Jako například?“

„Požádal jsem ho, aby odposlechová služba pečlivě registrovala veškerý rádiový provoz a zaznamenávala všechny nelicencované stanice. Upozornil jsem ho, že nás zvláště zajímá Severní Afrika a Jižní Evropa. Slíbil mi, že radisté na Maltě a v Alexandrii dostanou ty správné příkazy.“

„Nechtěl vědět, co už víme?“

„To víš, že chtěl. Pan generál ale není žádný nováček a zná mne příliš dobře, aby kladl otázky jako malý školák. Trochu ho ale zarazilo, soudím podle jeho roztřeseného hlasu, když jsem ho požádal, aby u FBI zjistil, zda pan Grindler ještě pojídá kázeňskou stravu.“

Ginger zamrkal. „Grindler!“

„Grindler, pamatuješ na ten článek, byl považován za jednoho z nejmocnějších amerických gangsterů. Kamarád pana Gontermanna.“

„Ale Gontermann ho prásknul a Grindlera dostali. Malý trest pro budoucí německé kápo byl policejní úplatek. Podle několika filmových týdeníků, co jsem viděl, a pár článků, co jsem přečetl, si jsem docela jistý, že takové věci nepatří do oblíbeného repertoáru amerických hrdlořezů. Grindler by si určitě chtěl s Gontermannem

osobně popovídat, nejspíš, aby mu usekl hlavičku.“ Gingerův hlas zadostiučiněním přímo zvonil.

Biggles horlivě přikývl. „Souhlasím. Schneider ale tvrdí, že v tom jejich spolku byl i nějaký Američan. A Grindler je široko daleko, aspoň pokud víme, jediný americký lump, který s nimi přišel do styku. Nemůžeme si prověřit, zda je to on nebo nějaký jiný gangster z jeho bandy. Uvidíme, jak se má v americkém žaláři sám pan Grindler. Je to sice jen tápání v mlze, ale za pokus to stojí.“

„Jak tě tak, Bigglesi, poslouchám, tak navzdory tomu, že letadla patří Renkellovi, mluvíš o Gontermannovi jako o jejich šéfovi.“

„Pokud jím nebyl od počátku, tak teď určitě velení přebral. Gontermann se neumí držet v pozadí. Musí vždycky stát na špici, ať jde o politickou partaj nebo obchodní společnost. Neumím si představit, že panáčkuje před Renkellem. Baumer? Ne. Ten Saroni vůbec nepřichází v úvahu. Mimochodem, požádal jsem Raymonda, aby nám také poslal všechny informace o tom Italovi a jeho letce. Podle fotografie se dalo odvodit, že nesla označení Třiatřicáté eskadry. Bude to prý nějakou dobu trvat, protože budou muset požádat o pomoc italské úřady a podívat se do vojenských archivů.“ Biggles se podíval na hodinky. „Už je skoro osm. Schneider tu musí být každou minutou. Až se objeví, pozveme ho na kávu. Musíme ho přesvědčit, že nám může důvěřovat. Tak na něj, Gingere, nehudruj. Nedočkavostí se už třesu, až vyklopí ty noviny, o kterých se neodvažoval mluvit do sluchátka.“

Uběhlo ale dalších patnáct minut. Biggles zneklidněl.

„Opozdil se,“ poznamenal se stopami nervozity v hlase. „Objednám si novou kávu, tahle už se nedá pít, vystydla.“

Netrvalo dlouho a díval se na hodinky každou minutou. V půl deváté odešli z restaurace do vestibulu, kde se posadili do křesel s výhledem na otáčivé dveře. Po Schneiderovi ani slechu.

Po další čtvrthodině Biggles vstal. „Tohle se mi nelíbí,“ zabručel. „Nejspíš nepřijde.“

„Asi si to rozmyslel,“ pokrčil rameny Ginger.

„Chlap jako Schneider nemá na výběr, zvlášť když potřeboval nějaké peníze. Jdu se k němu podívat. Něco se stalo. Necháme mu vzkaz u portýra, aby počkal, pokud přijde. Jde se!“

Taxík nesehnali, ale posloužila jim bryčka. Unterstrasse se

prosmýkávala v nehostinné a nezdravé části města mezi polorozpadlými barabiznami, které kdysi bývaly činžovními domy. Biggles požádal vozku, aby zajel k obrubníku, kde nechal zastavit. Zaplatil a společně s Gingerem vystoupili. Vůz odjel. Biggles kráčel po chodníku a pozorně sledoval čísla na domech.

Během chvilky už stáli před čtyřicítkou, vysokým činžovním domem. Na stropě vydlážděné haly za polootevřenými dveřmi blikal zaprášený, kulovitý lustr. Dům působil neutěšeně, sychravě a depresivně. Podle zanedbané údržby určitě neměl správce.

„Povídal, že má byt až pod střechou," poznamenal Ginger.

„Jdeme nahoru."

Biggles po schodech doslova letěl. Na posledním odpočívadle, nořícím se do skoro nepřehlédnutelné tmy, už před nimi zbývalo jen jediné, vybrat si jedny ze dvou dveří. První z nich byly polootevřené. Ginger škrtl zápalkou, aby se přesvědčil, kam vedou ty druhé. A právě na nich si přečetl kartónovou vizitku. „F. Schneider."

„Tady je to," sykl.

Biggles tiše zaklepal.

Žádná odpověď.

Zaklepal znovu, hlasitěji.

Opět ticho.

„Je někde venku," poznamenal Ginger. „Třeba šel za námi do hotelu."

„Ne," odpověděl Biggles stísněně. „Každopádně je to divné. V tom bytě někdo byl, nebo dokonce je. Přes klíčovou dírku sem proniká trochu světla. V zámku není klíč. Proč? Schneider není takový nebojsa, aby se doma nezamykal." Při posledních slovech už bral za kliku. Zamčeno nebylo.

Biggles zůstal stát v otevřených veřejích a tiše naslouchal. Ihned uviděl obrovský nepořádek, převrácený nábytek, vyházené zásuvky. Dohořívající svíčka na polici za umyvadlem vydávala mdlé světlo.

„Bože, to je ale nepořádek," zašeptal a vešel dovnitř. „Buď opatrný, ničeho se nedotýkej," upozornil Gingera přátelsky.

Bylo to ale veskrze zbytečné varování, protože vzápětí následoval Bigglesův výkřik. Ginger se ani nedivil. Na podlaze ležel muž v prapodivné poloze, která věstila neblahou událost. Měl kolena přitažena k tělu, ruce zaťaté do pěstí před obličejem, jakoby se chránil

před úderem. Jeho hlava spočívala v louži krve. Životodárná tekutina dokonce postříkala i vybílený strop.

Ginger ztuhl a nevěřícně zíral na děsivou scénu hodnou nejlepšího amerického hororu. Teprve po chvíli se přesvědčil k prvnímu kroku, aby se podíval mrtvému do tváře. Jediný pohled na něj stačil, aby jej opustila i ta poslední naděje na zázrak. Oči obrácené v sloup i vyvrácená poloha hlavy jasně dokazovala, že mechanik Schneider odešel do leteckého nebe, kde se nestříhají drátky.

„Ten malý chudák," zalamentoval Biggles hořce. „Byl to boj na život a na smrt, ale proti hrubé síle a tělesné Preussově převaze neměl šanci. Není tady sice nic, co by dokazovalo, že by to udělal on, ale s tím, co víme, vůbec o motivu i vraždícím zlosynovi nepochybuji. Preuss pojal podezření a sledoval ho. Pak viděl, že někam telefonuje a tomu úplně stačilo. Schneiderův strach byl naprosto oprávněný. Zda Preuss ví, komu jeho mechanik telefonoval, se asi nikdy nedovíme, ale musíme si být proklatě jistí, že Schneider dobře věděl, o čem mluví. Tenhle masakr nesvědčí o zdravém rozumu. Jen člověk, který se přestane ovládat poté, co zabije, pokračuje v odporném chování. Vždyť mu z hlavy ten mozek úplně vymlátil! Vražda mu nestačila! Preuss snad do něj musel kopat i po smrti. Ani se nedivím, že se ho ten mechanik opravdově bál, věděl až příliš dobře, s kým má tu čest."

„Zato my to nevěděli," smutně připustil Ginger.

Biggles raději mlčel. „Tohle mu tedy nezapomenu," vycedil přes zuby po hodné chvíli. „Nikde nevidím žádnou zbraň, nejspíš si ji odnesl s sebou. Ten nástroj musel mít velkou váhu, nejspíš to bylo kladivo, francouzák nebo něco podobného. Pojď pryč, tady už nejsme nic platní. Od Schneidera se už nic nedovíme. Tahle jatka nejsou nic příjemného."

„Počkej!" vykřikl najednou Ginger. „Má něco v dlani."

Biggles se sklonil nad mrtvým a po chvilce úsilí vyprostil z jeho pravé ruky malý chomáč. „Vlasy," řekl. „Rovné, nevlnící se vlasy. V boji je musel vyrvat útočníkovi z hlavy."

„To jen dokazuje naší teorii," řekl Ginger, „že tím útočníkem musel být Preuss."

„Počkej, nespěchej," krotil jeho zatýkací mánii Biggles. „Podobné vlasy má v Německu každý druhý mladík. Pokud je opravdu Preussovi vyrval, pak musejí být z ofiny. Preuss nosí vzadu

havla jako většina nacistů.“

„Vezmeš si s sebou ten chomáč jako důkaz, nebo jej předáme místní policii?“ zeptal se Ginger.

„Ani jedno, ani druhé,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Nemám žádnou chuť se zaplést s německou policí. Mohli by nás, jen tak pro pořádek, podezírat už od začátku. Na druhé straně a abychom byli vůči nim solidární, koneckonců jsou to kolegové, nemáme žádné právo odnášet důkazy z místa činu. Vrátím ten chomáč zpátky do jeho dlaně.“ Biggles zasunul světlý svazek vlasů zpět do Schneiderovy ruky. Přesto ale do obálky, kterou nosil v zadní kapse kalhot, zasunul dva dlouhé, blond vlasy.

„To jim ani nezavoláme, abychom oznámili, že se stala vražda?“ divil se Ginger.

„Ne. Bylo by to spíše na škodu. Všechno do sebe musí zapadat a my bychom se za chvilku mohli dostat do rozporu s tím, co jsme říkali předtím. Jedna drobná lež plodí další. Museli bychom s pravdou ven, odhalit skutečný důvod naší cesty do Německa a to už by pro nás byl vážný malér. Německá policie byla vždycky důkladná a nám nezbývá než věřit, že případ vyšetří. Kdybychom se jim pletli do fochu, tak by se jim to zhola nelíbilo. Bylo by to stejné, jako kdyby tě chtěl někdo nahradit uprostřed bitvy ve střelecké věži. Nevěřím ale, že mají příliš šancí Preussovi tu vraždu přišít. A docela jim to přeji. Ne, není to škodolibost, ale našemu účelu lépe poslouží, když ten holomek zůstane na svobodě. Máme k tomu ještě jeden důvod. Je těsně po válce, a když se ukáže, že se někdo postavil na odpor vítězným mocnostem, a vůbec nezáleží jak, tak bude pro místní národním hrdinou, a ne kriminálníkem. Tomu musíme předejít. Pamatuješ na legendu o Robinu Hoodovi? Ti, kteří se snažili nastolit pořádek a zákon, se historicky znemožnili, zatímco on, zůstává v legendách jako filuta a národní hrdina i když ve skutečnosti to byl sprostý lesní lapka. Chovejme se tak, že jsme nic neviděli a neslyšeli. V průběhu pátrání, až přijde čas, tak samozřejmě předám Raymondovi všechny informace včetně tohoto zavrženíhodného činu.“

Zatímco Biggles zvažoval další postup, Gingerovy oči bloudily místností, než se vyjeveně zastavily na zrcadle proti dveřím. Nejspíše to byl sotva znatelný odraz otvírajících se dveří, který ho tak přitahoval. To ale nebylo všechno. Dovnitř vletěl neznámý záblesk,

který v první setině vteřiny, Ginger nepochopil. V té druhé už ležel na Bigglesovi a křičel „Pozor!“ Zrcadlo se vzápětí roztříštilo na tisíce kousků. Uprostřed skleněné tabule zela hezká kulovitá dírka.

Biggles se vyškrabal na kolena, vytáhl pistoli z pouzdra a přikrčeně vrhl se ke dveřím. Příliš pozdě. Kdosi je zvenku zabouchl a vzápětí v zámku zaharašil klíč. Biggles popadl za kliku a začal ji zuřivě trhat. Nemělo to žádnou cenu. Dveře byly zamčeny.

„Ať mě raději pošlou k šípku, než aby mne platili za podobná pátrání, jsem hlupák“ zlobil se Biggles sám na sebe. „Taky mi to mohlo dojít, k čemu dojde, když klíč zmizel. Mimochodem, děkuji ti brácho. Záchranils mi moje staré kosti.“

Najednou ztichl a začal naslouchat. Za zdí se ozvaly klasické ozvy kroků, ale okamžitě odezněly. Zase už vládlo jen hrobové ticho.

„A je fuč,“ vydechl Ginger. „Byla to jen náhoda, že jsem zahlédl odraz otvíraných dveří v zrcadle. Měli jsme si lépe krýt záda.“

Biggles smutně pokýval hlavou. „Jakou cenu se má obviňovat, když je člověk pošetilý a přestane si chránit vlastní krk? Žádnou. Aspoň jsme se přesvědčili, že naši protivníci jsou ochotni jít hodně daleko. Ostatně dál to ani nejde. Tihle otrlí gangsteři si nedělají žádné výčitky a jdou rovnou na věc. Žádné varování. Zatímco jsme se snažili zabitému Schneiderovi pomoci, vrah byl v druhém bytě a čekal na příležitost. Jsou to vrazi a hrdlořezové přesně podle amerických filmů. Kriminálnici nejhoršího raženi. Nebo byl jenom jeden? Docela rád bych to ale věděl. Schneidera museli zabít před osmou, jinak by za námi přišel do hotelu. Sem jsme se dostali před devátou, což znamená, že byl zabit zhruba před hodinou. Mohl tu ten vrah zůstat takovou dobu? O tom dost pochybuji. Co by tady hledal? Nemohl přece vědět, že sem přijdeme. Vsadil bych poslední penny, že pokud Preuss vraždil, šel se pak přesvědčit, zda nám chutnala večeře. Klidně nás sledoval z protějšího chodníku proti hotelu. Nedá se každopádně pochybovat, že si na nás dával pozor, a když se přesvědčil, že sem jdeme, trochu si na nás počíhal.“

„Co má ale znamenat ten jeho nápad s nalezeným klíčem?“ podivoval se Ginger.

„To nevím,“ odpověděl Biggles. „Asi se pokusí zavolat policii, a ta nás tu najde společně s mrtvolou. Získá tím trochu času, když už od nás neměl pokoj nadosmrti.“ Biggles došel k oknu, vytáhl roletu a

podíval se dolů.

Ginger si stoupl vedle něho a oba pozorovali živou ulici pod sebou. Neznámý muž právě vycházel ze dveří. Tmavý plášť, vyhrnutý límec i začínající noc vyloučily jakoukoli možnost identifikace. U chodníku kousek nad domem parkoval automobil, ke kterému se pravděpodobný útočník blížil. Zastavil se a naposledy ohlédl, pak odemkl vůz, vsoukal se dovnitř a po chvilce odejel.

Ginger najednou popotáhl a prudce se obrátil zpět do místnosti. Pod dveřmi z chodby do pokoje pronikaly obláčky štiplavého kouře. „Bigglesi! On to udělal," vyjekl. „Ten neřád ten dům zapálil! Tak proto nás zamkl, křivák!"

„Nenadávej," obořil se na ryšavce Biggles. „Lepší bude, když se odtud hned dostaneme. Nebude to zase tak složité. Výplň v těhle omšelých, druhořadých dveřích bude už notně ztrouchnivělá. Uděláme sice pořádný rámus, ale to zas není tak nepřijatelná daň za čerstvý vzduch."

Jeho odhad žádal okamžité ověření. Bez velkých problémů Biggles utrhl ze židle jednu nohu a vzápětí s ní probořil vstupní dveře. Zásah byl veden co nejblíže zámku. Pak už stačilo prostrčit ruku a otočit klíčem. To už na odpočívadle sálaly vysoké plameny z hromady starých novin, ale projít okolo nepředstavovalo žádný problém. Biggles našel v rohu starý hadr a bez vážnějších komplikací oheň uhasil.

„To by se mu tak líbilo, panu řediteli, aby celá budova lehla popelem, protože popel by skryl všechny zločiny!" poznamenal, když z kbelíku vyléval na doutnající oharky zbytek vody. „Mám takový dojem, že němečtí policisté budou nevěřícně kroutit hlavou. Jednou jim třeba vysvětlíme, jak se všechno seběhlo. Jdeme." Biggles už běžel dolů po schodech.

Bylo poměrně překvapující, že navzdory značnému rámusu nikdo z nájemníků na chodbu ani nevykoukl. Na ulici se dostali, aniž by jim někdo zkřížil cestu.

„A co dál?" zeptal se Ginger.

„Vrátíme se do hotelu," rozhodl Biggles po krátké odmlce.

„Cože? To chceš nechat…? To nemůžeš myslet vážně!" zděsil se Ginger představy, že jim Preuss pláchne.

Biggles ale zůstal ledově klidný. „Jakou by mělo cenu se štvát na

letiště, abychom se přesvědčili, že sup odletěl. A i kdyby ještě seděl v hnízdě, na základě čeho bys ho chtěl vybrat?“

„Obviníme ho z vraždy mechanika Schneidera!“

„Vždyť bychom jim jen prospěli. V síti by uvázla jen malá ryba, ta nejmenší bělička z běliček. Preuss mne vůbec nezajímá, leda tak jako lodivod. Teď už na letišti stejně nebude, protože už se směje mezi mraky, jak nás vypekl. Jeho let bude trvat okolo dvanácti hodin.“ Biggles se tvrdě podíval na Gingera. „Mám nápad! Když je pryč, myši si mohou vlézt do šuplíku a podívat se co má v psacím stole. Pokud použil kompasu a bez něho by se v noci jen těžko orientoval, musel provést předběžné letové výpočty a stanovit kurs. Jen málo pilotů se spoléhá na svou brilantní paměť. Pak je tam ta mapa na stěně. Když je tak zcestovalý, třeba taky rád cestuje hrotem tužky po papíře. Mohou tam být nějaké značky.“

„Preuss ale svou kancelář určitě zajistil,“ namítl Ginger.

„Možná,“ zavrčel Biggles. „V hotelu si trochu odpočineme a ve čtyři odstartujeme na ranní, myší radovánky. Chci být na přistávací dráze, až se Preuss vrátí. Musíme přece najít Renkellovy prototypy, a to se nám nepodaří, když se budeme opalovat v Káhiře, pak mrznout na Islandu či moknout na Amazonce. Preuss ale dobře ví, kde jsou ta letadla zakopána, a já žádného jiného, tak vysoce vzdělaného průvodce neznám. Má tady, v Augsburgu, svou základnu, takže mi tu taky musíme přenocovat.“

V recepci už na ně čekal kabelogram. Biggles došel k malému stolku v hale, posadil se a otevřel obálku. Po tváři mu přeběhl záblesk rozjaření. Několikrát škubl koutky úst.

„Od Raymonda,“ sděloval obsah dopisu na leteckém papíře. „Jak jsem předpokládal, pan Max Grindler kterému ale nikdo neřekne jinak než Štika, utekl z newyorského vězení, kde si odpykával doživotí. Už dva měsíce po něm usilovně pátrá policie ve všech státech unie. FBI už před Scotland Yardem připustila, že je v koncích. Tak a tady máme i popis, jak pan Grindler vypadá. Devětačtyřicet. Úzký nos. Chybí mu malíček na levé ruce.“ Biggles zastrčil pečlivě složenou obálku do kapsy. „Američtí poldové už nemají co na práci, protože Štika jim proplula mezi oky,“ zabručel. „Nemám rád sázky, ale dneska už poněkolikáté dám i ten poslední pěťák, že ta dravá ryba už loví na druhé straně Atlantiku. Pokusíme se trochu vyspat. Před čtvrtou s

tebou, Gingere, zatřesu a neopovažuj se namítat, že kohout ještě nekokrhal.“

KAPITOLA ŠESTÁ

Přihořívá

Patnáct minut před čtvrtou došlo na Bigglesova slova, když Gingera probudil šéfův nešetrný štulec.

„Vstáváme, pane spáči,“ přikázal Biggles. „Jdeme se projít na letiště.“

Trvalo jim to dobrou půlhodinku. Nejdříve zamířili k hangáru, kde dva muži strážili jejich Spur. Po několika slovech se vyšetřovatelé dozvěděli, že se celou noc nic nedělo. Jeden voják zároveň potvrdil, že okolo deváté večer slyšel odlétat nějaký letoun, ale nezahlédl ho.

Když si tak hezky povídali, Biggles najednou zmlkl a pozorně se zahleděl k Renkellovým dílnám. Docela ho zarazilo, že slyšel jasný hlomoz dokazující, že se tam pracuje. Dal se rozpoznat zvuk nějakého silného motoru.

„Co se to tam děje?“ zeptal se staršího mechanika.

„To už jsem se ptal mockrát,“ zazněla filozofická odpověď jeho kamaráda.

„Mockrát?“ zeptal se Biggles zvědavě. „Chcete říct, že se ranní směna opakovala už víckrát?“

„No, víte, to je těžké. Každou noc neponocujeme, takže nevím,“ odpověděl první mechanik. „Ale na druhé straně je pravda, že snad každý, kdo se v noci dostal k letišti, láteřil, že je tady strašný rámus.“

„Ale nesvítí tam žádná světla,“ podivoval se Biggles.

„Asi jen nevytáhli zatemnění,“ domníval se opravář.

„Aha,“ skoro slabikoval Biggles. „Děkujeme, pánové. Budeme rádi, když tu ještě chvilku vydržíte.“

„Není problém, pane.“

Společně s Gingerem pak Biggles kvapným krokem vyrazil k Renkellově dílné. Nemířil k ní ale přímo, ale skoro se plížil ve stínu zdí letištních budov jako nějaký pobuda, který dostal chuť na sousedovu slepici.

„Je to přinejmenším podivné,“rozumoval Ginger.

„Přesně tak,“ odvětil Biggles. „Každopádně se nedodržují

předpisy pro vojenské objekty v držení spojeneckých vojsk. Renkellovy dílny nesmějí vyrábět žádné zboží bez přímé kontroly přidělence, ale oni si tam klidně pracují ve vícesměnném provozu. Kdo ty dělníky platí? Na druhé straně, pokud vyvíjejí civilní letoun, proč tolik tajností? Matka patří na šroubek a obráceně, jedno souvisí s druhým. Za uzavřenými zdmi se tam děje něco, co není určeno pro prosté oko našeho přidělence. To samo o sobě zavání až příliš.“

„Co když ta Renkellova letadélka zase tak moc dobře nelétají a potřebují náhradní díly?“ navrhoval jedno rozumné řešení Ginger.

„Možná, nebo taky staví další letoun. Každopádně ale my neměníme plán. Čekal jsem, že tu nikdo nebude. Preuss je na cestách. Takže, proč se uchylovat od programu. Musíme se dostat dovnitř, aniž by nás někdo viděl.“

„Tak dveřmi to nepůjde,“ ušklíbl se Ginger a podíval se vyčítavě na Bigglese. „Otvírají se rovnou do pracovní haly.“

Biggles zvolil okliku a nejdříve se šel přesvědčit, kde je ventil k tajné podzemní nádrži s palivem. Našel ho pod cárem roztrhaných hadrů. Pak vzal za kliku do dílny a tiše ji stiskl.

„Zamčeno,“ podotkl uštěpačně. „Obejdeme hangár a najdeme okno do Preussovy kanceláře. Naposled jsem si na sklo nakreslil malou, nenápadnou značku.“

Západka ale byla pečlivě zajištěna. Zkusili to tedy jinak. Ginger si vylezl Bigglesovi na ramena a protáhl se záchodovým okénkem do továrny. Biggles zůstal venku, zatímco Ginger došel ke kanceláři ředitele, kterou poznal podle označení. I tyto dveře byly zamčené. Druhá kancelář hned vedle Preussova království ale už uzavřena nebyla. Ginger ji přeběhl, otevřel okno a pomohl Bigglesovi se vyškrábat přes parapet.

„Má zamčeno, pan ředitel. On si na klíčky docela potrpí. Tamhle jsou ale boční dveře.“

Ale ani na tyto Preuss nezapomněl. Biggles se pomocí kapesního nožíku přesvědčil, že klíč vězí v zámku. Pak už stačil starý zlodějský trik. Arch papíru pod dveřmi, několik pokusů a klíč s poměrně malým lomozem spadl na papír. Po chvilce už Biggles držel v ruce drahocenný kousek kovu, jež jim umožní se dostat k informačnímu zdroji, který tak zoufale potřebovali. Dva kroky a dvojice vyšetřovatelů stála v jámě lvové, v kanceláři ředitele Preusse. Stačil

pohled, aby se přesvědčili, že je pečlivě zatemněno. Biggles rozsvítil. Následovala všeobecná prohlídka místnosti. Biggles nejdříve zamířil k věšáku, na kterém visel převlečník s vyhrnutým límcem.

„Tak tenhle kabát je přesně to, co jsem chtěl najít," pochvaloval si. „V podobném hábitu se člověk do kabiny letounu nenasouká a zase to není sáčko do frcu, aby se ho snadno zbavil," poznamenal, „takže ho tady někde musel nechat." Strčil ruku do jedné z kapes. Když dlaň vytáhl, ukázal ji Gingerovi. Byla vlhká a potřísněná… červenou tekutinou.

„Jasný důkaz, kdo vraždil!" sykl Biggles. „Preuss v ní nesl zbraň, než ji stačil zahodit. Na tento převlečník před soudem nesmíme zapomenout." Během rychlé prohlídky je už v místnosti zaujala jen jedna drobnost. V malé koupelničce, přilehlé ke kanceláři, našli rozloženou holící soupravu, kterou někdo před krátkým časem použil. Podle neumytého ostří břitvy musel být ten parádník ve značném spěchu. Biggles objevil několik chomáčů dlouhých, rovných chlupů na břitu.

„Normální chlap si snad neholí čupřinu," podivoval se, „už to tak vypadá, že pan Preuss obětoval svůj velkopanský knír."

„Taky mu moc neslušel," vyštěkl Ginger.

„To nebude to pravé," zavrtěl Biggles hlavou. „Vzpomeň si na ten chomáč v Schneiderově ruce. Domnívali jsme se, že ho před smrtí vyrval z ofiny vraha, ale ve skutečnosti to byl jeho knír. Vrah Preuss se přece nemohl za svými chlebodárci vydat s notně povislými licousy, když si je normálně kroutil nahoru a chodil jako páv."

Jediný pohled na mapu stačil, aby se také přesvědčili, že Preuss nestává u mapy s tužkou v ruce. Nikde žádné značky, jak Biggles doufal. V obyčejném kancelářském stole a ani na poličkách nenašli nic, co by stádo za řeč. Jediným poněkud neobvyklým nástrojem pro obyčejnou kancelář, ale ne pro přípravnu dálkových letů, bylo rozevřené odpichovací kružítko, ležící na kancelářském bloku. Ginger ho chtěl odložit, ale Biggles ho okamžitě zarazil.

„Počkej," upozornil ho, „možná, že jsme na něco přece jen narazili. Už mnohokrát jsem použil podobné kružítko při stanovení kursu. Ty taky, ne? Preuss ho určitě používal. Problém kružítka je v tom, že se musí někam zabodnout." Biggles se zálibně podíval na mapu. „To je taky důvod, proč se rozvědka tak zajímá o letové mapy,

které získá od všech zajatých pilotů. Zpátky k našemu pátrání. Pokud je rozpětí hrotů na kružítku v přímém poměru k měřítku mapy, pak Preuss musel letět víc než tisíc mil. Jdu se na tu mapu podívat zblízka, třeba najdu, kam ten pevný hrot zabodl.“

Sňal mapu z hřebíku a začal prohlížet její rub proti světlu ze stropního svítidla. „Tady to je,“ zašeptal vzrušeně. „Udělali jsme notný krok kupředu. Gingere, pojď se podívat.“

Ginger také spatřil drobné vpichy okolo jednoho, o něco většího otvoru. O hodný kus pod nimi zel v mapě jen jeden další.

„Ten velký vpich bude Augsburg,“ poznamenal zamyšleně Biggles. „Je mnohem větší než ty ostatní, protože se stal vždy místem odletu. Ty ostatní v blízkosti, budou jiná německá letiště. Nesmíme zapomínat, že tuto mapu museli už před Preussem používat i ostatní letci. Vpich, který mne zajímá, leží někde dole… jižněji… tady!“ Biggles otevřel kružítko, jeden hrot pečlivě umístil do Augsburgu a druhý na neznámé místo s malou dírkou uprostřed. Bylo patrné, že si připadá jako dobyvatel, který právě pokořil državy nepřítele.

Na rubu mapy však nebylo nic, podle čeho by se dalo místo přesněji specifikovat. Ale velmi záhy se všechno potvrdilo. Biggles přikázal Gingerovi, aby mapu obešel a pojmenoval vpichy podle markantů na líci.

„Tohle bude opravdu Augsburg,“ potvrdil Ginger Bigglesův předpoklad.

„Výborně,“ pochvaloval si spokojený dobyvatel, ale zvědavost mu nedávala spát. „Co ten druhý?“

„Jsi v Severní Africe…,“ odvětil Ginger napjatě.

„Severní Afrika je poněkud velká hromada pouště,“ zavrčel nespokojeně Biggles. „Buď tak laskav a namáhej se!“

„Tripolis… kousek vedle,“ hledal Ginger na mapě. „Mám to!“ náhle zaječel. „Je to letiště Castel Benito.“

„Přihořívá,“ liboval si Biggles. „Ostatní místa mne vůbec nezajímají, mají jen omezený význam. Víc už z té mapy nevyčteme,“ odsekl otráveně, jakoby mu ani jasný směr budoucího pátrání nestačil.

„Chceš tvrdit, že už máme základnu, odkud ta banda operuje? Mně se to ale nezdá,“ namítnul Ginger nejistě.

Biggles jeho názor jen potvrdil zavrtěním hlavy. „Ne. Jen používají tuto přistávací dráhu, to je jisté. Ale takových obchodníků

tam bude víc než dost. Skoro bych řekl, že letiště Castel Benito bude jen odraziště pro přeskok do skutečného písečného úkrytu. Nevadí, každopádně jsme na horké stopě.“

„Takže honem do stíhačky a sebereme Preusse rovnou na místě!“ navrhl Ginger.

„Pokud mu do toho nic nevlezlo, už letí domů,“ zchladil Biggles nevychovaného policistu lomozícího obuškem. „Nemůžeme se odtud stejně ani pohnout, dokud nedostaneme zprávu od Algyho. Počkáme, až Preuss přistane a z jeho chování si leccos už dokážeme vyčíst. Do Tripolisu můžeme odletět později. Ale teď už bychom měli raději vzít nohy na ramena, zatím nám vše až příliš vycházelo.“

Opustili kancelář, zamkli a klíč nechali v zámku. Když se podívali oknem chodby na asfalt dráhy, povšimli si, že noční směna už skončila. Začínal právě úsvit.

Biggles se podíval na hodinky. „Je před šestou,“ řekl. „Mění se parta.“

„Tebe ani nezajímá, co tam ti nedospavci kutí?“ zeptal se Ginger.

„Mně je to úplně jedno,“ zavrčel Biggles. „Co by nám to pomohlo? Ti chlápci jsou jen kolečka ve velkém stroji, nebudou mít ani ponětí, co už všechno ta banda udělala. My to vlastně taky nevíme, abychom k sobě byli upřímní. Musíme už pryč a raději se ztratit z dohledu.“

„Když ale budeme prohledávat celou oblast kolem Tripolisu,“ zlehka, jakoby mimochodem, poznamenal Ginger, „tak to pěkně naše civilní šatky propotíme.“

„Doufám, že k tomu nedojde,“ odsekl Biggles. „Když víme, kde Baumer a Saroni sloužili, tak budeme na správné stopě. Teď ti něco povím. Nemá žádnou cenu abychom se tady příliš motali. Ty se tady někde zašij a dávej pozor, až Labuť roztáhne křídla. Zapiš si za uši, co všechno bude Preuss po přistání dělat. Taky se běž nenápadně mrknout na to jeho dalekonohé letadélko. Pokud přistávalo v poušti, musel bys najít zrnka písku na zamaštěných částech trupu. Já se vracím do hotelu a budu čekat na zprávy. Pokud se mi podaří najít Howatha, požádám ho, aby tajnou linkou Algymu s Bertiem odtelegrafoval do Alexandrie pokyny. Počkají tam na další vývin situace. Nemělo by žádný smysl, aby se sem vraceli. Pokud se mineme, máš jeden úkol navíc. Musím se také spojit s Yardem, abych

si ověřil, zda podle poslechu tu Labuť někde zaznamenali. Najdu si tě později. Zavolej mi z majorovy kanceláře, až nám pan ředitel přistane!“ Aniž se pořádně rozloučil, ztratil se ve tmě.

Bylo půl desáté, když se znova objevil na letišti. Udiveně zamrkal, když mu Ginger oznámil, že Labuť doposud nepřistála.

„Tak to se ty můj hladovče seber a doběhni si do hotelu na snídani,“ povzbuzoval nenasytného jedlíka po celonočním plahočení. „A když už tam budeš, tak bys také mohl zaplatit účet a uklidit pokoj!“ zářivě se usmál velitel-filuta.

„To ale znamená, že se pakujeme?“

„Ano.“

„Co ty depeše?“

„Vyřízeno. Algy našel otisky pneumatik na severním pobřeží Bahrajnu. Přistál a proměřil rozchod. Bez pár centimetrů čtyři metry, což jednoznačně dokazuje, že Renkellovy prototypy jsou v rukách těch gangsterů. Nikdy mne ani nenapadlo o tom pochybovat, ale teď už máme prokazatelný důkaz. Možnost, že by nějaký další stroj, s takovým rozchodem, pokud vůbec existuje, přistál na pláži, je skoro vědeckofantastický román. A ty já nečtu. Přes Howatha jsem Algymu s Bertiem sdělil, aby si nechali svého komára v Alexandrii, než dostanou další příkazy. Z Yardu jsem se dozvěděl, že Saroni sloužil jako důstojník v pravidelném italském letectvu. Celou službu prožil v Severní Africe. Pracoval jako zásobovací a styčný důstojník 33. eskadry. Tato peruť byla nasazena na území současné Etiopie, později převelena do Benghází, pak na Castel Benito a nakonec do El Zufry.“

„Kde zase, k čertu, leží ta El Zufra?“

„Už jsem se díval. Je to malá oáza uprostřed libyjské pouště. Italové tam vybudovali pouštní letiště pro boje v oblasti. Vpravdě zajímavou okolnost nám poskytuje informace, že pan Scaroni měl na starosti i zásobování palivem a veškerým technickým materiálem. Když museli Italové honem vypadnout ze své africké říše, nejspíš věděl, kde zanechali své cisterny a technické sklady. A už mne zase napadají ty prokleté sázky. Vsadím milión liber, že Renkellovy hračky létají na šťávu z podzemních bunkrů a cisteren kdysi patřících panu Musollinimu…“

„Ten milion nemáš,“ ušklíbl se Ginger. Biggles se na něj hněvivě podíval. „Kolečka i hadice od čerpadla zapadly na své místo. Scaroni

měl benzín, Baumer letadla, Gontermann zkušenosti v pašování klenotů. Jeho hluboké znalosti ve využívání kriminálních metod zajisté také nepřišly vniveč. Preuss se svou Labutí funguje jako spojové letadlo mezi bandou v poušti a civilizací, pokud je to nezbytné. Jedině Renkell mi v té hře tak úplně nesedí. Může jim ale dělat hlavního mechanika.“

„A co ten uprchlý Američan?“

„To je záhada,“ připustil Biggles. „Nejspíš se něco stalo. Gontermann mu mohl pomoct ven, protože ho k něčemu potřeboval. Grindler se také mohl dostat ven vlastním přičiněním a přidal se ke Gontermannovi, aby si počkal na příležitost, až mu ustřelí hlavu za jeho proradnost. Než se mu ale dostal na kobylku, přesvědčil se, jak výnosný může být ten nový kšeft, takže místo Gontermannova odepsání a návratu do Států, se přidal k bandě, která mu dala přímo ideální příležitost zmizet poldům z očí. Zároveň se mu zase začala plnit kapsa. Mimochodem, oznámil jsem Yardu, že se stěhujeme.“

„A co rádiové monitorovací stanice?“ „Po Labuti ani stopa. Sedí pořád u aparátů.“

„Už ses rozhodl definitivně? Letíme do Afriky?“

„Ano. Chci si ale počkat, než Preuss přistane.“

„O.K.,“ poznamenal Ginger. „Jdu si něco zakousnout a přinesu všechnu bagáž.“ Odkvačil do hotelu.

O hodinu později po svém návratu našel Ginger Bigglese stále sedícího na lavičce u hangáru. Jeho šéf vypadal zaskočeně.

„Tak co Preuss?“

„Ani vidu, ani slechu. Na letišti Castel Benito muselo dojít k nepředvídatelným událostem. Nebo musel někde nouzově přistát.“

„Třeba se ani nehodlal vrátit. Měl toho dost na svědomí, mohl si všechno rozmyslet a dát sám sobě padáka,“ mínil Ginger.

„To se mi nezdá,“ zapochyboval Biggles. „Připouštím, že je to možné, ale podle mého nepravděpodobné. Udělal jsem chybu, když jsem se domníval, že se okamžitě vrací jako vždycky předtím. Stejně s tím nemůžeme teď nic dělat. Už je denní světlo, a když ještě nedoletěl, nemůže se vrátit. Bude muset odstartovat k zpátečnímu letu až zase v podvečer. Musí přece vyloučit náhodné pozorovatele. Dnes je příliš jasno, na obloze ani mráčku. Pro nás to znamená, že se k němu můžeme dostat dřív, než znova odstartuje. Pokud tady nebude do

oběda, startujeme do Castel Benito a budeme doufat, že ho tam ještě chytíme.“

„Co nám to přinese?“

„Další důkaz, že banda využívá této přistávací plochy ke svým cílům.“

„Když nás ale uvidí, bude ty své kumpány varovat a oni se už u Tripolisu nikdy neobjeví.“

„No a? Nemají zase tak moc na vybranou. Když takhle postupně vyřadí všechna letiště, tak si znova nezaloupeží a to je, podle mého, docela baví.“

Biggles čekal na poledne už v sedadle stíhačky Spur, Ginger seděl vedle něho. Preuss nikde. Odstartovali a odlétli na jih, do africké pouště.

Spur dokázal tisíc dvě stě mil mezi Augsburgem a Tripolisem zvládnout lehce za čtyři hodiny. Přistávali tedy na prašném, rozpáleném letišti těsně po čtvrté. Už ze vzduchu se Ginger všiml dvou letadel nalakovaných odpudivou žlutí.

Jedním z nich byla Labuť. Rolovala právě na start. Vykřikl, ale Biggles také nespal. Vlétl do odlesku zapadajícího slunce, aby ho muž sedící v kabině žluté vodní krásky nezahlédl. Labuť zamířila přímo k severu.

„Přece jen odstartoval za denního svitu!“ podivoval se Ginger.

„Než se dostane nad Evropu, už se hodně zešeří,“ připomněl mu Biggles.

Ginger se okamžitě začal věnovat druhému letounu a najednou si uvědomil, že i ten roluje na start. Po chvíli letadlo zamířilo na jihovýchod. Škubl sebou, udiveně zamrkal, protože si podle siluety letadla ihned uvědomil, že má před sebou zcela neobvyklý stroj. Renkellův geniální prototyp!

„Jemine! My ho máme,“ zajásal vzrušeně.

„A co?“ zpražil ho ledově klidný Biggles.

„Tu Renkellovu hračku! Leť za ním! Hned!“ skoro vřískal.

„Ručička na palivoměru ti nic neříká?!“

Říkala. Zbylo pár posledních galonů. Gingerovi nezbylo nic, jen povzdechnutí.

„Žádné riskování mne nezajímá,“ připomněl mu Biggles. „Letět přes Saharu s prázdnou nádrží to dokáže jen blahoslavený.“

„Tak dole natankujeme," vzpouzel se odmítnutý pronásledovatel.

„Než přistanu a natankuji, tak bude Renkell takových sto mil daleko," odvětil Biggles suše.

„Tak co dál?" zklamaně ztichl Ginger.

„Požádáme o trochu šťávy, to jen pro začátek," rozhodl Biggles a odmlčel se, protože už měl dost práce s naváděním Spura na přistání. Doroloval ke kontrolní věži. Pozoroval další a další oblaka prachu odletujících od podvozků dalšího odlétávajícího letadla.

Když vyskočili na rozpálenou dráhu, vyšel jim v ústrety neoholený muž ve vyšisované, neupravené italské uniformě. Nebyl tu nikdo jiný než on. Budovy a hangáry jasně dokazovaly, že zub války zde vyhlodal pořádné záseky.

„Jste velitelem tohoto letiště?" zeptal se Biggles anglicky.

„Já… být ředitel, tady," zazněla přísná odpověď komolenou angličtinou.

„Potřebuji benzín," sděloval Biggles.

„Nemít ani kapka."

Bigglesovy oči začaly šlehat ohnivé plameny. „Co ty dva letouny, které právě odstartovaly? Oba stroje zde musely tankovat, že?"

„Si, signor, ale mají zvláštní povolení, zvláštní karnety."

„A tak!" zavrčel Biggles mrazivě a podíval se na muže pohledem sdělujícím mnohé. „Tak teď mne poslouchej, amico, mám taky zvláštní karnet, takže dělej a neodmlouvej. Presto! Slyšíš, presto!"

Najednou ten Ital vypadal zaskočeně. „Ale, pane, ale mecanos mít volno."

Biggles mu lehce poklepal na hrudník. „Signor," mluvil tím nejlaskavějším, ale důrazným tónem. „Jsem zaměstnancem britské vlády. Pokud nebude stroj natankován před tím, než dopiji svůj šálek kávy, řekněme, do dvaceti minut, napíšu zprávu, že mi byly kladeny závažné překážky v práci. Pokud to udělám, budete si muset hledat nové zaměstnání. Takže, zbylo vám trochu benzínu?"

„Si, signor," odevzdané připustil přemluvený lakomec.

„Budu si na vás dávat pozor," lísavě oznámil Biggles a bez dalších slov zamířil ke dveřím, vznešeně nadepsaných Ristorante.

„Podle toho, jak se choval, tak bych řekl, že k nim patří," poznamenal Ginger.

„O tom nepochybuj," souhlasil Biggles. „Každopádně ho platí.

Nemá přece žádný důvod, aby nám benzín neprodal. Určitě jim bude žalovat, ale teď neví, co má dělat, když jsou jeho chlebodárci bezpečně ve vzduchu. Renkell, tak teď budeme tomu prototypu říkat, odletěl na základnu. Podle směru bych řekl, že do El Zufry. Oba letouny se setkaly tady na letišti. Bylo to domluvené, pravidelné dostaveníčko? Nebo Preussova licoměrnost, kdy chtěl své zaměstnavatele varovat, že se někdo začal v jejich věcech v Augsburgu nepříjemně hrabat?“

„Je to skoro jedno, když jsou fuč,“ pokyvoval hlavou Ginger.

„Ne, ani jedno ani druhé,“ zamyslel se Biggles. „Vždyť to měl v pracovní náplni! Co jim ale řekl, je odvislé od toho, co všechno o nás věděl. Jedním si ale můžeme být úplně jisti. Jsme mnohem blíže gangsterskému doupěti, než jsme byli v Augsburgu. Nemyslím, že by tu měli dalšího nohsleda, takže můžeme mluvit otevřeně.“

Biggles otevřel dveře a vešli do restaurace.

Mýlil se. U stolku seděl snědý mladíček, oblečený v tropické lehké kombinéze a pil kávu. Gingera ihned napadlo, že ho už někde viděl, ale nemohl si za nic vzpomenout. Chvilku tápal v zamlžených paměťových buňkách, než se zablesklo. Viděl toho muže, ale ne v životní velikosti. Znal ho z fotografie. Nebylo to tak dávno, co si ji prohlížel, nemohl se tedy mýlit. U stolku seděl bývalý důstojník italského letectva, Carlos Scaroni.

Ginger mrkl na Bigglese, aby se přesvědčil, že i on je doma. Ale v jeho tváři, která se ani nepohla, se nemohl dobrat žádné odpovědi. Za několik sekund se ale jejich pohledy setkaly. Biggles zamrkal. Byl doma, ostatně jako vždycky.

„Něco podobného jsem neočekával,“ zavrčel vztekle.

Scaroni po nich sice hodil pohledem, ale zdálo se, že ho nezajímají. Gingerovu roztrpčení to ale nepomohlo. I když je Scaroni neznal, banda ho tam nechala, aby hlídal přistávací plochu! Pokud Preuss popsal anglickou stíhačku, což zcela jistě udělal, protože letadlo podobných vlastností jako je Spur nebylo zase tak obvyklé, tak pan Saroni už ví, že mají tady na letišti nevítané hosty.

Gingerovo hoře se začalo prohlubovat, když se otevřely vnitřní dveře a mezi nimi se objevil další muž. Byl oblečen v přepečlivě upraveném obleku z nejlepšího evropského krejčovství. Ginger byl překvapen, když si přisedl k Italovi. Ti dva se k sobě vůbec nehodili.

Chudák v potrhané kombinéze a švihák z nejlepšího večerního podniku! Podivná dvojice, pomyslel si Ginger.

„Hele, proč tady nelítají éra na čas, jako doma v Americe?“ promluvil neznámý. Jeho angličtina nesla zřetelné stopy uličního dialektu.

Ginger ztuhl, když se Biggles zvedl a se zářivým úsměvem zamířil k prostořekému muži.

„Nezlobte se, že vás obtěžuji,“ začal Biggles s lítostivou tváří. „Nemohl jsem přeslechnout vaší poznámku. Pochopil jsem ji správně, že na tomto letišti přistává pravidelná letecká linka?“

„Jo,“ zazněla drsná odpověď. „Ti špinaví Španělé lítaj z Říma do Alexandrie, přes Tripolis a Benghází. Čekáme na to éro, ale jako všechno v téhle zpropadené zemi, žádný pravidla tu neplatěj. Mají dost času a tak se všade dostanu pozdějc.“

„Děkuji,“ pronesl Biggles s opravdovou pokorou.

Právě v tento okamžik Ital řekl svému společníkovi něco tak tiše, že Ginger nezaslechl ani slabiku. Na Američanově tváři však jeho tvrzení vyvolalo opravdové peklo. Ztvrdly mu rysy, ruka sjela pod plášť a pomalu se sunula do levého podpaží. V jeho očích, bledých a chladnokrevných, jako je pohled žraloka, mohl Biggles číst ostražitost a odhodlanost ke všemu.

„Jak dlouho vůbec chcete v těhle krajích očumovat, pane?“ zeptal se. I hlas dokazoval, že se cosi změnilo.

„Nevím,“ pokrčil Biggles rameny.

„Já bych tady nebyl ani vteřinu,“ zavrčel Američan.

„A proč ne?“ Biggles trhl koutky a rozzářil se.

„Je to nebezpečná země, nikomu tu nesvědčí, a některým už vůbec ne!“

Gingerovi vyschlo v hrdle. Slyšel sice jednotlivé věty z povzdálí, ale přesto mu stačil jen jediný pohled, aby věděl, s kým si to jeho šéf povídá. Na Američanově levé ruce chyběl malíček.

KAPITOLA SEDMÁ

Ručník do ringu

Ginger už věděl svoje. Ten Američan byl Grindler. Policejní popis nelhal. Grindler naopak zase věděl, kdo jsou oni. Nevěděl to do

doby, než si promluvil se Scaronim. Ten, jako zkušený pilot ihned poznal letoun podle Preussova popisu. Pro Grindlera byl kluzák či stíhačka prostě „éro“, ale ten snědý Ital neztrácel čas, aby ho informoval o skutečném stavu událostí. Nemělo také cenu se dohadovat, co nosí Grindler v levém podpaží.

Když první šok pominul a Gingerovy nervy, včetně mozkových závitů začaly zase pracovat na plné obrátky, Biggles si s klidem Angličana objednal kávu u nepříliš sličné servírky. Choval se klidně, vyjma záchvěvu opatrnosti, který dokázal vyluštit jen zrzavý pilot. Jakmile servírka odešla, Biggles zašeptal tak tiše, že by mu i Ital mohl závidět: „Já vím, šlapeme po tenkém ledě, ale klid.“

Grindler si se Scaronim také šeptali do ouška. Grindler s neomylným gestem třímal něco pod kabátem. Vypadal napjatě, ale vyrovnaně. Zato Scaroni připomínal prvního vyslýchaného, mechanika Schneidera.

„Pan Grindler asi navrhuje takovou malou přestřelku jako způsob vyřešení pro ně tak nepříjemného setkání,“ laškoval Biggles, ačkoliv ani jemu do smíchu nebylo.

„A co když na jeho slova dojde?“

Biggles pokrčil rameny. „Pak tady budou oběti. Americký gangster vyleze na světlo světa, až když si je se svou pistolkou dokonale jistý. A pak stačí jen jedna jiskřička a už chrastí zbraně.“

„To mne opravdu uspokojuje,“ zabručel Ginger sarkasticky.

V ten moment se Scaroni zvedl a jako blesk vyběhl z místnosti. Ginger se podíval oknem ven a spatřil ho, jak o něčem zuřivě diskutuje se správcem letiště. Gangster se houpal na židli, zbytkem sirky se šťoural v zubech, ale nespouštěl z Bigglese oči.

To už číšnice přinášela kávu. I z ní nervozita jen čišela. Scaroni se podíval na oblohu, otočil se a vrátil se ke stolku. I do restaurace už pronikalo zřetelné bzučení leteckého motoru. Správce letiště přinesl Bigglesovi účet za benzín, který poučený pilot raději zaplatil v hotovosti, protože ukazovat vládní kartu by se teď rovnalo čiré sebevraždě.

Na přistávací plochu se snesl bombardér typu Caproni, přestavěný na dopravní letoun. Napětí povolilo. Scaroni s Grindlerem vzali svá zavazadla, dva malé kufříky a šli ke dveřím. Američan se v nich naposledy otočil.

„Pamatuj, člověče, na svoje zdraví," zahulákal. Bez dalších slov následoval Itala ke letounu. Nikde žádný pasažér, ti dva tedy nastoupili. Letoun odstartoval a zamířil na východ.

Ginger se zhluboka nadechl. „Tedy! Měli jsme namále! Nikdy jsem si nemyslel, že když se někam dotrmácím, tak že to bude tak akorát do hrobu," ulevil si. „Ta atmosféra při kávě se mi, fakt, moc nelíbila. Ani trochu. Co máš ještě za lubem? Trčet tady už nemá žádnou cenu."

„Naprosto ne," připustil Biggles. „Hrome, co ale Grindler se Scaronim dělají na palubě civilního letadla letícího do Egypta? To je opravdu gordický uzel. Správný policejní pes, když vyčenichá stopu, už ji nepustí. Poletíme za nimi a budeme na ně dávat pozor. Algy s Bertiem se už na nás asi taky netrpělivě třesou."

„Připadá mi, že se hraje s falešnými kartami," domníval se Ginger. „Preuss se s nimi tady sešel. Baumer musel pilotovat Renkella. Scaroni ihned rozpoznal náš letoun, což znamená, že Preuss vyslepičil všechno, co se stalo v Augsburgu. Když tu stála Labuť i Renkell, Baumer i Scaroni musí vědět všechny detaily. Scaroni si to nemohl nechat pro sebe a Grindler ihned pochopil. Krátce řečeno už nás zná celý ten jejich spolek. Nedokážu jen pochopit proč Renkell vysadil ty dva tady a neodvezl je až do Egypta, rovnou do Alexandrie."

„Ta odpověď není zase tak složitá. Pokud chtějí, aby zůstal letoun v tajnosti, nemohou ho zase tak moc ukazovat. Pro ty dva zločince je mnohem bezpečnější, když přiletí jako obyčejní cestující. Pro celníky a pasové úředníky to budou dva obyčejní, vzorně se chovající pasažéři. My sice víme, že jsou to hrdlořezové nejhoršího ražení, ale pro policistu nestačí, když si je jistý. Musí mít důkazy. A zatím se nám všechny vymkly z rukou. Schůzka, tady na letišti, byla předem určena, mají tu dobré zázemí, když si platí pana správce. Dokázal to už těmi tahanicemi o šťávu. Tím, že tu budeme popíjet kávu, tak nikdy nezjistíme, co Scaroni s Grindlerem v Egyptě chystají. Pojď. Náš Spur je mnohem rychlejší, tak si na ně v Alexandrii v klidu počkáme. I na tu kávu zbyde trocha času."

Zaplatili. O chvilku už jejich Spur mířil západním směrem.

„Bigglesi, co to s tebou je, letíš špatně! Podívej se na kompas," vřískal po chvíli pomýlený navigátor.

„Letím opravdu špatně,“ uznal Biggles, „ale jenom chvilku. Nemohu připustit, aby si ten jejich přisluhovač pamatoval, že jsme jim dýchali na záda.“

Biggles mířil nad moře, ale okamžitě, jak letiště zmizelo z dohledu, provedl prudký obrat a zamířil východně za Capronim. Ve velké výšce v odlescích paprsků zapadajícího slunce přelétal Benghází. Místnímu letišti se vyhnul velkým obloukem, protože chtěl předejít nenadálému setkání s dopravním letadlem, které tam mělo mezipřistání. Na přistávací ploše v Alexandrii přistáli už za svitu jasně zářícího měsíce. Prošli kontrolou, než letadlo odstavili. Pak se šli osvěžit do letištního hotelu, kde se už dříve zabydleli Algy s Bertiem. I když si tam připadali jako doma, neskutečně se nudili, protože jim nezbývalo nic jiného, než jen popíjet silnou kávu a čekat na depeši.

Bez zbytečných prodlev jim Biggles vysvětlil, kolik uhodilo.

„Mám pro vás už zase práci,“ řekl Biggles nakonec. „Za pár minut přistane Caproni. Není čas na zbytečná slova, já s Gingerem balím. Grindler a ani Scaroni zatím neviděli naše dva dobré kamarády, tebe lorde a tady pana kapitána nevyjímaje. Nebudete jim vůbec podezřelí, když se jim pověsíte za paty. Nesmíte je spustit z oka ani na okamžik! Klíče, pánové!“

„Jaké klíče?“

„No přece od vašich pokojů. Ginger i já se potřebujeme prospat. Vy už jste na účet královny zaháleli až dost. Mám už kabiny plné zuby a nehnu se odtud, pokud by se nesemlelo něco opravdu pořádného. Plahočit se z místa na místo už není pro tak starého chasníka jako jsem já.“

Za půldruhé hodiny už spinkali v postýlkách jako Šípková Růženka. Vzbudilo je nenadálé bouchání, a pak do pokoje vběhl rozkatěný Bertie.

„Tos dlouho bez postele nevydržel,“ durdil se rozespalý pilot.

„Nebylo třeba. Ti dva, Scaroni a Grindler se ubytovali tady v hotelu. Kam bychom se plahočili? Když říkám, že se tu ubytovali, tak se tady ubytovali. Teď si hoví ve svých apartmánech. Vydali příkazy, že nesmějí být za žádných okolností rušeni. Z recepce je mají vzbudit ráno v půl deváté, aby stihli odlet letadla v devět.“

Biggles se posadil. „Jakého letadla?“

Bertie začal zuřivě pucovat svůj věčně nevyleštěný monokl.

„Vím, že to bude znít hloupě, ale nemůžu si pomoct. Zamluvili si místa v pravidelné lince do Londýna.“

„Proklatě!“ vybuchl Biggles. „Se kterou společností letí?“

„S naší. British Overseas Airways. Jestli se přejmenovali, to nevím, ale znáš to. Poletí na palubě Calpurnie, hydroplánu, který odlétá v devět ráno.“

Biggles si okamžitě vybavil známý, obojživelný letoun, který byl postaven bratry Shortovými pro potřeby přepravy cestujících a pošty po celém britském impériu. Létaly už od roku 1936.

Biggles se začal přehrabovat v kapsách. „Tohle je opravdu souboj v rukavičkách,“ mudroval. „Co mohou hledat v Londýně? Napadá mě asi tisíc možností, ale která je ta pravá? Bertie nedá se nic dělat. Letíš s Algym domů. Pozdravuj v Yardu. Mazej si hned zamluvit dvě letenky.“

„Jak říkám, s tebou je vždycky legrace, sebereš nám postel, pak mě honíš do pokladny, jako kdybych si pod Big Ben nedokázal zaletět sám,“ láteřil na oko šlechtic s monoklem.

Za pět minut už byl zase zpátky. Tentokrát společně s Algym. „Konec. Vyprodáno, na palubě už nezbylo místo ani v nákladovém prostoru. Všechna sedadla jsou vyprodána.“

Biggles si zapálil cigaretu. „Jejich chování mne úplně zmátlo. No, musíme se přizpůsobit. Poletíte do Londýna Mosquitem. Najdi Raymonda a vyřiď mu, že ho pozdravuji. Na ty dva poťouchlíky pověste neviditelné stíny. Budu sedět u telegrafu a těšit se na všechny novinky. Ginger tu se mnou zůstane, pokud by se snad vrátili.“

„Dobře,“ prostě odsouhlasil Algy.

„Teď bychom se všichni měli vyspat,“ poradil Biggles. „My se přestěhujeme.“ V recepci pak zamluvil dva další pokoje. Když se vrátil nahoru, vyslal Algyho do recepce. „Ať vás vzbudí přesně v osm, ani o minutu déle. Posnídáme v posteli jako zamlada.“

Biggles se pořádně nevyspal, celou noc se na posteli obracel a přemýšlel. V osm hodin, když přinesli snídani, už byl oblečen. Krátce poté se objevili načesaní a oholení Bertie s Algym.

„Čím dál tím méně se mi celá naše akce přestává líbit,“ zavrčel Biggles, chodící po pokoji s šálkem kávy v ruce.

„Jejich odlet je jen maskovací operace, kterou nemohu zaboha pochopit. Někde je tam pořádný uzel a já nemám šavli, abych ho mohl

rozetnout.“

„Myslíš, že ten let do Londýna je jen okázalá návnada, kterou ušili přímo na nás?“ zeptal se Algy.

„Nemohu se ubránit dojmu, že tomu skutečně tak je, ale zatím jsem se nedobral žádného rozumného vysvětlení,“ odvětil hluboce zamyšlený Biggles. „Ten výlet musel být v jejich kalendáři červeně podtržen ještě předtím, než jsme se objevili na scéně. Každopádně mají Scaroni s Grindlerem tady v Alexandrii nějakou práci. Okamžitě si zabukovali let do Londýna, takže i ten je součástí plánu. Ne, tak to nebude. Všechno muselo být zorganizováno už dřív. Vždyť by také nemuseli dostat letenky, jako my. Scaroni a Grindler na druhé straně nemohou vědět, že už jsme tady. Drží se tedy původního plánu. Půjdeme je tedy v zákrytu doprovodit, abychom se přesvědčili, že se opravdu posadili do té vodní kačeny. Pokud odletí, nemáte žádný spěch. Zbyde i spousta času na pivo. Mosquito nelétá zvlášť pomalu.“

„Já vím,“ podotkl Algy.

Zbývalo pár minut do deváté, kdy z bezpečného místa pozorovali skupinku cestujících do Calpurnie, mezi něž se vmísila i povedená dvojice. Pět minut po deváté se ale ještě neschylovalo k odletu. Ginger si všiml, že někteří zaměstnanci letiště podivně znervózněli. Mezi některými úředníky letištní správy se rozhořela žhavá diskuse.

„O čem se to hádají?“ ptal se zvědavec Ginger.

„Nejspíš ještě nejsou na palubě všichni cestující,“ nabídl Biggles rozumné vysvětlení. „Napočítal jsem jich jenom šest, bez posádky. Koukej! Už rolují, rozhodli se, že odletí bez těch opozdilců.“

Zaburácely silné letecké motory a majestátní letoun zaujal pozici na startovací dráze. Netrvalo dlouho a zmizel na západním horizontu.

„Odletěli!“ poznamenal Algy. „Jdu se s Bertiem připravit.“ Biggles neprotestoval.

„Pořád tomu nerozumím,“ vrtalo Bigglesovi hlavou krátce po odletu Mosquita. „Ten hydroplán odletěl jen s polovinou pasažérů, to není normální. Když si Algy u přepážky chtěl koupit letenky, řekli mu, že je beznadějně vyprodáno. Když jeden nebo dva obchodníci zruší let, to prosím. Ale tucet zapomětlivců či neúspěšných podnikatelů mi připadá poněkud zvláštní. Musí být jiné vysvětlení. Jdu si promluvit s dispečerem.“

Za pět minut už Biggles ukazoval své dokumenty a doporučení v

jeho kanceláři.

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se úředník.

„Včera večer nám bylo v rezervacích řečeno, že let do Londýna je zcela vyprodán,“ klidně se ptal Biggles. „Letadlo ale odletělo napůl prázdné. To jste si z nás vystřelili?“ vyštěkl.

Dispečer se ale nedal vyvést z míry. „Nevím,“ přiznal po pravdě. „Ještě nikdy se mi něco podobného nestalo. V každém letu se ruší jedno nebo dvě místa, to je vcelku normální. Ale cestující v tomto letu se prostě nedostavili k odbavení, takže pokud požádají o refundaci cestovného, nemohou dostat nic. Letadlo se na startu příliš zdrželo, museli jsme odletět bez nich. Letecká pošta nepočká.“

V Bigglesových očích zablikaly blesky a škubl koutky úst. „Chcete říct, že vozíte do Londýna poštu?“

„Jistě, pane.“

„Je v dnešní zásilce něco cenného?“

„Pokud vím, tak ne,“ odpověděl dispečer. „Jen pytel doporučených dopisů. Proč se ptáte?“

„Protože,“ upřímně odpověděl Biggles, „je na palubě jeden opravdový znalec klenotů. Má s sebou i pomocníka. Jenže ten expert nestojí na té správné straně zákona, ale právě na té druhé.“

Dispečer vyskočil jako posedlý. „Dobrotivý bože! Měl jste mi tak důležitou informaci sdělit okamžitě!“

„Což jsem učinil,“ pokrčil rameny Biggles. „Co se stalo?“

Barvy z tváře dispečera kvapem ubývalo. „Musím okamžitě do rádiové místnosti a spojit se s posádkou,“ rozhodl se. Jeho hlas signalizoval, že si nějaké souvislosti nechal pro sebe. Ze dveří skoro vyletěl.

„Tak počkat!“ zarazil ho Biggles. „Proč najednou tolik nervozity?“

„Protože,“ odpověděl dispečer, „na palubě jsou rodinné klenoty nedozírné hodnoty. Patří rádžovi z Mysalore. Jeho výsost se účastní velké politické konference a on laskavě svolil, aby se klenoty vystavily na veřejné výstavě ve prospěch Červeného kříže.“

„Jak jsou ty klenoty převáženy?“ sykl nepříliš překvapený Biggles. „Mají nějakou ochranu?“

„Zvláštního kurýra. Určitě jste si všimli muže v tmavém plášti. Má je uloženy v diplomatickém kufříku. Už mne nezdržujte, musím se

s letounem…“

„Nikam chvátat nemusíte,“ zcela chladnokrevně pokračoval Biggles. „Je příliš pozdě. Jejich plán dostal jasné obrysy. Ta ostatní místa vykoupili předem. Uděláme, co budeme moci. Za Calpurnií letí náš Mosquito, zkuste se spojit s jeho kabinou. Stíhačku pilotuje můj člověk a už bude vědět, co má udělat, aby neztratil hydroplán z dohledu. Gingere, dělej, nemáme čas!“

Biggles vyběhl z hangáru, kde okamžitě nařídil, aby vytlačili jeho Spur. Nervózně poskakoval, než se s Gingerem vyšplhali do kabiny a poněkud netradičně se odlepili od země v nepovedeném startu, přesně odpovídajícímu chvatu a celé situaci.

„Vždyť jsem tam nechal všechny kufry,“ nadával podvedený zrzavec. „Taky mne mohlo něco podobného napadnout. Vždyť je to jasné jako facka…,“

„Copak?“

„Pořád nechápu, co budou tam nahoře mezi mraky dělat,“ kroutil očima Ginger. „Co udělají s tím kufříkem? Shodí ho na padáku? Renkell není hydroplán. Nemohou přistát a zboží přeložit.“

„A nezapomněls náhodou, že Scaroni je pilot?“ připomněl mu Biggles. „Jakmile se Grindler postará o posádku. Scaroni si může přistát, kde se mu zlíbí. Moc neprohádám, že si vybere na přistání nějakou africkou pláž, kde už bude čekat Renkell. Zkusíme to a budeme kopírovat pobřeží. Nad mořem bychom byli málo platní, i kdybychom Calpurnii dohonili.“

S otevřenými klapkami křižoval Biggles nad plážemi Severní Afriky. Po pravici mu leželo Středozemní moře, probleskující temnou modří přecházející do zelené. To jen hloubka vody dávala o sobě vědět. Po levoboku pozorovali změť sutin, písku a zničených zbraní. Všude naráželi na pozůstatky nejstrašnější války v dějinách lidstva. Nad vzdálenějším obzorem se rozlila podivná záře. Počasí se jakoby mávnutím proutku změnilo, vrstva mračen se hnala v silném větru západním směrem. Pod nimi zůstávaly rozbořené vesnice Mersa Matruh, Sidi Barrani, Sólům. Od roku 1941 tu před Tobrukem zuřily nelítostné bitvy s Italy a později s Rommelem. Když prováděl prudký obrat, Biggles zahlédl na okamžik i vlastní pevnost Tobruk. Najednou se skoro zvedl ze svého sedadla a vyklonil se k oknu.

„Tamhle jsou!“ vykřikl. „Obě mašiny stojí na pláži. Příliš pozdě.“

Ginger už rozeznával hydroplán kotvící v mělkých vodách. Vypadalo to, že pilot bez ohledu na následky vjel na mělčinu příliš velkou rychlostí. O kousek dál hned na rozhraní vodní pěny, lemující pobřeží a suchého jemného písku stál Renkellův nákladní letoun. V záblescích slunce bylo patrné, že kolem něho pobíhá pilot s pomocníkem. Ginger zpozoroval, jak z hydroplánu vyskočili dva muži a běží k Renkellovi. Jeden z nich nesl diplomatický kufřík. Podíval se nahoru na blížící se letoun a ještě přidal do kroku. Ginger si uvědomil, že přestalo skrývání v mracích, protože gangsteři o nich věděli.

Vlnící se horký vzduch na Středním východě klame. Spur byl stále od místa odletu vzdálen skoro míli, když Renkell odstartoval. Najednou jeho kola lehce klouzala vzduchem, letadlo začalo prudce stoupat a zmizelo jižním směrem. Renkell letěl v nízké výšce hned nad terénními zlomy nehostinné krajiny.

„Máme dostatečnou výšku, dokážeme je dohonit," sykl Biggles a ústa se mu protáhla do úzké čárky.

„Budeš střílet?" zeptal se Ginger.

„To si piš! Když neposlechne, půjde dolů. Máme větší šance, než jsem si kdy vůbec odvážil jen pomyslet. Policista, který chytí zločince s horkým zbožím, může být ten nejšťastnější člověk pod sluncem." Jeho palec už lehce bubnoval do spouště palubních kulometů. „Hlídej vzdušný prostor," přikázal Gingerovi. „Může tady hlídkovat ten druhý Renkell, Wolf, jak mu říkají. Bude někde nad těmi mraky." Biggles se s obavami podíval nad sebe.

Slova mu málem odumřela na rtech. Ginger vyskočil ze sedadla, aby zaujal místo v střelecké věži, když nad nimi zaburácely letecké motory a vzápětí rachocení těžkých kulometů. Biggles bleskově přitiskl páku k pravému stehnu a zvedl Spur do divoké svíčky, ale přesto se proudu střel zcela vyhnout nedokázal. Ginger cítil, jak se trhá plášť jejich stíhačky. Když se dostal ke svému kulometu, Wolf už padal na dno svého střemhlavého letu. Minul Spur jen o vlásek a v jednom okamžiku si Ginger připadal jako námořník ohrožovaný nepřátelským kamikadze. Bigglesovy kulomety štěkaly svou dávku. Ginger ale měl jiné starosti. Pocítil chladný pot stékající po jeho zádech, když mu po lýtku začala stékat mastná tekutina. Zmateně vykřikl. Okamžitě opustil věž a vrhl se k Bigglesovi do kabiny. Spur už stoupal skoro kolmo.

„Dostal nás," křičel Ginger. „Máme prostřílenou palivovou nádrž. Vzadu všude teče benzín. Když budeš střílet, uhoříme ve vlastní šťávě," zděšeně koktal." Usadil se do křesla a pozoroval, jak se Wolf ztrácí v mracích. Nákladní Renkell už spokojeně klouzal vzduchem kdesi za obzorem.

Biggles přiškrtil motory a vrátil se nad pláž. Na jeho tváři se dal vyčíst vztek i zármutek zároveň.

„Jsem připraven v té honičce pokračovat, když rozhodneš," chlácholil ho Ginger, protože věděl, co Biggles teď potřebuje.

„Spáchat sebevraždu nemá cenu," zahulákal Biggles. „Ve válce bych takovou školáckou chybu nikdy neudělal. Vždycky jsme přece doprovázeli dopravní letouny! Měl jsem si nejdřív udělat průzkum vzdušného prostoru a dávat si pozor na ty hromské mraky. Neměl jsem dovolit, aby nám Wolf věnoval první olověnou dávku. Baumer není žádný nováček a ví dobře, jak se vedou letecké souboje." Biggles začal klouzat na přistání, kousek od hydroplánu.

„Počkej!" vykřikl Ginger. „Celé naše neštěstí nám dává aspoň jednu důležitou informaci. Víme aspoň, že mají tři piloty. Scaroni letěl s Calpurnií, Baumer nejspíše s Wolfem a zbyl Renkell."

„A překvapuje tě to?" Bigglesovi pěnila krev. Přistál ale zcela bezpečně.

Ve velké výšce právě kroužil další letoun. Mosquito.

Kapitola osmá

Biggles zvedá hlavu

Na písku pláže vše připomínalo zmar a tragédii. Bigglesův chladnokrevný a mrazivý pohled, který celou situaci doprovázel, znal Ginger až příliš dobře.

V kabině ztroskotaného hydroplánu našli oba piloty mrtvé. Byli zastřeleni. Radista ležel zhroucen na radiostanici. I on skončil kulkou sprostých vrahů. Kurýr zemřel vrahovou rukou při pokusu o chabou obranu. Z dlaně mu vypadla automatická pistole, dokazující že se bez boje nevzdal. Neměl ale žádnou šanci. Jeden z běžných cestujících, důstojník ve výslužbě, seděl zkroucený na sedadle a třásl se právě prožitou hrůzou. Byl postřelen, z rány mu crčela krev. Stevard a čtyři ostatní cestující stáli na pláži vedle letounu a hledali východiska, jak

řešit neblahou situaci. Dva postarší manželské páry se také ještě nedokázaly vzpamatovat z proradného únosu. Po první pomoci, kterou Biggles poskytl zraněnému, se od zachráněných dozvěděl jednotlivé detaily zločinné akce. A znovu měl Biggles důvod, aby protáhl svůj občas zářivý úsměv do úzké čárky. Ztvrdly mu rysy a v kapse svíral pěsti.

Mezitím přistál i Mosquito. Algy vysvětlil, jak se dostal k místu nouzového přistání. Skutečně zachytil radiodepeši od dispečera alexandrijského letiště. Podle koordinátu našel Calpurnii poměrně snadno, ale na chvilku ji ztratil v mracích. Musel se tedy vrátit po jejím kurzu a při druhém obratu spatřil hydroplán klouzat po vlnách.

Ani slova cestujících nezněla nijak zvlášť překvapivě.

Nejdříve do kabiny vešel radioperátor a tiše něco sděloval kurýrovi. (Ginger připomněl, že to musel být obsah depeše z Alexandrie. Varoval ostrahu, ale bylo to jediné, co mohl udělat.) Pak se vrátil do kabiny k pilotům. V ten okamžik vstali dva muži a pomalu šli ke dveřím do kokpitu. Navzdory jasnému nápisu „Nepovolaným vstup přísně zakázán," prošli dvířky dovnitř. Prakticky vzápětí se ozvaly výstřely. Jeden z cestujících připustil, že tomu nevěnovali pozornost, protože mohlo jít o škytající nasávání motoru. Pak další výstřel, který usmrtil radistu. Následovaly ještě dva. Zhroutil se druhý stevard, který přispěchal posádce na pomoc. Hydroplán sebou trhl a začal prudce klesat. Cestující pochopili, že stojí tváří v tvář neznámému nebezpečí. To už do kabiny vešel jeden z únosců se zbraní v ruce. Stál ve dveřích a zuřivě mával pistolí. Varoval všechny, že zastřelí každého, kdo se jen pohne. Ten zločinec, jak se pátrači dozvěděli, mluvil špatnou přístavní angličtinou. Navzdory výhrůžkám se ale odvážný kurýr postavil na odpor. Vytrhl pistoli z pouzdra. Grindler ho bez další výstrahy zastřelil. Pak k němu došel a zcela zbytečně nebohému ještě prostřelil týl. Když se vrah skláněl nad mrtvým, aby dokončil svou práci, pokusil se zasáhnout důstojník ve výslužbě. Praštil ho přes hlavu silnou knihou. Bylo to odvážné gesto, ale příliš hloupé, aby se mu nedostalo poučení. Kulka důstojníkovi prostřelila rameno. Ostatní cestující neměli žádnou šanci, zůstali ohromeně sedět na křeslech a čekali na zázrak. Letoun změnil kurz, letěl teď na jih. O něco později, kdy střelec stále hlídal cestující, Calpurnia přistála na hladině a prudce rolovala k pobřeží, kde na ni

čekalo další letadlo. Gangster sebral kufřík. Z kabiny se ven protáhl snědý mladík a společně s vrahem otevřeli dveře a vystoupili.

„Jasně," smutně přitakal Biggles, když cestující skončil své hořké vyprávění. „Nechte si to pro sebe, ale ten odvážný pán, co se jim postavil na odpor, převážel cenné klenoty. Zastřelili ho všeho schopní pašeráci šperků."

„Vraždit ale nemuseli," zavzlykala starší žena.

„Vražda pro ně bohužel nic neznamená," smutně odpověděl Biggles. „Další slova jsou už ale zbytečná. Mám tady provozuschopný letoun a musíme zraněného dopravit do nemocnice. Krvácí a nutně potřebuje lékaře. Bohužel v Mosquitu lze přepravovat jen jednoho cestujícího. Zbytek, včetně nás, tady bude muset počkat na záchranu."

Biggles se obrátil k Algymu. „Já bych tu měl radši zůstat," navrhl. „Odvez zraněného do Alexandrie. Oznam, co se stalo a zařiď všechno potřebné. Požádej o záchrannou operaci. Přivez s sebou i partu mechaniků, třeba půjde Calpurnia opravit. A taky pár galonů benzínu. A chvátej, času je málo a voda stoupá a nemyslím tím příliv."

Pak mu naznačil, aby si promluvili mimo doslech ostatních. „Požádej, aby se tato zpráva dostala na světlo světa co nejpozději. Za žádných okolností se nikde nesmí objevit naše jména. To je věc zásadního významu."

„To zvládnu," poplácal Algy Bigglese po rameni a během pár minut už se zraněným mířil na východ.

Nezbývalo než dlouhé čekání. Stevard našel v trupu Calpurnie dostatek jídla pro posilující svačinu, kterou by za normálních okolností stejně nad mořem servírovali.

Slunce už stálo v zenitu, když se Algy vrátil i s letovým dispečerem. Biggles ochotného muže zasvětil do svého plánu a požádal ho, aby důvěrné informace držel v tajnosti co nejdéle. Dozvěděl se, že záchranný letoun už je na cestě. Veze mechaniky i benzín, přesně podle Bigglesových pokynů.

„Byl bych vám velmi zavázán, kdyby nejdříve opravili náš Spur," požádal dispečera Biggles. „Budu ho ihned potřebovat."

Nebylo námitek.

„Kam se chystáš?" zeptal se Algy, který z Bigglesova chování hned vycítil, že se tu dlouho neohřeje.

„Na průzkumný let, stopa ještě nevychladla," odvětil Biggles rozhodně. „Co jiného. Vezmu si tvého Mosquita a poletím se podívat do El Zufry. Leží odtud na jih. Renkell letěl právě tím směrem. Vezmu si s sebou Gingera. Jakmile bude Spur schopen provozu, natankuj a přileť za námi. Do soumraku to ale, bohužel, půjde jen těžko. Pokud už padne tma, počkej až do rána. Je to lepší než riskovat, že oázu ve tmě nenajdeš. Pokud bychom v El Zufre nenašli nic zajímavého, jsme zpátky cobydup."

„Hele, starý brachu," nedal se odmítnout Algy. „Co hodláš dělat, když na tak nehostinném místě, jako Zufra bude, najdeš ty prototypy?"

„Trochu jim prostřílím nádrže, abych se ujistil, že pod palmami zůstanou," hořce poznamenal Biggles. „Gingere, jdeme si zlomit vaz, pojď."

Chýlilo se k páté hodině odpolední, kdy slunce jako velký nafukovací balón se začalo ponořovat za obzor.

Biggles vlezl do kabiny Spuru, vyndal letové mapy a pak přešel k Mosquitu. Ginger se posadil po jeho levici. Biggles začal pečlivě studovat letový kurs. Zabořil prst do malého slůvka na mapě, napsaného sotva znatelnou kurzívou. Bylo to jediné označené místo, široko daleko v hloubi libyjské pouště.

„Oáza EL Zufra, náš cíl," ukazoval Biggles. „Neptej se, proč letíme zrovna tam, protože to nevím. Klidně jsem si mohl vybrat jinou oázu, bude tam nejspíš jen několik uschlých palem a louže špinavé vody."

„Bigglesi," zhrozil se Ginger, „podle mapy je to ale pěkný kus cesty."

„Přibližně čtyři sta mil," připustil Biggles. „Než se tam dostaneme, bude tma. Je to ale jediný zelený bod mezi Libyí a Francouzskou rovníkovou Afrikou, neměli bychom ho minout."

Za pár minut už Mosquito roztáhl křídla, nabral výšku východním směrem nad oblast, kterou od nepaměti všichni zeměpisci považují za nejnehostinnější pás země na naší planetě. Když výškoměr ukázal pět tisíc stop, Biggles zvolnil a nabral cestovní rychlost tři sta mil za hodinu.

Za půldruhé hodinky podle ciferníku na palubní desce se oáza objevila na jižním horizontu. Když se pilot blíží k oáze v poušti, vždy

vidí stejný obraz. Plochou, jen občas rozbrázděnou, zcela vyschlou krajinu posetou ojedinělými balvany. Spatří i chomáče velbloudích chlupů a zvířecí hromádky. Nic, co by nasvědčovalo životu. Obraz za předním sklem vždy připomíná zastavený obraz na filmovém plátně.

„Je ta oáza obydlená?“ zeptal se Ginger.

„Nejsem si jistý, ale není to příliš pravděpodobné,“ řekl Biggles. „Všeobecně platí, že se lidé usazují jen ve velkých oázách. Žijí tam většinou kočovní Arabové, nomádi. Žijí všude tam, kde nacházejí vydatné prameny vody. Gingere, koukej! Tamhle se něco pohlo… Velbloud.“

To už Mosquito kroužil nad oázou. Biggles přiškrtil klapky a začal klouzat na nižší výšku. Nebylo tady toho moc k vidění. Oáza sama připomínala zelený ovál, dlouhý asi míli s poloviční šíří. Všude rostly zelené, polouschlé palmy. Zdálo se, že oáza vznikla v malé proláklině, v mělkém vádí či ve vyschlém korytu bývalé řeky. Všude ji ale obklopoval smrtonosný písek. Cestovatel si při vstupu do oázy vždy představuje, že jeho noha opouští zemi zmaru a vchází do zeleného ráje.

Zatím nespatřili ani tu nejmenší stopu po nějakém letadle. Uprostřed oázy byla vysekána mýtina, na které z palmových klád vznikl velký přístřešek. Byla to typická stavba pro tuto oblast. Zase nic zvláštního.

„Už to tak vypadá, že jsme šlápli vedle,“ zabručel Biggles.

„Nic nevidím,“ suše poznamenal Ginger.

Biggles trochu více otevřel klapky a dokončil obrat ve sto stopách. Upřeně se zahleděl na klesající svahy údolí. Mlčel. Pak najednou: „Gingere, potvrď mi můj názor. Je to mrtvý velbloud, nebo ne?“

„Vím, co myslíš,“ souhlasil Ginger. „Právě jsem se na to díval. Musí to být velbloud, ale to zvíře má nějaký divný tvar. Jakoby ho něco roztrhalo. Ty dvě podivné hromádky za ním? Mrtvoly Arabů? Nevím, jsou taky nějak podivně pokrouceně. Nevím, opravdu nevím.“

„Proč by ale zemřeli uvnitř oázy mezi všemi kokosy a dostatkem vody?“ uvažoval Biggles. „Kde je ten živý velbloud, co jsme ho viděli před chvílí?“

Znova zakroužil a našel zvíře neklidně pobíhat po písku před oázou. „Má něco s nohou, značně kulhá,“ upozornil Gingera Biggles.

„Co se tam, k čertu, děje? Vůbec nic nechápu.“

„Přistaneme?“ zeptal se Ginger.

„Konečně jsi dostal rozumný nápad,“ uznal Biggles názor přítele. A okamžitě jej realizoval.

Na otevřeném prostoru to nebyl žádný problém. Na obou stranách údolí se táhla plochá, bezbarvá a monotónní poušť. Z výšky se zdálo, že i písečný povrch je dostatečně tvrdý. Vládlo úplné bezvětří. Biggles stáhl klapky, pečlivě zvážil všechny okolnosti a začal klesat. Po chvilce už jeho kola brázdily písečný povrch hned vedle oázy. Přistál bezpečně jako na nejpevnějším asfaltu. Nic nezapomněl ten můj šéf, pomyslel si uznale Ginger.

Zraněné zvíře kulhalo ne více než čtyřicet yardů od nich, když …

Ginger později připustil, že další běh událostí by nikdy ani ve snu netušil. Najednou je oslepil oslňující záblesk následovaný pro změnu ohlušujícím výbuchem. Prudký závan vzduchové vlny nadzvedl stíhačku a hodil ji vpřed. Celé tři vteřiny letoun visel ve vzduchu ve zvláštním úhlu, než se znova zřítil na povrch. Ulomil se podvozek, letadlo začalo s sebou smýkat a nakonec se přídí zabořilo do písku. Ocas vyletěl vysoko k nebi. Klasický příklad zpackaného přistání.

Gingerovi zvonilo v uších, připadal si jako omámen, ale přesto věděl, co má pilot po havárii udělat. Okamžitě se dostat ven z vraku letounu. Pokoušel se protáhnout podél palubní desky. Strčil do dveří. Nešlo to, zkřížily se. Pak zaznamenal Bigglesův hlas, jakoby z dálky.

„Drž se pevně!“ přikazoval.

Ginger se na něj podíval. Biggles si právě vytahoval několik střepin z brady a krku. Měl zkrvavenou tvář i on se ještě třásl po prožitém šoku.

„Co se stalo?“ zeptal se Ginger a znova si vybavil svou poznámku o skvělém přistání.

„Nic, jen jsme přistáli v minovém poli,“ poznamenal Biggles.

„V minovém poli? O čem to mluvíš?“ hulákal Ginger.

„Podívej se na toho kulhavého velblouda! Vidíš, co z něho zbylo?“

Ginger se na nebohé zvíře podíval a s hrůzou teď hleděl jen na pouhou změť kůže, chlupů, krve a vyhřezlých orgánů v mělkém kráteru, z kterého stále stoupal dým.

„Velbloud šlápl na minu, k ničemu jinému nemohlo dojít,“ došel

k správnému závěru Biggles. „Celá oblast musela být zaminována, když území okupovali Italové. Nikdo se ty miny zatím nepokusil odstranit. Oba beduíny i dalšího velblouda potkal stejný osud. Ten kulhající nebožák utekl, když se to stalo poprvé, ale dalším nástrahám se už vyhnout nedokázal.“

„Mám to s tebou osud,“ poznamenal hořce Ginger. „Tenhle stroj už asi nepůjde opravit, a když, tak to mi narostou dlouhé vousy. Jak se dostaneme zpátky? Musím tě ale Bigglesi pochválit. Vždycky myslíš na nejhorší už předem. Díkybohu, žes požádal Algyho, aby za námi přiletěl. Můžeme počkat tady v oáze a vůbec si… „

„Nebuď tak hrr,“ zarazil jeho bědování spojené s proroctvím Biggles. „Vždycky jsi měl dobré nápady, pokud bys nepřehlížel drobné detaily. Za prvé, do oázy zbývá sto yardů písku, v kterém bude zcela nepochybně zakopán celý náklaďák těch nášlapných krabiček. Připouštím, že jsem se nikdy nesnažil projít minovým polem. Nikdy jsem po něčem, tak hezky přivolávajícím Smrtku s kosou, netoužil. Zdá se, že si s tou dámou ale budu muset připít na shledání. Pak tu ale máme další problém? Co se stane, až přiletí Algy? Spatří vrak a pokusí se přistát. Pokud si na minu rovnou nesedne, tak na ni bezpochyby doroluje. Všechno závisí, jak hustě jsou miny položeny.

„Budeme mu muset zamávat,“ připustil Ginger s pokrčením ramen.

„A on si pomyslí, že potřebujeme pomoc,“ poznamenal Biggles. „Půjde okamžitě na přistání. Zahnali jsme se do rohu a dostali pořádný knockout, kamaráde.“

„Jenže ještě mne neodpočítali!“ nasoptil se Ginger.

„Povím ti, jak se vysmeknout z provazů,“ odvětil Biggles. „Ty zůstaneš tady a já jdu do oázy.“

Nesmysl,“ okamžitě a odhodlaně odmítl Ginger.

„Bylo by zcela pošetilé jít společně,“ namítl Biggles okamžitě a rozhodně. „Čtveřice nohou má větší šanci si šlápnout, než jen moje staré klouby. Pokud tam půjdeme oba a dojde k nejhoršímu, poletíme do vzduchu oba. Přistaneme pak a nebudou nás moc použít ani na náhradní díly. Tak to nepůjde. Když tu zůstaneme sedět, taky se nic nevyřeší. Budu muset najít průchod. Konečně zase akce, při které budu muset sebrat všechen svůj důmysl, to normální policejní vyptávání mi už tak trochu lezlo krkem. Budu našlapovat do otisků

paznehtů toho nebohého zvířete. Posledních padesát yardů… no uvidíme. Ty si sedneš k oknu a budeš se dívat, jak si našlapuji. Když projdu, půjdeš v mých stopách. Když ne, dojdeš k Bigglesovu kráteru, prosím tě, aspoň ho po mně pojmenuj a pak se už budeš muset spolehnout sám na sebe.“

„A co pak, až se dostaneme do oázy?“ zeptal se Ginger.

„Musíme si rozmyslet způsob signalizace, kterým Algyho budeme varovat. Nebo najít způsob, jak vyznačíme pole. Jen tak mimochodem, po válce se nám daří opravdu skvěle. Nejdříve nemáme do čeho píchnout, pak z nás udělají poldy a teď abych se přeškolil na sapéra. S trochou štěstí, no, bude ho potřeba celý pytel, dokážeme označit průchod minovým polem a vyslat optický signál, který Algymu ukáže, kde má přistát. Musíme ho dostat dolů, pokud se ještě chceme projít po Picadilly. Jedna věc je zcela jistá, pěšky se tam nedostaneme. Jsme takových čtyři sta mil od první travnaté výspy. Naštěstí, máme dost času. Algy se zdrží až do rána, aspoň doufám. Před rozbřeskem neodstartuje, nebo mu utrhnu obě uši. Rozhodnuto, jdu si hrát na pěšáka.“

Bigglesovy dveře šly otevřít poměrně snadno. „Ani se nehni, dokud ti neřeknu, že jsem ten průchod našel! Je to rozkaz s nejvyšší prioritou!“

Na obzoru nad nehostinnou krajinou se už rýsoval jen sluneční lem vydávající krvavou záři. Vějíř fialového soumraku se rozevřel, když se Biggles vydal k oáze.

Gingerovi vyschlo v hrdle a s okoralými rty cítil, jak má srdce v kalhotech. Naklonil se ze svého sedadla a pečlivě sledoval každý Bigglesův krok. Napětí mu málem nedovolovalo dýchat. Biggles bez problémů šel po stopách nebohého zvířete. Musel opatrně našlapovat do otisků jeho paznehtů. Byl to ten nejbezpečnější způsob, jak dál postupovat. Biggles se už dostal ke kráteru se zdechlinou zvířete. Zamával Gingerovi, zapálil si cigaretu a pak, jako švihák na večerní procházce po zasněženém nábřeží, vykročil směrem k oáze. Gingerovi se udělalo zle. Teprve teď čekal Bigglese opravdový očistec.

Ginger se nadechl. Na čele se mu perlil pot, když sledoval každý krok svého kamaráda, který mohl být tím posledním. Začal počítat, kolik jich Bigglesovi zbývá do domnělého bezpečí. Deset – devět – osm – sedm –.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Gontermann předkládá návrh

Biggles neztrácel čas, když se dostal ke kráteru. Co mu stejně zbývalo jiného? Jako potápěč chystající se ponořit do hluboké vody zaváhal, ale každé další otálení by ho jen odradilo od nelidského úkolu. Pokud by mina ležela přímo před ním, je úplně jedno, zda půjde pomalu nebo rychle. Rozhodl se pro normální tempo chůze. Přesto ale očima visel na písečném podkladu a jako obyčejný houbař pátral po terénních výčnělcích i hromádkách, které by zákeřnou zbraň mohly prozradit. Dlouhá léta v kokpitu ho naučila, jak ovládat své pocity, takže jeho váhavost se stala jen nepříjemným svrběním. Byl si vědom toho, že pokud na minu opravdu šlápne, stejně se to nedozví.

Navzdory jeho odvaze a odhodlání se mu přeci jen ulevilo, když se přesvědčil, že k oáze už zbývá jen pár kroků. Když kladl nohu do zeleného pásu oázy, přistihl se, jak mu jeho vlastní vnitřní hlas našeptává: „Chlape, jste pašák, gratuluji!."

Vzápětí si ale uvědomil, že to vůbec nebylo jeho svědomí, co ho takto pochválilo. Nebyl na podobná slova připraven, zvláště ne v neobydlené oáze, jak předpokládal. Biggles se poděšeně rozhlédl a před sebou spatřil postavu opírající se o kmen palmy. Jeho elegantní oblečení, které se jaksi nehodilo do zrádné pouště, nemohlo Bigglese nechat na pochybách. Ačkoliv ještě nikdy se s tímto mužem nesetkal, poznal ho okamžitě. Fotografie v novinách nelhaly. Stál před ním vysoký, chladnokrevný a vyrovnaný chlap, který kdysi předsedal německé nacistické straně. Julius Gontermann ve skvěle padnoucí polovojenské kombinéze, určené pro slavnostní vyřazování kadetů vypadal spíše jako gigolo patřící do rušné metropole než sem, mezi mrtvé velbloudy. Od značkové voňavé cigarety, vložené do dlouhé, zlatě jantarové špičky, stoupal k obloze modrý dým. Na tváři pana Gontermanna se zračilo cynické uspokojení z Bigglesova úspěšného výletu přes minové pole.

Nebyl sám. Hned vedle něho stál Scaroni, Grindler, Baumer. Toho Biggles také poznal podle fotografie. Jedině Grindler porušoval pravidla společenského přivítání. Jeho prst pomalu klouzal po spoušti velkorážné pistole. Pak tam stál další muž, jehož přítomnost Bigglese doslova ohromila. Záhada třetího pilota byla vysvětlena. K bandě

patřil i Bigglesův starý známý z operace nad Salimou, kdy Biggles bránil poušť. Blonďatý pilot byl uznávaným leteckým esem Luftwaffe, který jen zázrakem nedostal Bigglese při anglické operaci chránící letecké linky nad Severní Afrikou. Ano, byl to … von Zoyton.

Von Zoyton svého oblíbeného protivníka nepoznat také nemohl. Ledově se na Bigglese usmál. V jeho výrazu se dalo číst, jak se na podobné setkání těšil.

Biggles se uklonil a anglicky pana kapitána pozdravil. Věděl, že von Zoyton neumí anglicky o nic méně než svou mateřštinu.

„Docela mne překvapuje, že vás tady vidím, von Zoytone. Divím se, že pomáháte těm zločincům. Válka je válka, budiž. Ale přidat se na stranu hrdlořezů, to se vůbec nehodí k vaší rytířskosti a povaze. Nejspíš vás využili, protože tady znáte každý kámen, že?“

„Zase jste uhodil hřebík na hlavičku. Jako vždycky,“ usmál se Němec, kterého Bigglesova slova poněkud pobavila.

„Nejspíš jsem ztratil smysl pro humor, co bylo na mých slovech k smíchu?“ zeptal se netrpělivé Biggles.

„Vy neznáte ono staré přísloví, s kterým jsme si při našem posledním setkání tady v poušti, užili víc než dost,“ zlehka poznamenal von Zoyton. „Vítěz se směje naposled. Vsadil jsem se Scaronim o sto marek, že navzdory jeho ohňostroji se sem dostanete vcelku. On ale tvrdil, že vám tak zatopil, že vsází deset k jedné, že nemůžete vyváznout. Úplně zapomněl, že jsem mu už mockrát říkal, že vy jste se musel narodit přímo v čertově chřtánu, protože jinak byste nemohl mít tak neuvěřitelnou kliku. A nejen jednou, ale vlastně pořád.“

„Docela mne těší, že jste tu svou sázku vyhrál,“ jedovatě odsekl Biggles.

Grindlerovi ale došla trpělivost. „Hele, nechte toho,“ vybuchl otřesnou angličtinou. „Copak je tohle hra pro mrňata? Pokud je ten chlap fízl, tak se o něj postarám. Hned!“

„Na to bude dost času,“ nenechal projevit jeho vášně sám Gontermann. Mluvil precizně pečlivě vycizelovanou oxfordskou angličtinou, do které navzdory jeho snažení pronikl jazyk americké spodiny. „Nejdřív bych si s tím pánem chtěl popovídat,“ pokračoval smířlivěji. „Půjdeme dovnitř. Drahý pane Bigglesworthe, je mi

potěšením přivítat vás u sebe. Mimochodem, zajisté mi odpustíte, když požádám pana Baumera, aby se podíval, jaké nástroje máte v kapsách. Znáte to, tady nikde není žádné železářství a každičký nástroj se hodí. Navíc bychom rádi předešli jakýmkoli nesrovnalostem při našem přátelském rozhovoru," řekl nezvykle zdvořile. Skutky ale vypadaly výrazně jinak.

Biggles beze slova vzal svoji pistoli za hlaveň a podal ji Gontermannovi. Jakýkoli odpor za podobných okolností neměl cenu.

Několik kroků je zavedlo do přístěnku, který Biggles už zpozoroval z oblohy. Uznale připustil, že maskovací práce byly odvedeny na jedničku. Pod kládami se rozkládal poměrně rozlehlý vojenský stan. Na prostřední tyči byla zavěšena petrolejka. Nábytek rozhodně nepocházel z vojenského ležení, ale od drahého výrobce, nejspíše od francouzské firmy.

„Posaďte se, můj drahý příteli," vyzval Bigglese Gontermann a ukázal na křeslo. „Co vám mohu nabídnout? Co si dáte k pití? Scaroni, náš host musí mít hroznou žízeň a nejspíš mu ještě vyschne v hrdle. Přines mu něco dobrého. Už si toho v životě moc neužije." Pak se obrátil k Bigglesovi. „Udělal jste hrubou chybu, když jste se až sem doplahočil, velkou chybu."

„To ještě uvidíme," prohodil Biggles lhostejně.

Gontermann si povzdechl. „Jste nenapravitelný, majore. Zázraky se už nekonají, můj drahý nepříteli." Podíval se na Baumera. „Běž dokončit práci přesně podle rozkazů."

Když bývalý zkušební pilot odešel, Biggles se dovolil zeptat, o jakou práci jde. Nemusel se ani příliš domýšlet.

„A teď už bychom se mohli dostat k tomu, co pro labužníky představuje káva se šlehačkou," pokračoval Gontermann. „Bylo by asi zbytečné, abych vám líčil, co tady děláme. Na druhé straně to ani nečekám od vás, my dobře víme, co jste zač. Preuss je sice hlupák, ale přesto si to zjistil. Rozumíme si, že?"

„Určitě," usmál se Biggles.

„Pak vám asi musí připadat divné, že jste dosud mezi živými," ušklíbl se Gontermann.

„Přesně tímto závěrem se obírám už hezky dlouho," poznamenal Biggles, kterého ve skutečnosti trápilo něco mnohem jiného. Přemýšlel, jak zachránit Gingera.

„Ještě před slabou půlhodinkou jsem nevěřil, že se sem dostanete," prohodil Gontermann lehce a přistrčil před Bigglese pouzdro s cigaretami. „Vím dobře, že máte skvělou pověst. U nás na Wilhelmstrasse jsme si o vás dost povídali s mým osobním přítelem, Erichem von Stalheinem z gestapa. Připouštím, že jste mu způsobil spoustu nepříjemností."

„To rád slyším," nechal se slyšet Biggles.

„Ani von Zoyton o vás špatně nemluvil," pokračoval Gontermann. „To už se dostáváme k tomu šálku se šlehačkou. Jste prostě chlap, kterého bych chtěl mít ve své skupině. Zatím se nám skvěle daří a neuvádím žádný důvod, proč by se naše operační pole nemohlo rozšířit. Hledáme vhodné osobnosti. Máme k dispozici dva letouny, které by jen vaše schopnosti rozvinuly. Můžete nám být užitečný už tím, že nám sdělíte, jaká opatření byla proti nám přijata."

Biggles svraštil čelo. „Myslíte svoji nabídku zcela vážně?"

„Samozřejmě," zavrčel Gontermann. „Nepatřím k těm, kteří ztrácejí zbytečným tlacháním čas."

Biggles si usrkl z nápoje, který před něj Scaroni postavil. Zapálil si cigaretu a pomalu řekl: „Docela jste mne pobavil, opravdu pobavil. A co bych z toho měl?"

„Peníze, hodně penízků, můj příteli. A také uspokojení z toho, že byste byl mocnější než ti, kteří si myslí že dokáží řídit lidskou civilizaci k zářným zítřkům. Celý svět popadla lakota a hrabivost. Proč bychom si také my nepomohli? Na světě žijí jen dva druhy lidí, Bigglesworthe. Trdla a ti ostatní. A já doufám, že k té první skupině nepatřím a vím, jak si můžu pomoct. Uveďme si jeden takový příklad."

Gontermann zvedl diplomatický kufřík, patřící zesnulému kurýrovi a začal pečlivě otvírat zámky. Biggles musel zadržet dech, kdy jej doslova omámila krása ukradených klenotů. Ještě nikdy v životě nic podobného neviděl. Perlové náhrdelníky, rubínové korále, broušené i nebroušené diamanty, zlaté náušnice a prsteny. Nechyběly ani další drahokamy usazené ve zlatě. Gontermann jako znalec přejížděl bříškem prstů po jejich povrchu, dokud se nezačaly lesknout. Stan zalila jakási nadpozemská záře.

„Hezké, že?" řekl vychytrale. „Není to špatná odměna za jeden den práce. A to ještě není všechno. Můžeme mít asi tak desetkrát tolik

překrásných věcí ze všech koutů světa.“

„Chápu, že jsou vaše argumenty přesvědčující,“ uznal Biggles pomalu. „Co vás ale opravňuje k víře, že pokud se teď domluvíme na spolupráci, tak vás vzápětí neprásknu?“

„Má recht, já bych mu nevěřil ani ň,“ zavrčel Grindler a zase Bigglesovi ukázal pistoli.

Gontermann se na hloupého gangstera ani nepodíval. „Dáte mi prostě své čestné slovo, že to neuděláte.“

„A vy ho přijmete?“

„Samozřejmě. Čestné slovo anglického vojáka či civilisty je pro mne jednou z věcí, na které se mohu v tomhle špinavém světě spolehnout. Je to také koneckonců důvod, proč takovým lidem jako já, kteří dokážeme mnohem pružněji reagovat na požadavky doby, mohou plynout z podobných tradičních nesmyslů jen výhody. Pro chlapa, jako jste vy, je jeho slovo přímo modlou. Vy, než byste porušil svoji přísahu, raději zemřete. V životě byste neporušil něco, co jste slíbil. Životní podmínky na téhle planetě sice vyžadují poněkud jiný přístup, ale na lidské přirozenosti se dá jen těžko něco změnit. Dejte mi své slovo a budete volný jako ti supi, kteří si jinak pochutnají na vaší mršině.“

„Tomu říkám naprosto srozumitelná nabídka,“ zavrčel Biggles. „Máte silný žaludek, když se opovažujete mi nabídnout úplatek, když dobře…“

Biggles se odmlčel a zaposlouchal se do silného hučení, které ho tak trochu překvapilo. Ihned si ale uvědomil, že pilot nahodil dva silné letecké motory.

„Co to bylo?“ zeptal se.

„Wolf startuje,“ odpověděl Gontermann s úsměvem. „Baumer vám chce ukázat, co tento letoun dokáže. Nebude to dlouho trvat. Snad jste neočekával, že jsme tady odříznuti od světa, bez možnosti letecké dopravy?“

„To by mne ani nenapadlo,“ odpověděl upřímně Biggles, protože neustále přemýšlel, jak jsou letadla tak zdařile zamaskována, že je ze vzduchu neobjevil. „Co chce Baumer dělat?“

„Dokončit práci, kterou jste vy docela dobře začal před pár minutami. Váš letoun by na tom prostranství působil dost podezřele. Protože má dřevěný rám, shoří na troud.“

„Proč k tomuto cíli ale použijete letadlo?“ zeptal se Biggles.

„Protože, můj drahý příteli, pozemní miny nerozlišují, čí nožičky na ně šlapou. Celé okolí oázy je jimi tak prošpikováno, že by nikoho z nás ani nenapadlo, aby se šel do lesa projít. Samozřejmě, že známe průchod, ale ten používáme jen, abychom dostali ven naše letouny.“

„Chcete říct, že Baumer můj letoun rozstřílí?“ vyhrkl Biggles a s hrůzou si uvědomil, že svůj strach o Gingera neudržel pod pokličkou.

„Jediný bezpečný způsob je to udělat ze vzduchu,“ potvrdil Němec.

„Počkejte! To nelze! Uvnitř zůstal můj druhý pilot!“ Biggles už nebyl neohrožený hrdina. Byl to prostý člověk, u kterého se projevily obavy o svého kamaráda.

„Opravdu! To má ten hoch docela smůlu,“ vlezle zavrčel Gontermann. „Jak tomu říkáte? Neštěstí nechodí po horách, ale po lidech. Má smůlu, už se to nedá zastavit.“

Wolf už odstartoval a Biggles s opravdovou hrůzou sledoval jednotlivé kulometné salvy.

„Zastavte to!“ zařval a vrhl se ke dveřím.

Grindler znova vytáhl pistoli, ale Gontermann ho okamžitě zarazil. „Schovej ten krám,“ varoval ho rozhodně. „Není ti k ničemu.“

Biggles vyběhl na planinu s dobrým výhledem na poušť a tam zůstal stát jako opařen. Havarovaný trup Mosquita se už škvařil v plamenech.

„Baumer je skvělý pilot,“ liboval si Gontermann.

Biggles se rozběhl vpřed.

„Klid, Bigglesworthe, klid,“ varoval ho proradný nacista. „Nemůžete už ničemu pomoci. Pokud se chcete znova vydat přes minové pole, já vám bránit nebudu. Nemusíte ale mít stejné štěstí jako poprvé. Scaroni si sice přijde na pěkné peníze vzhledem k sázce. Co mám ale dělat?“

Z tónu hlasu pana Gontermanna bylo znát, že se skvěle baví.

Biggles se zastavil na rozhraní oázy. Celá písečná oblast byla skryta za ohňovou stěnou. Uvnitř ní se nic nehýbalo. Žár i dým v okolí stíhačky musel nepochybně zahubit všechny lidské tvory. I Ginger se už musel proměnit jen v popel a prach, jak by řekl kazatel nad jeho hrobem. Gontermann nelhal, když tvrdil: „Nemůžete už ničemu pomoci.“

Biggles slyšel, jak Wolf přistává, ale stroj pořád ještě nezahlédl. Stále nedokázal odvrátit oči od scény, která pro něj byla oficiálním rozloučením s nebohým Gingerem. Jen velmi obtížně hledal svoji vlastní, pro něj tak pověstnou vyrovnanost a dával se dohromady. V žádném případě nemohl připustit, aby před tak odpuzujícími zločinci dal najevo svoji porážku.

„Máte pravdu, nemá cenu se tím už zabývat," řekl lhostejně.

„Věřil jsem, že se na osud svého pilota podíváte ze správného úhlu," podotkl Gontermann. „Vraťme se ke stolu, abychom mohli dokončit náš rozhovor. Ten ubožák Grindler pořád tvrdí, že vás odkrágluje, ale já dávám přednost si ponechat užitečné věci, které se mi jednou mohou hodit."

Vrátili se do stanu. Po chvilce se objevil Baumer. Podle jeho chování bylo zřejmé, že odvedl skvělou práci. Biggles se na něj podíval.

„Zabil jste bezbranného člověka," obvinil ho přímo.

„Proč ne?" usmál se Baumer lhostejně. „Já mu vlastně pomohl. Umřít žízní je ještě horší. Museli jsme spálit ten vrak. Někdo by mohl zahlédnout. Proč se vztekáte, když jsem vašemu kolegovi spíš jen pomohl?" Zlovolně se usmál. „Byl to snad váš příbuzný?"

„Ne." Biggles smutně zavrtěl hlavou. „Ne, nebyl to můj příbuzný. Mimochodem, kdo sestřelil to letadlo s diamanty?"

„Já, přece," naparoval se okamžitě Baumer. V jeho hlase zněla vlastní ješitnost a pýcha.

„A to letadlo s výplatami?"

„To byla moje práce," přiznal se Scaroni.

Biggles se na oba dva podíval svýma mrazivýma a zároveň spalujícíma očima. „Musíte si připadat jako hrdinové, když jste sestřelili civilní letadlo, na jehož palubě byli neozbrojení lidé," uznale poznamenal. „Ještě zezadu! To je, panečku, výkon! Grindler zase povraždil nevinné lidi v hydroplánu, Obyčejné lidi! No, co koneckonců proto ho tu máte, ne? Vrána k vráně sedá."

Grindler se rozzuřil a začal strašlivě nadávat. Baumer se vyřítil s napřaženými pěstmi, ale Gontermann ho okamžitě zarazil.

„Pane Bigglesworthe, jste náš host, ale vaše poznámky bych nemohl zařadit do kodexu slušného chování," podotkl klidně. „Dovoluji si vás požádat, abyste si podobné narážky raději odpustil."

„Když na to budu koukat vašima očima, nezbývá mi než souhlasit,“ zaskřípal Biggles zuby.

„Náš nápad s minovým polem je docela povedený, že?“ zeptal se Gontermann, aby raději změnil téma. „Miny a poušť dělají z této oázy neopevněnou, ale nedobytnou pevnost. Na druhé také vězení, které nepotřebuje stráže a ostnatý drát. Scaroni je zkušený sapér, pokládal je, když jste se sem hnali se svými výsadky. Teprve já jsem ale využil jeho zkušeností k praktickým účelům. Scaroni má ale vůbec spoustu užitečné techniky a vojenského materiálu. Mimochodem, pokud půjdete ven, dávejte si pozor na vodní prameny. Miny jsou tam položeny ve dvou řadách. Vybudovali jsme tu takřka nepřekonatelnou obrannou linii. Pokud se někdo dostane dovnitř v době, kdy tu nejsme, většinou mu to není k žádnému užitku. Když projde pouští, zajímají ho v prvé řadě prameny, a pak…“ Gontermann udělal srozumitelné gesto.

Biggles zrudl. „Vaše chování nemá obdobu a je zcela neomluvitelné,“ žhavě protestoval. „A co místní obyvatelé? Používali tuto oázu celá staletí. Nic vám neudělali.“

„Už sem vůbec nechodí, děsivé zprávy se roznesou rychlostí blesku,“ lhostejně zareagoval Gontermann. „Co to vůbec Arab je? Člověk? To bych se divil. Vy, Britové, jste zvláštní lidé, pořád se staráte o věci, do kterých vám nic není. Podobné chování omezuje vaší efektivnost. Nás nemohou podobné nesmyslné otázky související s jakousi lidskostí zastavit.“

„Všiml jsem si,“ nevydržel Biggles dřívější varování.

„Takže, Bigglesworthe, co říkáte naší základně?“ zeptal se Gontermann.

Biggles neodpovídal. Musel se opravdu držet, aby se ihned nepustil do bezvýsledného boje. Postavit tuhle bandu před soud už nebyla jen jeho pracovní povinnost, ale vnitřní posedlost. Celý případ tak dostal rysy vyřizování osobních účtů.

Gontermann se odvážil hádat, co se Bigglesovi honí hlavou. A prohádal by.

„Máte čas na rozmyšlenou,“ upozornil ho tvrdě. „Do úsvitu. Pak odjíždíme. Používáme tohle místo pouze příležitostně jako tajnou základnu.“

Grindler se neudržel. „Cože? Mizíme? To se vracíme na

odpornou Sansivieru?“

Gontermann se ho snažil vzteklým pohledem zarazit. Bylo pozdě. „Je úplně jedno, kde budeme,“ řekl stroze. Pak se na Bigglese usmál, ale ten přesto poznal, jak je Gontermann na Grindlera rozezlen za nesprávnou poznámku na nesprávném místě. „Tak dobře, můj drahý příteli,“ řekl jako baletka. „Nechme to tak. Naše oáza je vám celá k dispozici. Nabízím vám i polní lůžko přímo pod palmami.“

Biggles povytáhl obočí. „Vy mne nesvážete, a ani nebudete hlídat?“

Němec se na něj nechápavě podíval. „A proč? Vysychá vám mozek, pane Bigglesworthe! Pokud se rozhodnete znova si změřit síly s minovým polem, budete v nás mít vděčné diváky. Přesto si vás dovoluji upozornit, kdyby se vám náhodou povedlo přes pole přejít, máte před sebou dlouhou procházku do vesnice Soluni. Bez jídla a bez vody to bude docela vyčerpávající. Nebude to méně než čtyřista mil, to ale jistě víte. Neměl byste se kam schovat a hned bychom vás objevili. Navíc si myslím, že se teď opakuji. Vy, člověk s takovou pověstí a vrozeným intelektem se nepokusí o něco, co je předem určeno k nezdaru.“

Biggles se nehádal.

„Ještě jednu věc,“ uzavřel Gontermann. „Máme tady dva letouny. Najdete je docela snadno. Jsou umístěny v jedné prolákline pod žlutou plachtou. Připomínám pouze, abyste se nepokoušel si hrát s rychlostní pákou. Opravdu to nedělejte. Startovací dráha je minami přímo poseta, že dokonce i já, když odlétáme či si jdeme domů odpočinout, pociťuji určitou nervozitu, abych už nespal na posteli s nebesy. Určitě se na mě nebudete zlobit, když vám ten průjezd prozatím neukážu.“

„Budu si to pamatovat,“ slíbil nadobro poražený Biggles.

KAPITOLA DESÁTÁ

Ginger jde na procházku

I jejich protivnici by snad museli zaslechnout úlevné oddechnutí z kokpitu Mosquita, když Biggles vstoupil do oázy. Ginger si vskutku připadal jako vyměněný, když Biggles vstoupil na „na první pohled bezpečnou“ půdu oázy. Otřel si roztřesenou rukou pot z čela.

Očima ale stále sledoval Bigglese, protože se přece domluvili, že

se jeho, velitel otočí a zamává mu na důkaz, že je v bezpečí. Bigglesovo chování ale nemělo rozumné vysvětlení. Nepokusil se ani o jediný náznak nějakého signálu. Biggles se zastavil, jakoby ztuhl a hleděl mezi palmy. Musely ho uhranout. To samo o sobě vypadalo podivně, ale Gingerovi navíc připadalo, že si Biggles s někým povídá, pokud nemluvil sám se sebou. Padla už skoro tma, a i když se nad krajinu už vyšplhal jasně zářící měsíc, nedalo se v šeru uprostřed palmového háje rozpoznat podstatné detaily.

Když pak najednou Biggles vešel do jejich království a zmizel nadobro, Ginger byl zmaten. Neuměl si vybavit žádnou událost, která by takovým způsobem ovlivnila Bigglesovy reakce. Biggles by přece na svého kamaráda nikdy nezapomněl, už kolikrát ho vysekal i z horší šlamastiky. A teď tohle! Biggles na něj zapomněl! Proč? Rozkazy ale mluvily jasně. Zůstat v kabině až do okamžiku, kdy se ukáže, že je všude v okolí čistý vzduch. Uposlechl, protože věřil, že se jeho šéf znova objeví.

Minuty ale nezadržitelně běžely. Nic se nedělo. Oáza připomínala místo smrti. Povadla i záře zapadajícího slunce a na temné obloze se již jasně rýsovala silueta měsíce. Ginger se stále probíral problémem, ke kterému stále nenacházel řešení. Připadalo mu divné, že nedokáže najít vysvětlení, zvláště když jejich letecký průzkum potvrdil, že je oáza neobydlená. Tato zavádějící myšlenka ho oslepila natolik, že zůstal sedět na sedadle a čekal, než přeci jen začal hlodat zub pochybnosti. Co když se Biggles mýlil a teď na svůj špatný odhad doplatil?

Pak Gingera z rozjímání probudilo burácení silných leteckých motorů, které drtily noční ticho pouště. Zbystřil všechny smysly a začal rychle uvažovat. Pochopení celé pravdy přišlo jako blesk, Renkellovy prototypy byly schovány někde v oáze! Pak tam ale musela být i ta banda! Biggles přímo vkročil do jejich léčky, což na druhé straně znamenalo, že jeho rozkazy přestaly rázem platit.

Když Ginger seskočil z křídla na zem, spatřil startující letoun. Nebyl to ale ten nákladní typ, jak by čekal, ale Wolf. Jasný důkaz, že se celý ten spolek zabydlel v El Zufře. Ginger se už smířil s myšlenkou, že strká hlavu do krokodýlí tlamy v blízkosti gangsterského štábu. Wolf, koneckonců, také neodstartoval k dálkovému letu. Vynořil se nad oázou na východní straně a sledoval

svažující se údolí. Ginger už nepochyboval, že přesně tam musí být průchod mezi minovými poli.

Ginger, vědom si strašlivého nebezpečí, se rozběhl k vádí s cílem, že se za každou cenu musí dostat do oázy. Ve svém strachu o Bigglese zcela zapomněl, kam šlape. Teprve po polovině své sprinterské dráhy mu došlo, že se řítí minovým polem, aniž by těm bouchacím zařízením věnoval pozornost. Sevřel se mu žaludek, ale nedbal toho. Neodvážil se zastavit. Přeletěl minové pole jako raketa, na okraji údolí zalehl mezi kořeny stromů a začal prudce oddychovat.

To už Wolf kroužil ve vzduchu. Ginger zůstal tiše ležet, protože se chtěl přesvědčit, k čemu se Renkellova stíhačka chystá. Podvědomě cítil, že nastává hon na jeho maličkost, což ho na druhé straně trochu mátlo. Jeho zvědavost byla vzápětí uspokojena. Letoun sklonil nos a začal prudce klesat. Ginger nechápal, co to má znamenat, protože neviděl žádný cíl pro střemhlavý útok.

V následujících okamžicích by se v něm krve nedořezal. Nos Wolfa se dostal do palebné linie s Mosquitem a oblohu začal bičovat proud zápalných střel. Písečné okolí kolem vraku vybuchovalo pod dopady sprškek střel. Část kulek ale samozřejmě našla svůj cíl. Některé z nich zasáhly nádrž, která se okamžitě vzňala. Během pár vteřin letoun pohltily plameny. Kulky v kulometech jejich vlastní stíhačky začaly samovolně vybuchovat.

Ginger ležel jen čtyřicet yardů od scény zmaru, příliš blízko na to, aby se cítil bezpečně. Vymrštil se zase jako sprinter a letěl dolů údolím. Okamžitě mu došlo, že to byla instinktivní chyba, protože ho v měsíčním svitu nemohl letec v kabině Wolfa přehlédnout. Jeho názor okamžitě potvrdila další salva střel, která ho přikovala k zemi, v zákrytu písečné duny. Wolf mu přeletěl jen pár stop nad hlavou, než znova nabral výšku ve strmé svíčce. V poslední chvíli. Po páteři mu projel mrazivý strach při představě, že se pilot vrací, aby se přesvědčil, kde zůstala jeho oběť. Musí mu tedy dát zdání, že svůj cíl neminul. Popadl svou potrhanou bundu a zahodil jí daleko od sebe. Pak se bleskem skryl za velkým balvanem v hustém křoví.

Právě včas. Wolf se zrovna vracel a skutečně s nevšední zuřivostí vyvrhl svou olověnou zátěž na leteckou bundu ležící na volném písku. V probleskující záři hořícího Mosquita Ginger spatřil, jak proud střel nadzvedl jeho vlastní svrchník a unáší jej dolů údolím jako by jej

zasáhl proud vody z tlakové hadice. Docela ho uspokojilo, že už bundu nemá na sobě. Pokud by tomu tak bylo, střely z těžkého kulometu by i s ním pohazovaly jako s párátkem. Ani se nepohnul. Z prachšpatného krytu křoví bez listí pozoroval, jak pilot přistává ve stejném údolí, odkud před malou chvílí odstartoval. Stroj doroloval do rozsedliny. Hukot motorů pohasl. Několik vteřin šramotu, než znova zavládlo ticho. I světlo dohořívající stíhačky už začalo pohasínat. Dřevo a látka prosycená naftou hořela jak suchý troud.

Ginger zůstal sedět v skrytu po celou dobu, než plameny strávily celý trup a pohasly úplně. Nejdříve se musel vzpamatovat z několika šoků, které právě prožil. Teprve po notné chvíli sebral odvahu a šel si pro zbytek své bundy. Byla rozstřílena na cucky. S obtížemi ji navlékl na sebe, ne snad proto, že by mu to dělalo radost, ale za denního světla jeho letecká bunda mohla pomoci k jeho nalezení. Pokud se nepřítel bude zajímat, kde zůstalo jeho tělo, tak ať si ho najde. Pak se vrátil do křoví a zvažoval situaci.

Nejdříve ho napadlo, že se do oázy dostane údolím, které Wolf použil jako odletovou dráhu mezi minovými poli. Každopádně se chtěl vyhnout nepříjemnému našlapování na písečném podkladě, kde mohly být zakopány ty ošklivé hračky. Pak si ale vzpomněl na Algyho s Bertiem, kteří se za rozbřesku objeví nad oázou, pokud už neodstartovali teď. Další malér, který vyžaduje přesné a neodkladné řešení. Po příletu nalétnou na přistání, což bude mít stejné důsledky jako zničení Mosquita. Pokud by je nedostala mina, sestřelí je Wolf v nenadálém a zcela neočekávaném útoku. Spur musí být za každou cenu ušetřen podobných komplikací, protože jinak ho čeká nekonečné plahočení po starých velbloudích stezkách. Spur představoval jediné možné spojení s civilizací.

Váhající Ginger si ihned také uvědomil, že ani pozdější přílet Algyho nic na celé věci nezmění. Odklonit let Ginger nemohl a pozorovatelé v oáze už budou vědět, co dělat. Pokud by sám začal volně pobíhat po volném prostoru, nepochybně by ho Algy uviděl, ale nepřítel byl blíže. Fatálním důsledkům by se nedalo předejít. Pokud by se bandě doneslo, že smrtící útok Wolfa přežil, nadešel by čas štvanice na lišku. Pokud se chtěl pokusit zachránit Bigglese, – Ginger vůbec nepochyboval, že je stále naživu –, musel pro nepřítele zůstat na onom světě. Pokud by se pilot Wolfa přesvědčil, že je druhý pilot

Mosquita naživu, začal by Ginger mít dost práce s vyhýbáním se kulometným střelám. Ginger se také neodvažoval vstoupit do oázy dřív, dokud si nebude jistý, kdy přiletí Spur s Algym a Bertiem.

Jediná cesta, jak zachránit stíhačku Spur, sebe a samozřejmě Bigglese, nebyla vůbec bez rizika. Znamenalo to dlouhou pouštní túru na sever. Vstříc Algyho příletu.

V dostatečné vzdálenosti od oázy může zaujmout pozicí na bezpečném místě, na kterém ho může posádka Spuru zahlédnout. Jediný, pohybující se předmět v poušti se nebude příliš lišit od masařky sedící na čistém, bílém ubruse. Aby zcela vyloučil možnost, že ho kamarádi přehlédnou, založí oheň a bude vysílat kouřové signály.

S radostí nahmatal v kapse krabičku sirek. Pokud jejich letoun přiletí za denního světla, založí oheň a bude pálit všechno, co mu poušť nabídne. Pokud ho i potom přehlédnou, tak se může jenom pomodlit a dát životu vale. Každopádně nic rozumnějšího udělat nemohl.

Pocit, že vymyslel užitečný plán, ho trochu rozehřál. Určil světové strany podle kompasu a vyrazil k severu. Měl štěstí, že hlavní větev údolí vedla právě tímto směrem. Při představě, že by se musel vléct až domů, přes čtyřista mil písečných dun, se raději oklepal. Neměl žádnou zásobu jídla, a natož pití. Bude lepší, když na něco podobného, raději nebudu ani myslet, pomyslel si.

Ginger až příliš dobře věděl, co to znamená ztratit se v poušti. Jeho nerozvážnost ho už při minulé pouštní operaci málem připravila o život. Každopádně se mu podobnou zkušenost už nechtělo nikdy zopakovat. Pokud bude svítit měsíc a zářit hvězdy, podobné nebezpečí nehrozilo. Pokračoval v chůzi.

Měsíc už překročil svůj zenit a začínal se ukládat k dennímu spánku. Ginger připomínající malou tečku v pustině však neúnavně kráčel vpřed. Uběhla hodina, ale krajina kolem něho se nezměnila. Písek a samý písek.

Začínal cítit únavu ve svalech, ale nesměl polevit. Mohl by usnout a Spur by jej mohl přeletět, když by dřímal. V ruce svíral zápalky, několik cárů papírů, které našel po kapsách. Do nich si pro změnu nacpal vatovou výplň a cáry z roztrhaně bundy. Byl připraven okamžitě založit malý ohýnek, který by vyvinul aspoň úzký sloupec

dýmu, jakmile by na severním obzoru trubač vytroubil typickým bzučením přílet letounu.

Věčnost času pominula, aspoň mu to tak připadalo. Občas se probořil po kolena do měkkého písku, občas pocítil, jak mu pod nohama praská vulkanický štěrk. Přešel i napříč rozlehlou plochu, která musela být vyschlým, solným jezerem. Celou cestu si sám se sebou vyprávěl, aby neusnul, ale nezvyklý zvuk jeho hlasu v prázdné pustině zněl tak hrozivě, že toho raději nechal.

Noc se začala probouzet v den. Příchod rána jen Gingera roztesknil a vyvolal v něm hluboké pocity melancholie. Otřásl se při představě, že i kdyby se mu podařilo zachránit Algyho s Bertiem, pro Bigglese už může být pozdě.

A čas se stále neúprosně řítil vpřed. Měsíc se už schoval do nebes rychlostí připomínající kámen padající do hluboké vody. Nakrátko se rozhostila tma přerušená jen občas svitem hvězd. Ginger se uprostřed temné prázdnoty rozhodl, že si na malém písečném pahorku odpočine. Když se rozhlédl, neviděl nic jiného, než jen miliardy tun písku a on si mezi nimi připadal jako jediný živáček v širošírém světě.

Všechno má ale svůj konec a pro Gingera nadešel čas zvýšené aktivity, když se nad východním obzorem rozlila světlá záře zvěstující příchod nového dne. Slunce ale ještě neukazovalo svoji přívětivou tvář. Ginger vstal a začal pečlivě naslouchat. Jeho cvičený sluch nemohl klasické hučení motorů letadla přeslechnout. Zvuk přicházel od severu, mohl to tedy být jedině Spur. Bylo ale velmi obtížné zaměřit ho na obloze pouhým zrakem. Pak náhle spatřil ohnivou tečku letící pod modrým příkrovem nebeského dómu. Už dříve se s podobným jevem setkal, takže vůbec nebyl překvapen. Vzrušení se ale ubránit nedokázal. Uvědomoval si, že oranžová skvrnka je vlastně paprsek stále neviditelného slunce, odrážející se od spodních ploch křídel. Ostatní svět okolo se stále utápěl v temnotě.

V okamžiku, kdy škrtal zápalkou, si uvědomil veškeré možné následky svého počínání. Plamen začal pohlcovat papír s neúprosnou rychlostí, že se mu málem nepovedlo na improvizované ohniště přihodit další hadry. Hodil sebou na zem a začal zuřivě foukat do uhlíků. Cár začal doutnat a vbrzku se k jeho ulehčení rozhořel jasným plamenem. Ohňové znamení na nepřerušovaném písku však mohlo být jen titěrným bodem, který členové posádky, kdesi nad ním, mohli

snadno přehlédnout. Letoun mu již hučel nad hlavou a zdálo se, že mění kurz.

Pak nadešel každodenní zázrak, noc se přerodila v den. Hvězdy začaly ztrácet svůj jas. Jejich dlouhé a bledé prsty připomínaly reflektory světlometů při nočních náletech. Nad nekonečným mořem písku se rozlila nekonečná záře nadcházejícího dne. Začaly probleskovat první barvy, tu zelená, tu růžová a zlatá. Pak hvězdy zhasly úplně. Letoun už dávno nebyl jen uhlíkem, ale černou skvrnkou na modré klenbě.

Ginger vyskočil a začal zuřivě mávat. Tancoval, poskakoval z nohy na nohu a za každou cenu se snažil vyvolat pilotovu pozornost. Zdálo se, že se mu to povedlo. Letadlo k jeho radosti provedlo půlobrat a změna hloubky zvuku motoru mu neklamně dokázala, že přiškrtil klapky. Přesto ale dál poskakoval jako gymnasta při rozcvičce, mával roztrhanou bundou nad hlavou, dokud se nepřesvědčil, že letoun opravdu klesá jeho směrem. Vyčerpaný, ale spokojený Ginger se rozběhl po písku jako pomatenec v zoufalé snaze se přesvědčit, že je tu dostatečně tvrdý terén, aby nakonec jeho cesta do Mekky neskončila další katastrofou.

Spur přistál a začal poskakovat po nerovném terénu. Ještě než úplně zastavil, stál už Ginger na křídle, gestikuloval a dělal neuvěřitelný rámus.

Bertie odklopil poklop a vystrčil ven hlavu. Okamžitě si začal nastavovat monokl, aby dobře viděl. Nechtěl věřit svým prostým očím, potřeboval se tedy podívat přes své neodmyslitelné sklo. „Nazdar, starý brachu," vykřikl bujaře, „doufám, že se máš skvěle, když se můžeme obejmout."

„Ne, nemám" vyštěkl Ginger, protože neměl na Bertieho příslovečné vtípky náladu.

„Copak se stalo, snad nejsi náměsíčný. Že by žízeň, ta prý dokáže divy," nedal se Bertie odbýt.

„Ne!"

„Co pak tady vůbec děláš? Už jsem slyšel o spoustě lidí, kteří se přepracovali a začali pak sbírat staré svršky…"

„Je mi úplně jedno, cos slyšel," zařval Ginger. „Oba okamžitě ven! Musím s vámi mluvit!"

Bertie seskočil a hned za ním Algy. „Co se děje?" zeptal se

napjatě.

„Dostali Bigglese," zazněla prostá Gingerova věta, která ale vyvolala peklo na zemi.

„Kdo ho dostal?"

„Nevím přesně," připustil Ginger. „Nechte mne už mluvit." Okamžitě se ponořil do líčení událostí od okamžiku, kdy Mosquito opustil pobřeží.

„Miny jsou vskutku ďábelské výrobky lidského pokolení," mudroval Bertie, když se Ginger odmlčel. „Kdyby je vymyslel sám čert, to bych se nedivil, ale lidi… Však víš, jak to myslím."

Algy visel očima na Gingerovi a nedokázal ze sebe vypravit slovo. „Hrome, a co s tím můžeme dělat?"

Ginger jen bezmocně zavrtěl hlavou. „Vážně, opravdu nevím. Neměl jsem čas nad tím přemýšlet. Musel jsem z té lité vřavy vysekat nejdřív vás."

„Jak daleko máme k té smrtonosné oáze?"

„To se taky mužů jen domýšlet," připustil nešťastný Ginger. „Něco mezi deseti a dvaceti mílemi. To je ale jen hrubý odhad."

„Když tam poletíme, sestřelí nás," pokračoval Algy. „Když přistaneme ve vádí, tak nás postřílejí, jen co se k oáze přiblížíme. Takhle to nepůjde. Když se vydáme k oáze z druhé strany, vyletíme do vzduchu. Panebože! Pošli nám sem nějakého posvátného Spitfira, který nám pomůže vytáhnout z kotle uvařenou rybu, abychom se neopařili."

„Něco ale udělat musíme," nedal se Ginger.

„To je absolutně pravda… absolutně pravda," přidal se Bertie, ale raději se sklonil nad monoklem, aby se nemusel vyjádřit, jak by se dalo do oázy proniknout.

„Nepitvoř se jako nějaký papoušek na pouti," rozlítil se Algy. „Kdybys raději něco vymyslel!"

„Co takhle celé to místo vybombardovat nebo vystřílet?" navrhl obrýlený šlechtic. „Půjčíme si pár bomb od chlapců z Egypta a srovnáme tu krásu se zemí. Ty bombičky se o Renkellova letadélka už postarají bez naší pomoci. Zbude z nich jen pár prkének."

„A při té příležitosti, z Bigglese pak zbyde taky jen pár kostí a šlach," podrážděně odsekl Algy.

„Jemine! Kryndapána! To jsem se zase předvedl," už se zase

Bertie litoval. „A co takhle trestný výsadek a všechno co k tomu patří. To by snad šlo, však víte, jak to myslím.“

„A před vánocemi jim je pošleme jako dárek,“ připomněl Algy jedovatě. Jeho slova ťala do živého. „Nějakou další verzi tam nemáš,“ obořil se na Bertieho.

„Když se tu tak poflakujeme a planě klábosíme, Wolf si nás najde bez větších komplikací,“ připomněl jim Ginger, že tady na volné planině jsou zcela nechráněni proti náhodnému útoku ze vzduchu. Opřel se o podvozek a zamyšleně si drbal bradu. „Na něco přijít musíme. Co by udělal Biggles v naší situaci?“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Biggles potápěčem

Biggles prožil jednu z nejdelších nocí svého života, i když mu Gontermann nelhal. Přidělili mu slamník pod širou oblohou mimo přístěnek. Spánek se ale pro dnešní noc nestal jeho přítelem, Biggles nezamhouřil oka. Když všude zavládl noční klid, raději začal přemítat nad beznadějným stavem svého pátrání. Na svůj budoucí osud nemyslel vůbec.

Nejvíce ho trápil nehezký konec přítele Gingera. Smutek nad jeho smrtí zakryl ostatní nepříjemnosti a kruté vyhlídky, které měl před sebou. Ležel na zádech a zíral do modré oblohy s probleskujícími hvězdičkami. Nekonečný prostor ho zcela pohlcoval. Teprve nyní na něj dolehly všechny důsledky zločinecké léčky. Naslouchal podivnému, jakoby neživému hrobovému tichu, které mu trhalo bubínky. Celý svět okolo něj ho zaplavoval pocity odevzdanosti a zatracení. Teď se právě nacházel v malé oáze uprostřed písečného moře, bez jakékoli šance je přeplavat.

Navzdory Gontermannovu úlisnému tvrzení nevěřil, že ho nehlídají. Každopádně nezaznamenal žádnou stráž, ale stejně na tom nezáleželo. Jediný jeho úkol byl prostý: odpočinout si a nalézt přijatelné řešení.

Pociťoval strach o Algyho s Bertiem, protože si uměl spočítat, že čas jejich příletu se blíží. Gontermann a jeho kumpáni o nich zatím nevěděli, ale Biggles nenacházel způsob, jak jejich nevědomost využít. Pokud Spur přistane, vyletí do vzduchu. Podobnému konci se

nedalo nijak předejít. Pokud by Gontermannovi o přilétajícím letadle řekl, dobral by se stejného konce. Ať se díval na budoucnost své letky z jakéhokoli úhlu, nenacházel nic jiného než zpackané pátrání vlastní nezkušeností. Přehlédl přece, že nepřítel má v zásobě vojenskou techniku, válečné zásoby a k všemu odhodlané hrdlořezy. Pro takovou lehkomyslnost nenacházel žádnou omluvu. Bušilo mu v hlavě, když si uvědomil, že projevil jen málo předvídavosti, která mohla nepěkným koncům zabránit.

S blížícím se ránem se začalo ochlazovat. Když začaly hvězdičky pohasínat a jejich lucerničky už nevrhaly na písečnou dálavu dostatek světla, Biggles se rozhodl vyřešit první úkol. Musí si ověřit, zda ho opravdu nesledují. Pečlivě se rozhlédl a posadil se. Zvolna kráčel k palmovému háji a pohyboval se tak tiše, že i klouzající měsíc na nebesích mu nemohl konkurovat. Nakonec se přece jen dočkal. Kdesi mezi stromy někdo zafuněl. Pár kroků stačilo a spatřil sedícího Scaroniho, jak se opírá o kládu. Přes kolena mu ležela puška. Pan Scaroni byl sice vynikající letec a zásobovací důstojník, ale jako stráž se zachoval značně nepatřičně. Dřímal. Biggles si začal zálibně prohlížet jeho zbraň. Nechtěl věřit tomu, že by mohl mít takové štěstí. A opravdu neměl.

Scaroni zamžoural, zívl a protřel si oči. Sen o ozbrojeném policistovi se rozplynul.

Aniž se mu v mysli zrodil jakýkoli plán, ale s nadějí, že spatří něco přijatelného, co mu později pomůže, zamířil hlouběji do palmového háje. Hlavní roli na divadelním partu zaujal čas. Každým okamžikem se mohl objevit Spur. Každým okamžikem si i Gontermann mohl vyjít na procházku a dožadovat se jasné odpovědi na nabídku, která spíše zněla jako ultimátum. Podobnému rozhovoru chtěl Biggles za každou cenu předejít.

Před sebou spatřil vodní hladinu. Vzhledem k možnému minovému poli si ji prohlížel raději z bezpečné vzdálenosti. Přirozené jezírko mělo mnohem větší plochu, než očekával. Tichá hladina stojaté, tmavé vody neznámé hloubky vypadala skoro hrozivě. V blízkosti papyrových porostů u břehů se na ní zlehka pohupovala nazelenalá pěna. Rákos obrůstal celou nádrž. Porost ale bohužel nebyl natolik plynulý, aby Bigglesovi mohl poskytnout aspoň částečný kryt. Přesto se ale v jeho hlavě začal rodit hodně ztřeštěný nápad. Na

vzdálenějším konci jezírka se koruny palem schylovaly až k vodní hladině. Kmen jedné z nich zkrouceně visel dokonce tak nízko, že by nebyl problém přes něj přelézt.

Biggles si olízl rty a začal horečnatě rozpracovávat svůj nový plán. Palmy mu dávaly neočekávanou možnost. Kmen zkrouceného stromu nabízel příležitost, se přenést přes minové pole. V bezpečné vzdálenosti nad pískem skrývajícím smrt. Pokud by se mu podařilo dostat se do koruny, bez větších problémů sklouzne pod hladinu, aniž bude voda příliš šplouchat. Domnívat se, že osoba stojící na břehu, neuvidí jeho plavecké závody, byla sice další nerozvážnost, ale nouze naučí člověka přijímat krajní opatření. Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá…

Bigglesovy rozpaky přehlušil lidský výkřik. Scaroni hulákal jako smyslů zbavený. „Je pryč!“ Pak už bylo slyšet klidná Gontermannova slova: „Nemá kam utéct. Najděte ho!“

Biggles už na nic nečekal. Nikdo mu nemusel vykládat, co Scaroni tak zoufale postrádal. Držel už zase osud ve svých rukou, když odmítl nečestnou nabídku těch lumpů. Nadešel čas se pokusit o zcela nesmyslný pokus, aby nemusel položit hlavu na popravčí špalek.

Během pár vteřin se už škrábal po spadlém kmeni do koruny, Trápilo ho jen jediné, aby se Scaroni nedostal na břeh dříve, než on sám zmizí mezi hustým listovím. Ital ale šel nejdříve zkontrolovat okolí oázy. Vylezl na malý pahorek a pečlivě kontroloval neprůchodná minová pole do otevřené pouště, která teď v oparu nového dne zářila zvláštní a nepříjemnou šedí.

Biggles se mezitím chytil rovné větve, která volně visela k vodní hladině, a začal pomalu klouzat dolů. Palma se pod jeho vahou ještě více prohnula a v okamžiku, kdy se jeho chodidla dotkla hladiny, pustil se. Než se nadál, voda se nad jeho hlavou zavřela. Byl překvapen, neboť nepředpokládal, že to jezírko může být tak hluboké. Bylo to každopádně milé překvapení, které plně vyhovovalo jeho záměru. Doplaval k nejbližšímu třtinovému porostu. Podobné rostliny vždy rostou na mělčině, a tak i zde hloubka nedosahovala více než tři stopy. Biggles se bořil do měkkého bahna, což mu vůbec nevadilo.

Ulomil duté stéblo a strčil si je do úst. Ponořil se pod hladinu. Starý indiánský zvyk se uplatnil i mezi velbloudy. Bigglesovi udělalo velkou radost, že i takový přírodní prostředek plní svůj úkol docela

dobře. Mohl pod hladinou dýchat. Drobné obtíže ho vůbec netrápily a pár hltů kalné vody nebylo nic ve srovnáním co by si vypil, kdyby se s ním chtěl Gontermann znovu přátelit.

Na druhé straně chápal, že tak primitivní přístroj mu nemůže na dlouhou dobu zajistit dostatečnou ochranu. Opravdový strach cítil z Grindlera. Určitě zase začne bručet a bude tvrdit, že nevidí důvod, proč si nezopakovat jeden starý dobrý zvyk, oblíbenou kratochvílí amerických jižanských plantážníků, štvanici na uprchlého otroka. Tady sice chyběli krvelační barvíři, ale i pár, o nic méně odhodlaných zabijáků, by dokázal docela malinkatý úkol splnit bez obtíží. Biggles sice už jako kluk četl knížky o rudých statečných mužích, potápějících se s bambusovým stéblem, ale až jako zralý muž dostal první příležitost využít jejich lovecký trik.

Pobyt pod hladinou měl jen jednu, i když docela podstatnou nevýhodu. Pod hladinou není vidět a ani slyšet, co se děje na břehu. Možné následky jednoho vynoření si raději odpustil, i malá vlnka by ho mohla prozradit. Samozřejmě věděl, že jeho ponoření muselo na hladině vyvolat víry, ale protože čas neúprosně běžel, hladina se ještě před vzteklými pronásledovateli včas uklidnila. Zato udržet se dole byl nelehký úkol. Voda mu unášela lýtka, a teprve když je zaklestil do kořenu papyru, si mohl být jistý, že samovolně nevyplave. I ponorka s dostatečnou zásobou vzduchu musí občas na hladinu, tak i Biggles cítil, že se neubrání potřebě opravdového nadechnutí. Zkusil to poprvé. Když se pokus podařil, nic už nebránilo tomu, aby to občas nezopakoval. Zbyl mu dokonce čas na krátkou obhlídku terénu.

Nikde ani živáčka. Zaujal tedy pozici a ostražitě hlídal. V okamžiku, kdyby se nějaký lump objevil, okamžitě by zase skončil pod hladinou. Pan Gontermann a jeho nohsledi na jezírko úplně zapomněli a za pravděpodobný úkryt uprchlého poldy začali spíše považovat minové pole. To mohl vymyslet snad jen Grindler, ušklíbl se Biggles pro sebe se značným zadostiučiněním.

Když zase Gontermann, Scaroni s oddaným Grindlerem obcházeli jezírko, na obloze už rozkvétaly růžové obláčky. Mezi bandou vrahounů zuřila vzteklá hádka, že i málo stydlivý Biggles klopil oči. Se stéblem v zubech se raději potopil a čekal. Důvod, kvůli kterému se laskavý Gontermann zakabonil, Grindler nadával a Scaroni se mračil, byl bezesporu zajímavý, ale riskovat prozrazení vodní

skrýše za tu námahu nestálo.

Bigglesovo poslední ponoření trvalo dobrých pět minut. Déle už to napětí nevydržel, pomalu vysunul hlavu nad hladinu. Okamžitě se mu rozšířil zorný úhel. Bezprostřední nebezpečí nehrozilo. Biggles samozřejmě věděl, že po něm stále pátrají, ale pocit, že těm novodobým lapkům z něho brní hlava, mu dělal upřímnou radost. Začala už v něm doutnat i myšlenka, že překoná minové pole a ztratí se na volné poušti.

Začal dokonce nebezpečí tak podceňovat, že se posadil na mělčinu a oklepal se. Byl samozřejmě připraven k střemhlavému letu pod hladinu, kdyby v jeho okolí zase zakroužili stopovací ohaři.

Když Bigglesovi odlehlo v uších, začal vnímat různé zvuky a hlasy. Grindler si nemohl nechat ujít příležitost a strašlivě hromoval. Jeho hněv kombinovaný s uraženou ješitností měl, a to musel i Biggles připustit, zdravé jádro. Hádka nebrala konce. Celé to hulákání rázně zakončil Gontermann. „Je sice pryč, ale nemůže být daleko!“ řekl německy. „Pouštní supi se postarají o jeho zdechlinu. Nechme ho jeho osudu!“ Laskavost předsedy nacistické strany vzala úplně za své.

Bručení neustávalo, ale velice záhy ho nahradil silnější hukot. Pilot nahodil letecké motory. Bylo zřejmé, že se lumpové chystají k odletu. Vrátili se tedy ke svému předem připravenému programu, aniž Biggles věděl, zda právě nezačíná důsledné letecké pátrání po jeho osobě. Kdybych měl nějakou střelnou zbraň, vzdychal si v duchu Biggles a myslel na to, jak by jim zatopil i s obyčejnou kulovnicí.

A právě v tento osudový okamžik Biggles udělal hrozivou chybu, která mohla mít nedozírné následky. Netrpělivost zvítězila a on se začal plazit ven z vody. Na miny úplně zapomněl. Když se částečně vytáhl z vody a chystal se urazit další metr, tak mu došlo, jak pokouší tu dámu s kosou. Jedno neopatrné položení lokte a krokodýla vysvléknou z kůže. Okamžitě sklouzl zpátky.

Ani následující myšlenka rodící se v jeho hlavě nepřinášela nic příjemného. Jak se z té louže vůbec dostane? Koruna palmy, která mu předtím pomohla, se narovnala a z vody na ni nešlo dosáhnout. Biggles tedy vyměnil šatlavu mezi palmami za vodní kobku. Doufal, že jen dočasně.

Nad hlavou mu už burácely motory odlétajícího Renkella. Druhý stroj hned následoval. Biggles pozoroval dvě skvrnky ladně stoupající

k blankytné modři. Přesně jak předpokládal, letouny provedly dva obraty. Po několika minutách se ale pátrání vzdaly. Nákladní Renkell zamířil na jihovýchod a Wolf jako eskorta nemohl chybět.

Zmizení jeho žalářníků přineslo aspoň na chvilku Bigglesovi pocit bezpečí. Odlet letounu ho sice ponechal vlastnímu osudu, ale tak úplně nezištné to nebylo. Gontermann nezměnil názor, protože byl přesvědčen, že útěk ze zaminované oázy s následným putováním po poušti je zhola nemožný úkol. Ani zkušený beduín by podobnou cestu nezvládl. Jedině po zuby vyzbrojená a všemi potřebnými věcmi vybavená karavana by mohla dokázat překonat písečné duny a dorazit do bezpečí. Aby toho nebylo ještě dost, Gontermann přece připomínal, že o každého nezvaného návštěvníka po odletu Renkellů se vždycky postaraly miny.

Hukot motorů pohasl.

Přímé nebezpečí pominulo, a tak se Biggles mohl vrátit k suchozemskému životu. Dostat se ven z vody na břeh sice nebylo složité, ale jak dál? Drahocenné vteřiny do příletu letounu Spur se zkracovaly. Stíhačka už mohla klesat na přistání, kde by ji spasil snad jen anděl strážný. Pokud by letoun ztroskotal, pak by se Biggles opravdu stal Robinsonem mezi válečnými pyrotechnickými hračkami.

Biggles si s velkou nelibostí uvědomil, že se dostat zpět do oázy po zaminovaném břehu, už tak lehké nebude. Bude muset pár min vykopat z děr, odložit je stranou a vytvořit si úzký průchod. Neměl jinou možnost. Biggles si zároveň začal považovat Gontermannovy vytahovačnosti, kdy ho informoval o dvou soustředných kružnicích nášlapných náloží. Prakticky to znamenalo najít, vyhrabat a odstranit dva kousky.

Začal už na prvním centimetru suché země, kde odhraboval písek rukama. Vlhký písek nekladl velký odpor, a tak se Biggles v roli krtka docela osvědčil. Za pět minut jeho prsty klouzaly po chladném kovu smrtícího zařízení. Mina tak trochu připomínala dvě spečené pánvičky dohromady. Pomalu, velice pomalu, říkal si pro sebe.

Biggles odstranil rozbušku a minu položil stranou. Prima! Teď tu druhou!

Doufal, že je minéři položili v těsné blízkosti, ale ošklivě se zklamal. Tu další našel až po čtyřech stopách. Sevřel se mu žaludek, když si uvědomil, že miny vůbec neleží v řadě za sebou, jak původně

předpokládal. Byly volné roztroušeny po celém břehu, aby efektivně bránily přístupu k jezírku. I kdyby se našincovi povedlo, shodou náhod přejít první linii, tu druhou by už zcela jistě neminul. Bigglesův další postup vpřed ho stál celou věčnost. Plazil se centimetr po centimetru, ale neumdléval.

Odvážnému štěstí přeje. Po horkých minutách stanul za minovými liniemi a oddechl si dvojnásob. Dokázal to včas. Střásl ze sebe trochu vody a zaposlouchal se do jitřního ticha. Pohon Spuru ještě slyšet nebylo.

Bigglesovi zbylo trochu času na obhlídku oázy. Vylezl na malý skalní výčnělek, z kterého dohlédl až na konec palmového háje. Představa, že by mohl zahlédnout živoucí bytost, byla tím posledním, co se mohlo v jeho vyčerpaném mozku zrodit. Biggles se znovu pozorně zadíval a zbystřil smysly. Nepletl se. Lidská postava se přískoky blížila k maskovací celtě, pod kterou býval zaparkován Renkell. Pokud Gontermann nelhal, tak neznámý právě vstupoval do obranné zóny kolem přírodního hangáru. Zase ty miny!

Biggles zhluboka polkl, když se ta osůbka z nějakého důvodu otočila. Bez ohledu na vlastní život se Biggles vrhl vpřed a křičel: „Gingere! Gingi! Stůj!“

Ginger poslechl a už jen zíral.

„Pro lásku k Bertiemu, k Algymu a samozřejmě ke mně, se ani nehni!“ vydal Biggles pokyn způsobem, který nesnesl odkladu. „Stojíš na kraji minového pole!“

Podobný rozkaz se nemusí opakovat dvakrát. Gingerovi poklesla čelist a začal koktat. „Co… co mám dělat?“

„Vrátit se po svých stopách.“

Ginger se už na nic neptal a začal couvat. Když se dostal do bezpečné vzdálenosti, zastavil se a zhluboka si oddechl. „Pokud tu všude leží miny, musíme varovat Algyho!“

Tentokrát zamrkal Biggles. „Kde je Algy? Nechceš říct -“

Na odpověď už nečekal, Algy se obezřetně blížil k jezírku.

„Stůj, ustup od té zatracené vody!“

Algy se stáhl. Po krátké oklice se spolu všichni sešli pod korunami palem. Algy si Bigglese prohlížel od hlavy až k patě.

„Kde ses to koupal… člověče, ani by mne nenapadlo, že sis tady mohl dát bahnitý zábal,“ usmíval se.

„Objednal jsem si ho několikrát," souhlasil Biggles. „O tom později. Jak jste se sem dostali? Já měl za to, že Ginger už pase ovečky."

„Už jsem si sháněl pasteveckou hůl," hořce poznamenal Ginger. „Naštěstí mi nejdříve pobořili salaš, a pak je teprve zajímal sám bača."

„Jak jste se ale dostali dovnitř oázy?" zeptal se Biggles vzrušeně.

„To je dlouhé vyprávění," vysvětloval Ginger. „Já se nejdřív dostal ven, do otevřené pouště. Šel jsem na sever a doufal, že si Bertie už konečně ten svůj monokl vyleštil. Založil jsem ohníček a Algy ho nepřehlédl. Nebo to byl Bertie? Fakt nevím. Pak jsme dali dohromady plán. V noci jsem totiž zahlédl start Wolfa a nezapomněl jsem, kudy roloval. V hrubých rysech jsem pochopil, kudy vede průchod. Dojeli jsme se Spurem až do údolí, Bertie zůstal na hlídce a my už ten zbytek cesty došli po svých. Blíž jsme rolovat nemohli. Motory by nás prozradily. Zbývala nám asi míle, když jsme zaznamenali start obou Renkellů. Teprve poté, co zmizeli za obzorem, jsme vylezli z houští. Třásly se nám ruce, protože jsme vůbec nevěděli, co se v oáze semlelo. Jseš tady sám?"

„Moje maličkost, mrtvý velbloud a hromada min."

„Kde jsou ti kazisvěti?"

„Pryč."

Ginger zavrtěl hlavou. „To nechápu. Jaks jim utekl?"

„Hele, Gingere, sedni si," vyzval jej klidně Biggles. „Všechno se dozvíš."

Biggles zkrátil své dobrodružství na nezbytné minimum. Když skončil, zachmuřil se pro změnu Algy. „Jestli jsem ti dobře rozuměl, tak nemáš žádnou představu, kam zmizeli?"

„Ani tu nejmenší."

„Mít dost jídla, tak se tady zakopeme a počkáme si na ně," rozhodl Algy a už si skoro vybaloval lopatku.

„Nemyslím, že bychom to mohli udělat," namítl Biggles. „Mohou se také vrátit, až naprší a uschne. Na druhé straně pravdou zůstává, že se jen s obtížemi dá odhadnout jejich příští krok. Bojovat s leteckými piráty je zapeklitá věc. Normálnímu zločinci pověsíš na paty stín. Je úplně jedno, zda pak ten pobuda jede autem, chodí pěšky nebo se nechá unášet na parníku. Na zemském povrchu vždycky, najdeš místečko, odkud můžeš po někom tajně pokukovat. Na nebesích to ale

nejde, snad jen občas z mraků. Normální polda také většinou dokáže odhadnout, kam se zločinec vrtne. Každopádně má pozemský loupežník dost omezený, dvourozměrný prostor. Naši gangsteři si ale ke svým rejdům vybrali prostor trojrozměrný. Mají k dispozici celý svět od jednoho pólu k druhému, nahoru i dolu. A to se teprve seznamujeme s tím, co všechno dokážou. Ani Raymond netuší, jakou mají moc a možnosti. Málo platné, vzduchoplavec měl už od dob Ikarových vždy rozevřená křídla. V blízké budoucnosti, vlastně už dnes, se dá očekávat, že moderní zločinec už nebude brát nohy na ramena v sedle pomalého šimla, ale vleze si do kabiny soukromého letadla a pokusí se o únik. Když se staří bukanýři pana Morgana nešlechetně vrhali na obchodní lodě, jejich kocábky se kolébaly na vlnách rychlostí pouhých čtyř uzlů, zatímco naši protivníci se nechají unášet ranní brízou čtyři sta mil za hodinu. Dohonit je nemůžeme. Podle mého názoru máme jen jednu šanci. Najít jejich tajnou základnu a vymazat ji z povrchu zemského. Odřízneme je od palivových zásob. Tlachání nás ale k tomu palivovému potrubí nedovede. Algy, dojdi pro Bertieho.

Žádné nebezpečí nehrozí, můžeš sem se Spurem přiletět. Ginger se už nachodil dost. My se tu zatím porozhlédneme, zda nám tu můj přítel Gontermann nenechal něco k zakousnutí. Někde tady musejí mít sklad, což ve mně vyvolává příjemné představy lukulských hodů.“

„O.K.“

„Dávej ale pozor, kam šlapeš. Z této oázy se mi třesou kolena a čekám, kdy už naposledy uslyším tu ránu pod sebou,“ varoval jej Ginger.

„Máš pravdu,“ přiznal se Biggles, když se Algy vydal do vádí. „Tento háječek s jezírkem není rozhodně místem, kde bych si dával milostné dostaveníčko.“

Trvalo to tři hodiny. Algy nepřiletěl, ale přinesly ho vlastní nohy. Zdrceně se podíval na Bigglese, když se k nim konečně dotrmácel.

„Je pryč,“ vzdychl zděšeně.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Biggles ostře.

„Chci říct jen jedno,“ potvrdil smutně Algy. „Letadlo je pryč a lord jakbysmet.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Bertie samotář

Bertie seděl pod pravým křídlem a opíral se zády o rám podvozku. Z jeho znuděného pohrdání nad hromadami písku ho vyrušil hukot letadla blížícího se od jihu. Mohlo to znamenat jen jedině. Renkell odstartoval.

Okamžitě si uvědomil možné důsledky plynoucí z objevení vlastního letounu. Nemohl samozřejmě vědět, jak se vede Bigglesovi. Algy s Gingerem si sice pro něj šli do vlčího doupěte a on rozhodně byl ten poslední, který by je tady chtěl nechat na pospas zdejším vichrům. Na druhé straně jeho zkušenost pravila, že tu se Spurem nemůže jen tak sedět, protože nepohyblivý cíl byl vždycky pro útočníka přímo lahůdkou. Už ve škole vtloukají pilotům do hlavy, že nejdříve mají zachránit letoun, pak teprve sebe.

Bertie proto nezaváhal a okamžitě se vznesl na oblohu, připraven čelit silnému protivníkovi. Čekal na něj ve skrytu právě vycházejícího slunečního kotouče. Pečlivě studoval jižní oblohu. Mýlit se nemohl, protože byl až příliš zkušený na dětské chyby nováčků.

Bertie velice záhy objevil dvě černé tečky šplhající nad oázu. Mizely jihovýchodním směrem. Lehký stisk pedálu přišel automaticky, a aniž si uvědomil, co dělá, pověsil se jim za ocas. Jeho první myšlenkou bylo ta letadla sestřelit nebo jim aspoň ztížit jejich útěk. Pak si ale vzpomněl na Gingerova slova, že v jejich kabině může trpět Biggles v roli nezvaného hosta. Pokud Renkelly opustily oázu, Bertiemu se nabízely jen dvě možnosti. Buď je Biggles uvnitř nebo…

Agresivní chování obrýleného šlechtice muselo vzít za své.

Bertie sledoval oba letouny z bezpečné výšky v úrovni slunečního kotouče. Srdce se mu rmoutilo a rozpoltila se mu osobnost. Na jedné straně prokletí padouši unášející Bigglese, na druhé straně pouštní zapovězenci, Algy s Gingerem. Jinými slovy, když vyzvedne ty dva, ztratí příležitost vyplnit šéfovo toužebné přání na objevení tajné základny těch podloudníků. Skutečnost, že oba stroje nabraly přímý směr bez velkých výchylek kurzu, značila, že míří k určitému cíli. Určitě letí na tu svoji základnu, dumal si Bertie pro sebe. Pozorně se zahleděl na střelku kompasu.

Bertieho zeměpisné znalosti by stačily na výbornou i u toho

nejpřísnějšího učitele. Sloužil v Egyptě i v Adenu. Bylo mu tedy zřejmé, že jeho kořist uniká do vzdušného prostoru nad Súdánem. Byl si také vědom, že letí do oblasti nikoho, kde se rozkládá jen vyprahlá poušť. Každopádně měl jeho protivník před sebou dobrých pár set mil. Na druhé straně mu ale přišlo, že Súdán nebude tou právě růžovou zahradou. Daleko pravděpodobnější se mu zdálo, že Gontermannova společnost s ručením omezeným má vyhlídnutou nějakou další oázu v zdejší blízkosti. Jeho rozhodnutí tedy na sebe nenechalo dlouho čekat. Do večera daleko, nepřítel se co nejdříve složí na rozpálený písek, a tak nebude problém se včas pro Algyho se zrzavým Gingerem vrátit.

Uběhla celá hodina a v Bertieho mozku se zase začaly rodit chmury. Renkelly pokračovaly v letu po nekonečné blankytné modři, aniž by cokoliv nasvědčovalo, že míří na přistání. Stejně nebylo kde. Vidiny palmového háje s jezírkem a opalujícím se panem Gontermannem se rozplynuly. Všude se převaloval písek, a zase jen písek. Jen podle svých vnitřních hodin Bertie odhadoval, že už se dostali na hranici západního Súdánu. Nic se nezměnilo, jen slunce vylezlo víc nad horizont. Odlesky bílého světla ukazovaly, kudy letí okřídlení vetřelci. Horký vzduch se začal tetelit, Spur se zhoupl v sotva postřehnutelném záchvěvu větru. I motor jeho stíhačky si jen tiše pobrukoval.

A další hodina se nachýlila ke svému konci. Slunce dále šplhalo do Okrouhlíku, motory bzučely, Spur lehce kýval křídly a na Bertieho čele se objevily první opravdové vrásky. Kdy už ten bláznivý lov skončí? Neměl jsem to nechat dojít tak daleko, hořce si uvědomoval. Pozdě bycha honit!

Jejich motory už překonaly dobrých šestset mil. Bertieho pohled se čím dál více upínal na palivoměr. Vrásky se jen prohloubily, ale přesto v sobě nenašel dostatek odvahy se vrátit. Měl sice dost paliva, aby to dokázal, ale ne tolik, aby se tohoto skutku vůbec odvážil. Vrátit se do Zufry s pár kapkami šťávy by se rovnalo čiré sebevraždě tak jako tak. Pořád měl před očima oněch čtyřista mil k severoafrickému pobřeží, k první výspě civilizace.

Bertie už překonal hranici rozumného rizika, kdy se klidně mohl vyhnout nouzovému přistání. Teď už se ale tato možnost začala rýsovat jako vysoce pravděpodobná. Začal sám sebe obviňovat, že se zase zachoval jako zbrklý nekňuba.

Velká ručička na palubních hodinách opsala další kruh. Sluneční král zasedl na svůj trůn. V těžce zkoušeném, suchém a žhavém vzduchu se Bertieho letoun povážlivě rozkýval. Pod břichem letounu se pořád valila poušť. Bertieho stíhačka letěla vstříc neznámému, cíl ležel kdesi v nekonečnu. Spur teď připomínal velkého komára nad obrovskou miskou plnou písku. Horko už nešlo vydržet, a jak se stává v takových klimatických podmínkách, začal se tvořit neviditelný, ale o to více zákeřný opar. Ostré kontury obzoru se rozmazaly a možnost, že ho z paluby jednoho z Renkellů spatří, rostla každou vteřinou. Pokud ho někdo z posádky nepřítele opravdu zahlédl, se nikdy nedozvěděl.

Další pohled na ručičku palivoměru a vzápětí na první rozeklaný okraj zeleného ostrůvku vzbudil v Bertiemu zlost i naději najednou. Když se k němu přiblížil, spatřil před sebou klikatící se stuhu vodního tuku. Bertie poznával pro něj už skoro klasickou vodní hladinu nejdelší řeky světa, Nilu.

Nebylo mu sice jasné, o kterou část řeky jde, ale příliš na tom nezáleželo. Jeho dušička pookřála, když znovu zahlédl zelené pláně. Tak tady by Renkelly mohly přistát, namlouval sám sobě.

Renkelly ho ale neposlechly. Bertie zamrkal, zavrčel, ale dál tahal za páku. Vzdát se pronásledování po takové štrapáci by byl už jen čin zoufalce. Jediným důvodem, proč sklouznout do písečného lůna, byla benzínová nádrž. Co dál?

Odpověď na sebe nedala dlouho čekat. Renkelly se neodchýlily od původního kurzu, ale začaly se ztrácet v mlžném oparu. Bertie se zuřivě rozhlížel po obloze, vrčel a nadával. Všechno marné, oba německé prototypy zmizely. Vyhlídka na budoucnost měla čistě žlutou barvu. Jiný postup by zaváněl čirou sebevraždou. Spur si sám už při začátků těchto dostihů naložil velký handicap. Odstartoval z pobřeží, a to ještě ne s plnou nádrží. Pak přeletěl do Zufry, a to nádrži také šťávy nepřidalo. Renkelly zcela jistě odstartovaly s plnými tanky, což také dokazovalo, že v oáze je umístěno tajné podzemní skladiště pohonných hmot. Bertie stiskl zuby a otočil letoun. Začal kopírovat modrou stužku životodárné řeky.

Propocený, unavený Bertie, rozpálený do běla, letěl k severu a ke svému překvapení asi po půlhodině spatřil spoustu plochých střech malých domků a ubikací. Blížil se k Chartúmu, kde anglické letectvo

spravovalo místní letiště. Přistál s poslední kapkou benzínu na dně nádrže. Okamžitě se hlásil službu konajícímu důstojníkovi. Mladík si rozlámaného a unaveného civilistu, stojícího před vysoce účinnou vojenskou zbraní, prohlížel se značnou nedůvěrou.

„Jaká radost," ušklíbl se.

„Nápodobně."

Nedůvěřivec se podíval na Spur. „Rozhodně bych nečekal, že s touto hračkou bude létat obyčejný civil."

Bertie se na něj útrpně podíval zpoza monoklu. „Chlapče, chlapče, v tomhle prapodivném světě se stávají mnohem horší věci, které bys nikdy neočekával," odvětil. „Potřebuji benzín a… vlastně všechno ostatní."

„Vážně?" jedovatě sykl udivený voják. „Co si o sobě vůbec myslíte? My tady nemáme veřejnou benzínku, víte!"

„Aha," usmál se Bertie rozšafně, „ale já normálně taky nosím uniformu, jsem totiž polda."

Stráž mu ale vůbec nevěřila. „Cože jste? Děláte si zřejmě legraci, na tu tady nemáme čas."

„Nedělám!" zamračil se Bertie. „Vypadám tak, že já mám času nazbyt?"

Vojákovy oči probodávaly Bertieho vnitřnosti. „Ne, to je pravda. Ale zatím si vás nedokážu nikam zařadit. Máte nějaké doklady?" Způsob, jakým mluvil, se dal omluvit jen hříchy nezkušeného mládí.

Bertie zrozpačitěl, když si uvědomil, že vůbec nemůže dokázat, že mu v Yardu slíbili helmu. Biggles měl u sebe oficiální pověření, ale na jeho tým už nezbyly kopie. Bertie na to musel jinak.

„Odveďte mne k C.O.!" přikázal rezolutně.

„Klidně, proč ne?" pokrčil rameny mladík.

„Kdo tady velí?"

„Kapitán Wilkinson."

„Snad ne Wilks?"

„Vy ho znáte?"

„To je skvělé… absolutně skvělé," rozjasnily se Bertieho oči. „Konečně trochu štěstí v té zpropadené smůle. Moje trable skončily."

„Jste snad jeho kamarád?"

„Ne tak úplně," přiznal se Bertie. „ale velice dobře zná jednoho mého přítele. Chápete, co tím myslím?"

„Ne, ale to je jedno. Klidně si mu můžete vylít srdce, jak se proti vám spikl celý svět.“ Jedovatá slova nepolevovala. „Musím vás varovat, nemá rád bláznivé civilisty, kteří se potulují nad Saharou s prázdnou nádrží,“ dodal smířlivěji.

Během několika minut už Bertie stál před kapitánem a líčil mu celou historii. Spíše tu část, která byla určena cizím uším. Bertie věděl, že kapitán Wilks je osobním Bigglesovým přítelem.

„Dobrá, dobrá,“ pokyvoval Wilkinson hlavou. „Biggles se tedy převtělil. Dělal už leccos, ale že bude někomu nasazovat náramky, to mne teda nenapadlo. Mohu vám nějak pomoci ho najít?“

„Pokud ho neunesli v jednom z těch nacistických objevů, zůstal v Zufře… Živý, ale spíš mrtvý,“ dodal smutně Bertie.

„Tomu nevěřím,“ zapochyboval Wilks. „Biggles nepatří k těm, kteří by prodali kůži lacino. Podle zdravého rozumu měl už o svou hlavu přijít před mnoha léty, a pak aspoň ještě desetkrát. Patří přece k těm několika vyvoleným, kteří si s Paní Smrtkou podají ruku, pak se svorně rozloučí a domluví se, že se zase příště sejdou. Ne, Biggles by neskončil takhle potupně,“ dodal a neznatelně se usmál. „Co navrhujete?“

„Zbývá jediná věc,“ navrhl Bertie. „Pokud si mohu načerpat plnou, vrátím se do Zufry a pořádně to tam prosmejčím.“

Wilks se ale neusmíval, bral celou situaci opravdu vážně. „Můžete mít benzínu, kolik chcete, ale přesto má celá akce několik háčků. Nejdříve bych chtěl připomenout, že do Zufry je to pěkný kus cesty přes nehostinnou a proradnou krajinu.“

„Všiml jsem si,“ připustil Bertie.

„My tady dole zrovna neplesáme, když nám tady někde létají samotáři,“ pokračoval Wilks. „Létáme raději ve dvojicích, přinejmenším. Když se něco stane, parťák může druhého vyzvednout, nebo aspoň dolétnout pro pomoc. Pak tu máme další háček! Říkal jste, že Algy Lacey a ten zbrklý mladík Ginger Hebblethwaite šli do Zufry. Do Spuru je oba nenapěchujete. Budete muset letět dvakrát. A vůbec si nemyslím, že je to nutné. Proč bychom si nevzali něco většího, třeba Lenkeye. Pak bychom mohli klidně přestěhovat celou tu faru v poušti.“

„To je brilantní nápad, absolutně ohromující,“ jásal upřímně Bertie z představy, že bude mít zase příležitost si čistit monokl a nejen

bez přestávky křižovat mezi pobřežím a nějakou pouštní dírou. „Budeme se vám děkovně klanět, až ke kolenům, pane kapitáne. Všichni nebo jeden po druhém.“

„Nechte toho,“ zarazil ho Wilks. „Daleko víc mne trápí ty miny. Ty pekelné stroje musí zmizet. Musíme je odstranit a dát Arabům možnost se zase vrátit do oázy. Budeme to muset zařídit.“

„Tak to ale se mnou nepočítejte!“ zhrozil se Bertie. „Vždycky jsem se bál i bouchacích kuliček. A nebylo to jen šimrání v žaludku. Ty pyrotechnické mne vždycky vyděsily až k smrti.“

„Na vás jsem vůbec nemyslel,“ usmál se Wilks. „Budu si muset promluvit s přidělencem. Hned poběží za hlavním velitelem oblasti. Máme tady k dispozici několik Askariů ze 4. ženijní jednotky. Jsou cvičeni ve vyhledávání min, mají spoustu zkušeností, když postupně ničili Rommelovu práci v Západní poušti. Můžete je klidně v oáze nechat, o všechno se postarají.“

Bertie si ihned vybavil, že zdejší ženijní jednotky měly skvělou pověst navzdory mezinárodnímu složení. Vždycky jim sice velel Angličan, ale sloužili v nich Arabové, Nubijci i Súdánci. Říkalo se jim askari. Toto slovo ve zdejším dialektu znamená muž, který nosí zbraň. Vždycky milovali výcvik a tvrdou vojenskou disciplínu. Bertie si vzpomněl, jak se skvěle pobavil, když jednou pozoroval nafintěného mladíka cvičit nástup. Řval sám na sebe jako pravý oficír.

„Jasně. Kryndapána, to mne nenapadlo!“ Bertieho chvalozpěvy pokračovaly. „A pokud tam ta banda ještě bude, tak jim proženeme lýtka, že?“

„To bych nechal na káhirském velitelství,“ podotkl Wilks.

„Zařídím všechno potřebné. Pane Bertie, skočte si do „svinčíku“ na malou přesnídávku. Čeká tam na vás celá konzerva hovězího. Až se vrátíte, tak už bude vědět co dál. Pokud bude naše operace odsouhlasena, vybavíme odlet.“ Pro ty méně znalé, „svinčík“ byla přezdívka pro důstojnickou kantýnu.

„Tak to je už úplná špička, pane! To je skvělé!“ Za Bertieho mluvil žaludek. „Biggles vždycky říkal, že jste správný chlap na správném místě. Srdečně vám děkuji.“

Bertie se odešel nasvačit.

Když se asi za hodinu vrátil, přesvědčil se, že velitel základny neztrácel čas a dodržel slib. Vedle něj stál snědý mladík v uniformě

askariů. Jako ze škatulky.

Wilks je navzájem představil. „Seržant Collingwood, Bertie Lissie. Říkáme mu ale jen Colly. Bude pilotovat našeho Lankeye. Bohužel Jonese zchvátila horečka, takže jsem se s Káhirou spojil osobně. Rozhodli, že odminování nesnese odkladu. Úkol byl svěřen 4. ženijní jednotce. Vezou si s sebou minohledačky a zůstanou v oáze, dokud nevyhrabou i tu poslední. Tak dva až tři dny. Velení převezme seržant Mahmud. Colly se pak pro ně vrátí. Pokud aspoň z dálky seržantovi ukážete, kam položili ty miny, postará se o zbytek."

„Nejsem si moc jistý, ale Ginger ten si minové pole prošel, to budete vědět docela přesně," poznamenal Bertie.

„Pak tedy budete muset přistát s oběma stroji na ztvrdlém písku a do oázy dopochodovat," navrhl Wilks.

„Jasně," horoval Bertie.

„Pokud byste narazili na nějaký odpor, nemějte obavy. Askariové to zvládnou. Nezdá se mi to ale pravděpodobné, když Renkelly odletěly."

Bertie přitakal.

„Pokud tam Bigglese najdete," doporučil Wilks, „přivezte ho sem. Když víme, že ta banda upláchla na jihovýchod, moje základna by pro vás mohla znamenat přímo ideální východiště pro další pátrání."

„Tak to mě přesně napadlo," ochotně souhlasil Bertie. „Konečné rozhodnutí ale nechám na Bigglesovi, pokud ho najdu."

Wilks přikývl. „Výborně. Tankování je u konce, můžete okamžitě odletět. Nad Zufru byste se měli dostat před západem slunce. Můžete klidně počkat do rána, než budete pokračovat. Na druhé straně se ale přimlouvám, a věřím, že na mne dáte, se na tu túru vydat už v noci. Svítí jasný měsíc a noční toulky jsou docela příjemná záležitost. Jinak se usmažíte pod tím pekelným sluncem."

„Děkuji vám za pomoc," rozloučil se Bertie. Obrátil se ke Collymu. „Jsem připraven. Je to na vás."

Odešli na přistávací dráhu. Bertie si zálibně prohlížel tucet Askariů, kteří už na první pohled vypadali značně odhodlaně. Nesli plnou polní, spíš pouštní. Právě probíhalo nakládání další výstroje do Lancasteru pod přísným Mahmudovým dozorem. Colly se vsoukal do kokpitu. Když zaburácely motory bombardéru, Bertie zamával a

odešel ke Spuru.

Netrvalo dlouho a oba letouny už klouzaly suchým a žhavým vzduchem nad vlnícím se písečným mořem severozápadním směrem.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Události v El Zufře

Vyrazit dveře do chatrče se střechou s pozinkovaného plechu a posloužit si z místních zásob nedělalo pouštním opuštěncům vůbec žádné problémy. Kručení v žaludku povadlo, a tak se Bigglesovi zachránci uvelebili ve stínu palem, aby si trochu odpočinuli. Čas od času se však jejich pohledy upřely k obloze, která jediná jim mohla přinést záchranu. Ostatně, co by měli dělat jiného.

Zcela přirozeně nemluvili o ničem jiném, než o důvodech Bertieho zmizení. Algy byl jednoznačně přesvědčen, že Spur ušel leteckému útoku, protože v obráceném případě by se nedaly stopy po kulometných salvách přehlédnout. Po dlouhé a bouřlivé debatě se nakonec shodli, že Bertieho odlet má zcela prozaické vysvětlení. Když uslyšel motory odlétajících Renkellů, nezapřel v sobě vlastností dobrého poldy a jal se je následovat. Biggles utrousil, že ho žádná jiná rozumná příčina nenapadá.

Když se ale den nachýlil, jejich obavy začaly narůstat. Bertieho odvaha, a někdy až neuvěřitelná zbrklost vedená nezřízenou odvahou, ho mohla snadno vehnat do beznadějného vzdušného souboje s neblahým přistáním mezi písečnými náspy. „Nebylo by to při jeho povaze nic divného," poznamenal Biggles nakonec.

Po čtyřech hodinách už Biggles nenacházel rozumnější vysvětlení. Jeho matematické myšlení si snadno dokázalo spočítat, že v potrubích Spuru už neproudí žádná šťáva. Musel tedy přistát!

„S Bertiem hned tak počítat nemůžeme," zavrčel Biggles nespokojeně.

„Pěšky to taky nepůjde. Těch pár set mil by byl i na normální asfaltce výlet na několik dní. A to bychom ještě měli na každém druhém rohu hezkou hospůdku. Ale přes tohle…" hodil hlavou k miliardám tun písečných dun. „se to nedá. Gontermann nikdy nelže. Nezbývá nám nic jiného, než si opřít nohy o palmu a čekat. Pokud se Spur nevrátí, začneme budovat obranné linie, protože se sem, dřív

nebo později, ten klenotnický spolek vrátí. Mosquito taky není transporťák a všichni se do něj nevejdeme. Pokud se vůbec vrátí, odletím s Bertiem do Káhiry pro pomoc. Mimochodem, kde by Bertie přistál? Tady určitě ne, jeho strach z pyrotechnických lahůdek je už pověstný. Přistane na rovném pásu země, asi tam, kde jste přistáli poprvé. Někdo by tam měl dojít a nechat zprávu, že jsme se uvelebili tady pod palmami. Stejně ale nemůžeme prosedět celý den na sluníčku. Musíme si projít vádí a ověřit si, zda je průchod opravdu bezpečný. Pak sem Spur navedeš při rolování jako lodivod.“

„Ví, kde to je,“ ozval se Ginger, „protože jsem mu to už ukázal.“

„To je jedno. Půjdeš mu naproti,“ rozhodl rezolutně Biggles.

„Nedokážu ale pochopit, proč odtud ti syčáci tak kvapně odletěli,“ utrousil Algy. „Kam se mohli podít?“

„Řekl bych, že je to docela jednoduché,“ zamyslel se Biggles. „Nejspíše tady nemají podmínky k dlouhodobému pobytu. Dokonce se přede mnou přiznali, že tu mají jen dočasnou základnu. To ale znamená, že jejich hlavní stan zatím zůstává skryt za nánosem písku.“

„Poslouchej, když se s tebou tak bratříčkovali, nepoznamenal někdo z nich něco, co by nám mohlo posloužit?“ pomáhal Bigglesovým vzpomínkám Algy. I on snad zdědil policejní buňky od Pánaboha.

„Počkej… jasně… Grindler něco zabručel,“ vzpomínal Biggles. „Nevím, zda to má nějaký význam. Co přesně říkal, si nepamatuji, ale každopádně vyslovil zvláštní slovo Sansiviera. Přesně si to ale nepamatuji. Nikdy jsem podobný termín neslyšel, ale může to být název určitého místa. Mělo by se to dát zjistit. Teď se ale musíme postarat o sebe. Vzkaz pro Bertieho připíchneme do písečného povrchu na dlouhou hůl, aby ho po přistání nemohl přehlédnout.“

„Nech to na mně,“ nabídl se Ginger. „Už se mi z toho lajdačení dělají mžitky před očima.“

„Dávej pozor na cestu,“ napomínal jej přátelsky Biggles. „Pod zdejším sluníčkem bývá hezké parno.“

„Nedělej si se mnou starosti,“ mávl Ginger rukou. „Radši napiš tu zprávu.“

Biggles načmáral krátký vzkaz do svého poznámkového bloku, pak papír vytrhl a podal jej zrzavému kurýrovi. Ginger mezitím odřízl rovnou větev a pečlivě ji opracoval na holý kus dřeva. Na jeho konci

udělal zářez pro kousek papíru a na druhé straně ostrý hrot. Ginger si zálibně prohlížel pouštní dopisní schránku, ještě když kráčel za svým posláním.

Biggles s Algym se vrátili do stínu stromů a dál vzrušeně debatovali o podivném vývoji situace a své neblahé budoucnosti. Žádné okolnosti jim teď nevlévaly optimismus do žil, zvlášť když jejich pohled občas zabloudil na mršiny velbloudů, roztrhaná těla arabských poutníků či na spálené místo, kde kdysi přistál jejich Mosquito. Miny odvedly skvělou práci a chránily oázu před příchodem neznalého.

A čas zase nikdo nezastavil. Ginger se vracel. Mikroskopická figurka ztrácející se v ústí údolí jim jasně ukazovala jedinou cestu ze zeleného vězení bez mříží. Pozorovali jeho cestu bez zvláštního zájmu, a také nejspíš díky únavě přehlédli sotva znatelný pohyb na západním horizontu. Gingerovo chování se jako mávnutím proutku změnilo. Nepokračoval v chůzi, ale zastavil se. Přiložil si ruce k obočí, aby lépe viděl. Do oázy zbývalo čtyřista yardů.

„Na co tak civí?“ zeptal se Algy se stoupajícím zájmem.

Biggles zasykl a okamžitě vyskočil. Neřekl ani slovo. Nebylo to už potřeba.

K oáze se blížila karavana. Bylo zřejmé, že se k ní dostane mnohem dříve než Ginger. Několik osedlaných velbloudů kráčelo v jejím čele, velká skupinka mužů vedla na dlouhých lonžích další zvířata.

„Arabové,“ poznamenal Algy.

„Tuaregové,“ připomněl Biggles, který se ihned všiml modrých roušek kryjících tváře jezdců. V jeho hlase zazněla přirozená ostražitost, protože o těchto kočovnících pouště se říká, že se jim nedá důvěřovat. Nemají rádi žádné vetřelce ve svém teritoriu a většinou se s nimi dokážou vypořádat. Jestli se ale naše trojice nacházela v opravdovém nebezpečí, nebylo ještě zřejmé. Ginger sice také zvolnil krok, ale přesto pokračoval k oáze.

Biggles neměl strach o sebe, ale daleko spíše mu leželo na srdci, jak příchozí varovat, aby karavana nevstoupila do minového pole. Právě v tento okamžik Arabové pobídli zvířata v zběsilý cval. Mířili přímo k Gingerovi.

Ryšavý policista se zastavil a čekal na ně. Neměl v žádném

případě šanci velbloudům v údolí uniknout. Z povyku, výkřiků a prvních výstřelů do vzduchu se snadno dalo odvodit, že se Tuaregové nechovají právě přátelsky.

„Počkej tady!“ vybídl Biggles Algyho a sám se rozběhl údolím vstříc novým útočníkům.

Než se dostal k Gingerovi, kruh se uzavřel a jeho kolega už stál bezmocně mezi muži sršícími hněvem. Na rozumnou domluvu to nevypadalo.

Biggles se zastavil a zvedl ruce, aby ukázal, že je neozbrojen. První větu pronesl anglicky, ale vzápětí raději zvolil francouzštinu, protože si uvědomil, že zdejší kraje bývaly francouzskou kolonií. Následující arabský hrdelní sykot byl nejspíše pokynem k sesednutí, neboť jeden muž po druhém začali opouštět hřbety zvířat. Vysoký Arab s výraznou bradkou bez závoje vyšel Bigglesovi v ústrety. Z očí mu šlehaly blesky. Byl přímo ztělesněním pouštních ďáblů, kteří se zjevují jen v pohádkách. Tenhle byl ale opravdový. Z hrdla se mu vydralo další chrlení, v kterém ale Biggles rozpoznal několik francouzských slov.

Přesto mu ale nerozuměl. Pak se Biggles podíval na ostatní a uvědomil si, proč jsou muži rozrušení a odhodlaní ke všemu. Jen o kousek opodál nad mršinami zvířat a mrtvolami arabských nomádů kroužili pouštní supi. K jakému závěru Tuaregové došli, zase nebylo tak těžké se domýšlet.

„My je nezabili,“ řekl Biggles pokojně.

„Vy položit bomby do písku,“ zaznělo šejkovo obvinění.

Už se nedalo pochybovat. „Ti mrtví patří k vašemu kmeni, že?“ zeptal se Biggles soucitně.

„Tam ležet můj syn,“ zachrčel šejk. „Bratr mého bratra přišel o paži, ale vrátit se domů. Vy střílet po něm z pušek, když utíkat domů.“

Čím dál hůř, pomyslel si Biggles. Nepochyboval, že náčelník mluví pravdu. Gontermannovy skutky se již nedaly nijak odčinit.

„To jsme nebyli my, a my také nepokládali miny,“ vysvětloval obviněný Biggles. Snažil se mluvit co nejpřesvědčivěji. „Protože jsem nevěděl, že o minových polích víte, riskoval jsem svůj život, abych vás varoval. Lidé, kteří dělají takové zlověstné činy, jsou i naši nepřátelé. Přišli jsme sem, abychom je zatkli. Velký šejku, při jméně Alláhově, nemám žádný důvod ti lhát. Jsme tu s vládním posláním a

můžeš si všechno ověřit přímo v Káhiře na našem konzulátu.“

Tvrdý výraz na Tuaregově líci se nezměnil. „Co záležet na tom, kdo dát bomby do oázy? Vaše tváře mít bílou barvu, a tak vy patřit taky k nim!“ Šejk dal průchod svému hněvu.

Biggles si uvědomil marnost jakéhokoli vysvětlování, že ne všichni běloši dělají tak proradné skutky jako Gontermann. „V každém kmeni najdeš dobré i zlé lidi,“ řekl skoro vznešeně. „Lidé, kteří položili bomby, jsou zločinci, kteří budou postaveni před soud. Pokoušeli se zavraždit i nás, ale povedlo se nám utéci.“

Šejka to ale neobměkčilo. „Kde stát vaši velbloudi?“

„Nemáme žádná zvířata,“ přiznal se Biggles.

„Jak se sem dostat?“

„Přistáli jsme tu se zvláštním strojem, který umí létat.“

Šejk se zhluboka nadechl a hvízdl. Byl to důkaz jeho triumfu, protože se domníval, že už nemusí hledat další jednoznačný důkaz k následujícímu ortelu. Nepochyboval, že má před sebou vrahy svého syna. „Bílí bezvěrci sem také přiletěli v létajících strojích. Patřit do stejného kmene. Děkuji ti, Alláhu, za tvou šlechetnost! Nadešla příležitost, abych pomstil svého syna a všechna příkoří. Zemřete strašnou smrtí, psi! Jděte!“ Jeho rozsudek se nesl oázou.

„Počkej, velký šejku!“ vykřikl bezmocně Biggles. „Opakuji znovu a dovolávám se tvé spravedlnosti, že ti, kteří položili miny, jsou i naši nepřátelé. Měli jsme za úkol je vypátrat. Pokud nás popravíte, uniknou spravedlivému božímu trestu, protože vaše koráby pouště nikdy nebudou létat. Jsme vaši přátelé a můžeme to dokázat. Jako důkaz vás znovu varuji, abyste se nepřibližovali k jezírku, kde jsou mnohem důkladnější nástrahy. Vyhněte se i střední vykácené plošině. I okolo ní je husté minové pole. Přísahám, že za to nemůžeme.“

„Co záležet na tom, kdo bomby položit?“ odsekl šejk s prostou, ale neúprosnou logikou. „Můj syn zemřít strašlivou smrtí. Bílí lidé, všichni nepřátelé. Přinášejí smrt tam, kde dříve být mír.“

Biggles se bezmocně podíval na Gingera a pokrčil rameny. „Obávám se, že nemůžeme dělat vůbec nic. Docela ty kočovníky chápu. Nemůžeme je z ničeho vinit. Být v jejich kůži, asi bychom se chovali stejně.“ Naposledy se obrátil k šejkovi. „Držte se v údolí, je to jediná bezpečná přístupová cesta do oázy.“ Následován ostatními šel jako první.

Algy čekal mezi stromy s rukou za zády. Biggles ale už předem významně zavrtěl hlavou. „Nech toho," řekl tiše. „Když se jim postavíš na odpor, bude to ještě složitější. Proti té tlupě nemůžeme bojovat. Máme jen jedinou šanci, přesvědčit je argumenty. Domnívají se, že právě my jsme položili miny. Vykrvácel tu šejkův syn."

Algy zastrčil pistoli do pouzdra. „Jeden zločinec dokáže zničit všechno, co tu ostatní tvořili celá léta," pronesl bezmocně. Přidal se k zajatcům. Zvolna kráčeli na střední mýtinu v těsné blízkosti jezírka.

Málem došlo k dalším komplikacím. Vyprahlá zvířata se začala vzpouzet, když je arabští jezdci drželi zpátky od vodního zdroje. Biggles vykřikl a ukazoval na dvě zajištěné miny ležící na písku. Byl to jasný důkaz, že napajedlo je jen proradná past.

„Pokud potřebujete vodu, přinesu vám ji," nabídl šejkovi. Vzal si jeho kožený vak na vodu a pomalu prošel až k vodní hladině cestou, kterou před několika hodinami pročistil. Arabští kočovníci pozorovali jeho počínání bez většího rozrušení. Na jejich tváři se nedal rozpoznat ani náznak jakéhokoli pohnutí.

Na vysekané mýtině právě probíhalo velké kmenové shromáždění. Šejk vznešenou a obřadnou arabštinou něco vysvětloval svým mužům. Byl to projev hodný muezzina v minaretu. Nikdo se neodvážil ani špitnout. Co tvořilo hlavní podstatu jeho proslovu, se zajatci mohli jen domnívat, ale ve svých chmurných obavách se příliš nemýlili. Šejk navrhoval, jakou strašnou smrtí skončí vrahové jeho dítěte.

Biggles s Algym a Gingerem se posadili na kraji mýtiny a tiše mezi sebou promlouvali. Biggles kouřil a příliš nepochyboval, že je to jeho poslední cigareta v životě. Pokusit se o útěk by se rovnalo provedení rozsudku. Tuaregové si stejně tak jako Gontermann byli dobře vědomi bezvýchodné situace vězňů, a proto jim nevěnovali sebemenší pozornost.

Když šejk pronesl poslední „Alláh akbar!", propuklo bouřlivé hvízdání, a podle Bigglesova názoru vzrušená hádka.

„Kdybych tak věděl, jak se rozhodli," zdesil se Ginger.

„Být tebou tak bych to raději vědět nechtěl," prohodil smutně Biggles. „Je to nad slunce jasnější. Šejk vyprávěl, co všechno miny dovedou. Určitě přidal i jednotlivé detaily, tak jakoby to udělal každý pořádný soudce před senátem. Ponechal teď na rozhodnutí kmenové

rady, jaký osud stihne viníky. Tento postup se v ničem neliší od zdejší tradice a koneckonců ani od práva poroty při civilizované soudní při. Šejkovo slovo samozřejmě hraje určitou roli, ale v těchto kočovných kmenech se konečné rozhodnutí nechává na vzájemné dohodě. Poslouchají svého náčelníka, ale když s ním většina nesouhlasí, většinou to znamená jeho „politický“ konec. Opravdový Arab si nenechá příliš poroučet a poslouchá svého nadřízeného, jen když mu to vyhovuje. V případě, že dojde k rozporům, nastávají klasické volební problémy, jako když se naše partaje perou o křesla v parlamentu. Na druhé straně skutečnost, že se s ním ostatní dohadují, je více než dobré znamení. Prakticky to znamená, že aspoň někteří z nich nesouhlasí s naším rychlým a krutým koncem.“

Šejk došel k Bigglesovi a hodil po něm ohnivým pohledem. „Kde stát stroj, který lítá?“

Biggles ukázal prstem na ohořelý kus pouště s několika posledními ohořelými vzpěrami. „Náš nepřítel, který je i vaším nepřítelem, založil oheň, aby nás odsoudil k postupné smrti v poušti.“

Šejk se vrátil ke svým lidem a opět jim něco vzrušeně vysvětloval. Podle jejich chování Bigglesovo vysvětlení zabralo. Konečný hmatatelný důkaz, že ti podivní mužové nelžou.

Biggles se rozhodl, že bude kout železo, dokud je žhavé. „Když nás popravíte,“ obrátil se k šejkovi, „zůstanou bomby na místě a oáza zůstane nepřístupná. Nebudete přece riskovat další životy svých soukmenovců. Pomozte nám se dostat k našim jednotkám a slibuji vám, že sem pošlu zvláštní oddíl vycvičených mužů, kteří bomby odstraní. Oáza se zase stane požehnaným místem pro pocestného i pro divoká zvířata. Při největším Alláhovi přísahám, že své slovo splním. A ty šejku, jako posel boží, vrátíš zdejšímu kraji mír a klid, který by zdejší zelené kráse zase slušel.“

Šejk znova přeložil Bigglesovu přísahu. Jeho pečlivě volená slova byla určena těm, kteří věří v lidskou upřímnost a čest. Snad jen dva bojovníci si stále pohrávali s širokými šavlemi a významně přejížděli bříškem prstu po ostří. Šejk se už ale rozhodl, a protože i ostatní souhlasili, byli ti dva krvežíznivci umlčeni. Bigglesovo proroctví a hluboká znalost místních zvyků přispěla k dočasně přijatelnému konci osudného přelíčení pod palmami.

K tragédii však bohužel už zbýval jen malý krok. Jeden z

žíznivých mužů se z neznámého důvodu otočil a zcela neočekávaně zamířil k jezírku. Nikdo se ho v prvém okamžiku nevšiml. Biggles zachytil jeho pohyb spíš nevědomky. Okamžitě vykřikl, ale bylo příliš pozdě. Strašlivá exploze přerušila radu starších. Všichni muži se vrhli k zemi. Nešťastník byl minou odmrštěn na několik metrů. Jeho potrhané a pokroucené tělo neskýtalo příjemný pohled. Nálože odvádějí strašlivou práci ve válečné vřavě, ale v mírových dobách je podobná past zvěrstvem. Další domorodý muž se mu sice snažil pomoct a zastavit krvácení z četných tržných ran, ale jeho snaha už byla od počátku zbytečná. Hněv v odsouzencových očích pohasl, z úst se mu vydral poslední sten a Tuareg se odebral do věčně zeleného ráje Všemohoucího.

Nad oázou zavládlo hrobové ticho.

„A jsme v tom," sykl Biggles. „Další přísahy či prohlášení by byly zhola zbytečné."

Na několik okamžiků zmatení Arabové začali zase chápat, k čemu došlo a kdo je onen viník. Během vteřin mezi nimi zase zavládl strašlivý hněv. Už tu ale nebylo žádné reptání jednotlivců či dohadování uvnitř skupinky. Desítky očí podepisovaly vězňům rozsudek. Zub za zub, oko za oko, to je nepsaný zákon pouště. Vzduchem se už míhaly široké šavle tasené z kožených pouzder. Jedině šejk se k Bigglesovu nemalému překvapení držel zpátky. Kruh se začal uzavírat.

„Celou válku létám proti smrtonosným nepřátelským strojům, pálí po mně z děl a kulometů," hořce poznamenal Algy, „a nakonec umřu jako středověký kacíř." Už držel prst na spoušti své pistole.

„Taky se mi nechce položit hlavu na špalek," prohlásil odvážně Ginger. „Nejsem obětní beránek." Vytáhl z pouzdra revolver a zaujal obranné postavení.

Tuaregové se zastavili, někteří se přikrčili. Bylo to ale jen ticho před bouří. Horkým vzduchem začaly létat blesky, ale nebylo to hromování pána nebes.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Zpátky na stopě

Vzápětí však skutečný hrom udeřil, i když to nebyla žádná děsivá

rána.

„Hej vy tam, jak se tady máte?“ zahlaholil hlas obrýleného šlechtice. „Ale pánové, nosíte závoje a děláte takovéhle ošklivé věci. To se nedělá!“

A znovu zavládlo ticho. Všichni ztuhli, jen jeden bod zatím stojící za skalním výčnělkem se dal do pohybu. Bertie s nasazeným monoklem před okem a s cigaretou přilepenou na horním rtu vcházel na scénu jako herec, který se spletl a objevil se o dvě jednání dříve. „Tak jak se tady máte?“ jásal. „Lituji, že mi to trvalo tak dlouho. Mám tady s sebou tu naší stíhací holčičku a pořád létá jedna radost. A jak na to koukám, tak jsem se zjevil v přesný čas a na tom pravém místě.“

„Právě včas, abys taky přišel o krk,“ sykl Ginger.

„Ale to snad ne? Vážně, je to tak zlé?“ nechtělo se Bertiemu věřit.

„Nechovej se jako blázen!“ ostře ho okřikl Biggles. „Písek nám doutná pod nohama! To snad vidíš!“

Tuaregové ztuhli jako jeden muž. Zůstali stát a udiveně chvíli zírali na Bertieho, pak zase na Bigglese. Začali si vyměňovat udivené pohledy i mezi sebou. Bertieho zjevení se z nebes je poněkud vyvedlo z posedlosti někomu podříznout hrdlo. Ať je zastavilo cokoliv, bylo nasnadě, že jedna vlaštovka jaro nedělá a možnost krveprolití ještě nebyla zažehnána.

Šejk udělal krok vpřed a zeptal se Bigglese: „Kdo je ten chlap, co nosí na obličeji to zvláštní okno? Je to přítel nebo nepřítel?“

„Přítel, pochopitelně.“

„Je tu sám?“

I když se Bigglesovi zdálo, že tomu nemůže být jinak, přesto se Bertieho zeptal.

„Kdepak, starý brachu,“ pousmál se Bertie. „Přivezl jsem celou chásku. Počkej za chvíli. Já se na tebe těšil, a tak jsem šel napřed.“ Zdálo se, že blýskající se šavle Tuaregů Bertieho vůbec nevyvádějí z míry.

V údolí se ozvaly hlasy. Na jeviště vstoupila první uniforma. Seržant Collingwood.

„Rád vás poznávám, pane Bigglesi,“ pozdravil. „Ale koukám, že tady máte pěknou společnost.“

Na mýtinu zároveň vpochodoval tucet askariů vedených

seržantem Mahmudem. Zastavili se a na povel „připravte se k palbě“ zaklekli. Jediné pokynutí jejich velitele směrem k šejkovi stačilo, aby blýskající se šavle ztratily svůj třpyt. Postupně zmizely ze scény úplně. Úžas, zklamání a nepochopení zázračné a nenadálé síly zasáhlo nepoučené Tuaregy jako Alláhova pěst.

Nejinak tomu bylo s Bigglesem. Nechápavě si prohlížel nablýskané výložky, pečlivě vycíděné boty domorodých vojáků. „Bertie, ty můj kluku, kde jsi sebral tuto armádu?“ zeptal se zvědavě. „Vůbec to nechápu. Copak jsi kouzelník?“

„Sebral? No dovol,“ pokračoval lord ve stejném tónu, který vůbec neodpovídal situaci. „Poslal je sem hlavní štáb, aby vykopali všechny ty kovové hračky.“

Biggles připomínal opilce, který se druhý den ráno probudil na záchytce. „Kdes to, k čertu, byl?“

„V Chartúmu,“ odpověděl Bertie klidně.

A zase ten udivený Bigglesův pohled. „Kde?“

„V Chartúmu, přece. Já myslel, že jsi měl jedničku ze zeměpisu. Takové docela útulné místečko na Nilu. Chartúm, pamatuj si to.“

„Ale to město leží v Súdánu. Takových tisíc mil odtud.“

„Co nadělám, mně to připadalo jako deset tisíc. Ani jsem se tam pořádně neohřál, a už jsem se hnal, abych se potil tady.“

Biggles klopýtl a raději se opřel o peň palmy. „Dostal jsem asi úžeh. To nemůže být pravda!“

„Bigglesi, promiň, že mi to trvalo tak dlouho. Protože si nejsem moc jistý, kde všude jsou ty miny, a tak jsme s těmi našimi letadélky přistáli ještě v poušti. A chodit zase tak rychle neumím.“

„Letadélky?“ Bigglesův úžas nebral konce. „Chceš snad říct, žes sebou přivezl ve Spuru celou tuhle četu?“

„Ale ne,“ mávl Bertie rukou. „To jen Colly přiletěl s Lancasterem.“

„Aha…“

Jako ve správném poutním místě se i tady v oáze jednotlivé národy navzájem promísily, i když se každý z pochopitelných důvodů snažil bavit jen s těmi svými. Askariové se pustili do hledání min. Začali nejdříve u jezírka. Tuaregové na ně nechápavě zírali, když vojáci vybalili zvláštní stroje, které čas od času začaly pískat.

Netrvalo dlouho a na šejkův pokyn se Tuaregové začali postupně

vytrácet. Biggles ale nejdříve náčelníkovi kočovníků připomněl, že splní svůj slib a oáza bude během několika dní už zase přístupná. Při pohledu ze vzduchu by náhodný divák mohl spatřit úzkou stužku zvířat a lidí ztrácejících se mezi dunami.

Při vzájemném poplácávání po zádech Biggles vylíčil mezinárodní roztržku s nomády pouště. Pak i Bertie otevřel stavidla své výmluvnosti a zcela detailně popisoval, jak ho větry zavály až nad Chartúm.

„Tos měl kliku, že tam slouží Wilks," uzavřel Biggles. „Je to skvělý chlap. Děkuji ti za správné rozhodnutí, že jsi nenechal Renkelly uletět. Nejvíce mne těší, že jsi nezapomněl na kompas. Musím přiznat, že je to pro mne překvapení. Kdybys jim prostřílel křídlo, to by mne nepřekvapilo, ale že se budeš držet v ústraní, bylo správné řešení. Klobouk dolů lorde, asi stárneš," usmál se.

„Pokud budeme sledovat kurz Renkellů, měli bychom na Gontermannovu základnu narazit. Pokud nezměnili směr," pokračoval. „Aspoň doufám. Moje mapa sice shořela v Mosquitu, ale hned se podíváme, kam ten jejich let směřoval."

„Colly, mohu vám tak říkat?" Obrátil se k seržantovi v anglické uniformě. „Jak dlouho už sloužíte v Horním Egyptě?"

„Šest měsíců."

„Už jste někdy slyšel slovo Sansiviera?"

„Nikdy." Colly zavrtěl hlavou. „Znám ale jen okolí Chartúmu. Dál jsem se nedostal, protože nad Etiopii nelétáme."

Biggles málem poskočil. „Hrome! Jsem to hlupák! Už jsem našel odpověď. Scaroni přece v Etiopii sloužil. Zná tam každý čtvereční palec. Etiopie leží přesně ve středu trojúhelníku, ve kterém došlo k přepadením. Perský záliv, Keňa a Středozemní moře. Scaroni tam někde vybudoval podzemní skladiště. Když Italové balili svých pár švestek, schoval veškerou výstroj, sudy s benzínem a další vybavení, aby nepadlo do nepovolaných rukou. Letíme okamžitě do Chartúmu a znova se vydáme po stopě. Collingwoode, zůstanete tu s ženisty?"

„Ne. Podle rozkazu tu zůstanou sami, dokud tohle místo nevyčistí. Za dva dny si je vyzvednu. Vracím se do Chartúmu. V mém Lankeyi je místo pro všechny."

„Máte něco proti okamžitému přeletu?"

Colly se usmál. „Rozhodně si sednu za knipl raději teď hned, než

za toho příšerného denního horka.“

„Prima,“ vesele řekl Biggles. „Pohni kostrou, Bertie. Chápu, že musíš být unaven a je mi líto, že tě honím. Ale nemáme jinou možnost. Poletíš Lancasterem a v kabině si můžeš trochu schrupnout. Algy, dohlédni na něj, prosím. Gingere, ty poletíš se mnou.“

Nebylo co řešit. Biggles naposledy obešel oázu se seržantem Mahmudem a ukazoval mu místa, kde by mohly ležet miny. Pak se přidal k mužům mířícím k letadlům.

Bertie navedl oba letouny skoro přesně na místo, kde přistál poprvé. Našel Bigglesův dopis a řídil se podle něj do posledního puntíku.

Nad pustinou převzala vládu paní Noc. Za svitu hvězd se obě letadla oddělila od země a zamířila na Chartúm.

Okolo jedenácté po naprosto pokojném letu už dostávali povolení k přistání na místním letišti.

Za pár minut si Biggles s Wilksem padli do náručí. Algyho s Gingerem docela překvapilo, že od jejich posledního setkání nebyl kapitán povýšen. Ale na hodnosti mezi letci nikdy nezáleželo.

Ve „svinčíku“ na ně čekala bohatě prostřená tabule. Při šálku silné kávy zasvětil Biggles svého dávného přítele do důvěrných informací. Bez propracovaného plánu by se nemohlo neprodleně zahájit další pronásledování Gontermannovy bandy.

„O Calpurnii jsem už slyšel,“ doplnil Wilks, když Biggles domluvil. „Na všech egyptských letištích se ve skutečnosti, nemluví o ničem jiném. Říká se, že ztráta rádžových diamantů bude pro něj osudná.“

„Umím si to představit,“ řekl Biggles. „Měl bych se ale okamžitě spojit s Yardem, aby se Raymond dozvěděl, kam jsme se až dostali. Nemá ani tu nejmenší představu, kde jsme se ztratili. Jak ho znám, tak si zoufá a rve si vlasy. Není to ale naše vina. Věci letí přímo kosmickou rychlostí a já neměl čas mu ani poslat telegram. Určitě ho nenapadlo, že dostat tu bandu bude představovat hon kočky s myší přes půl zeměkoule.“

„Mohl bys mu sice poslat normální telegram z pošty,“ navrhoval Wilks, „ale protože jde o důvěrnou informaci mezinárodního významu, pustím tě do naší radiostanice. Radista odešle zakódovanou depeši na ministerstvo. A oni si pak generála najdou.“

„Prima,“ kývl Biggles hlavou. „Problém ale bude, jak mám tu zprávu naformulovat. Nechci mu dělat zbytečné naděje, ale pravdou zůstává, že jsme na horké stopě a můžeme velmi záhy očekávat slušné výsledky. Pak bych sem potřeboval dostat jednu stíhačku ze základny v Heliopolis. Určitě tam mají aspoň jednoho Mosquita. Když mi potvrdí, že mi jednoho půjčí, dáš mi nějakého pilota, aby tam s Algym a Bertiem doletěl?“

„Proč se vůbec ptáš!“ řekl klidně Wilks. „Opravdu věříš, že ty vrahy vbrzku dostaneš?“

„To záleží na tom, jak dobře budou kolečka do sebe zapadat,“ zafilozofoval Biggles. „A jak je promažeme. Máme kurz, kterým Renkelly letěly. Měli bychom si jej vytýčit na nástěnné mapě. Pak tu máme místo, kterému říkají Sansiviera. Grindlerovi to jméno uletělo mezi zuby, když mi vyhrožoval. S trochou štěstí by tam mohla být ta jejich druhá základna. Slyšels o nějaké takové oáze?“

Wilks se zamyslel. „Ne, nikdy. I když jich tady v Súdánu roste spousta. V bažinách na horním toku řeky.“

Biggles vypadal překvapeně. „Nechápu. Čeho?“

„Sansivierií.“

Biggles zamrkal. „K čertu, proč si ze mě děláš legraci.“

„Nedělám, mluvím jen o sansivieriích.“

„Poslouchej, kamaráde,“ zavrčel Biggles, „nehodlám se teď rozčilovat. Byl bys tak hodný a vysvětlil mi angličtinou desetiletého dítěte, co to podle tebe sansiviera je?“

„Hádej? Roste to, kvete a …,“

„Nech toho, co to ta sansiviera je?“

„Rostlina.“

Bigglesovi se z očí vytratily otazníky. „Dobrotivý Bože!“ vydechl.

„Tys to nevěděl?“ zeptal se pobavený Wilks.

„Copak jsem nějaký profesor botaniky?“ vztekal se policista nachytaný na švestkách. „Okopávat zahrádku a sázet kytičky mě nikdy nebavilo. Můžeš mi dát jednu lekci přírodopisu.“

„Moc toho taky nevím,“ připustil Wilks. „Je to plevelný trnitý keř, který se musí hubit. Podobá se některým kaktusům. Dorůstají prý až šesti stop. Rostou všude ve Východní Africe. Má něco společného s konopím, v Keni ji pěstují pro vlákno. Na území Etiopie jich rostou

celé souvislé porosty. Vím to určitě, protože jsem se s tím plevelem setkal, když jeden náš pilot, Saunders se jmenoval, musel v tom prostoru přistát. Trvalo mu čtrnáct dní, než se dostal ven. Kdyby ho nenašli místní Samburové, určitě by uvnitř zemřel hlady a žízní. Vyprávěl, že ten porost je spíš bažina prolezlá krokodýly. Země se prý hýbe všemožnými brouky a šváby. Moskyti tam taky nechybí. Žijí tam celé roje a Saunders si přinesl pěknou malárii.“

Během botanické přednášky Bigglesovi postupně docházely souvislosti. „A jsem doma!“ zabručel. „Konečně jsme se někam dostali. Gontermannova stálá adresa má směrovací číslo Etiopie.“

„Pokud se nepleteš, tak to budeš mít pěknou dřinu, než ho v těch bažinách vystopuješ,“ namítl Wilks.

„Pokud má Bertie pravdu a letěli přímo, vezmu padák a ukážu jim, zač je toho loket.“

„Možná,“ souhlasil Wilks. „A co pak?“

„Chápu, co chceš říct,“ připustil tiše Biggles. „Když jim budeme kroužit nad hlavami, uvidí nás. Pak už jim bude jasné, že jim dýcháme na záda.“

„Přesně tak. Jak se jim chceš vůbec dostat na kobylku?“

„A co jim na hlavu shodit pár bombiček. Použili je oni, proč bychom jim neoplatili stejnou mincí? Však víš, jak to myslím?“ navrhl Bertie své oblíbené řešení. „Vymazat je z povrchu zemského! A bude to najednou provždy.“

„A zničit ten rádžův poklad?“ namítl Biggles. „Jsme policisté a ne piloti bombardérů. Muži zákona nesmí vzít spravedlnost do svých rukou a vyměřovat trest. Smějí se bránit, jen když jsou napadeni. Já toho prohnaného Gontermanna dostanu živého a osobně ho doručím před londýnský soud. Dostanu ho na šibenici. Oprátka mu bude slušet. Postavit ho ke zdi by byla pro něj příliš velká čest.“

Biggles se obrátil k Wilksovi. „Jen tak mimochodem, potřebuji nějakou zbraň. To jen pro případ nouze. Když víš, jak ty keře vypadají, dá se ten les projít pěšky?“

„To bych neriskoval,“ namítl Wilks. „Etiopie je nehostinná divočina. A navíc se Italové k domorodcům chovali značně neslušně. Když pak při evakuaci použili bojové plyny, není se co divit, že domácí obyvatelstvo všechny bílé k smrti nenávidí.“

„Ale společnost Gontermann a spol. má v živnostenském listě

jejich adresu?“ odporoval Biggles.

„Mají nejspíš kulomety, víš,“ připomněl Wilks Bigglesovi prostou pravdu. „Dvě kulometná hnízda udrží Sambury v dostatečné vzdálenosti. Bigglesi, hraješ s nízkými kartami. A taky nezapomínej, že potřebuješ povolení pro vstup do etiopského vzdušného prostoru. Lidi začínají po válce být dost nervózní, když jim v oblacích krouží nějací cizáci. Neví totiž, co jim shodí na hlavu.“

„Kdo by nás mohl zastavit?“ Politika nebyla nikdy Bigglesova silná stránka.

„Etiopské vzdušné síly. V Addis Abebě má Haile Selassie celou peruť. Pokud se s císařem začneš pošťuchovat, budeš mít na krku další vyhlášení války. A pan Haile je pěkný tvrdohlavec. Podobné deklarace bys měl raději nechat na ministerstvu zahraničních věcí.“

„Neboj se,“ odsekl Biggles, „politiku dělat nebudu. V žádném případě nehodlám dělat maléry. Požádám Raymonda, aby nám vymohl vízum. Když mu sdělím, že jsme ty zločince vypátrali v Západní Etiopii, určitě se s etiopským velvyslancem domluví. Z politického hlediska nám nebude co vytknout.“

„Ať uděláš cokoli, nemůžeš se vyhnout tomu, aby tě viděli,“ připomněl největší nesnáz Wilks. „Nemám nejmenší představu, jak se to dá zvládnout.“

„Překážky jsou od toho, aby se překonávaly,“ poznamenal Biggles. „Jen se musí najít způsob,“ zamyslel se.

Najednou se jeho oči rozzářily. „Vždyť je to tak jednoduché. Říkals, že císař má letectvo?“

„Ano, ale…?“

„Které typy používají?“

„Nevím přesně,“ pokrčil Wilks rameny. „Jedna letka tady byla na zdvořilostní návštěvě. Byla to letadla typu Tiger Moth. Jsou to ty výcvikové modely.“

„A máš tady nějakého tygříka, kamaráde?“ dožadoval se Biggles okamžité odpovědi.

„Pár jich tady zůstalo. Využíváme je při výcviku Askariů.“ Wilks se zamračil. „Copak se ti zase zrodilo v tvých závitech?“

„To záleží na tvojí odpovědi.“ Bigglesova tvář se roztáhla do širokého úsměvu. „Na přeletu etiopského výcvikového letounu nad hájem sansivierií nebude nic mimořádného. Gontermann mu nebude

věnovat jakoukoli pozornost.“

Wilks se zamračil. „To nepůjde. Žádného etiopského tygra tady nemám, ty naše nesou výsostné znaky anglického letectva. Pokud by sis chtěl nějaké císařské letadlo za pět prstů vypůjčit v Addis Abebě, tak to zešedneš, než se vůbec vrátíš. Pokud se ti to podaří vůbec.“

Biggles se zašklebil. „A nezbylo ti tady taky trochu barvy? Tvrdí se, že nelze nakreslit leopardí skvrny. Chameleón taky mění barvy, my to naučíme i tygra. Každá země přece používá jiného pruhování, a pár tahů štětcem a máme etiopského bratříčka té naší kočky z Regent‘s Parku.“

„Hele, to neudělám,“ zarazil se Wilks. „Rozhodně nehodlám připustit, aby mne pak postavili před polní soud!“

„Upřímně řečeno, bylo by mi to úplně fuk,“ přiznal se Biggles, „kdyby to pomohlo dostat ty grázly.“

„Vždycky jsi tancoval na hraně stolu,“ zachraptěl Wilks. „Stačí do tebe strčit a jsi dole.“ Už se ale i jemu leskly oči.

„Jseš kamarád, tak ti pomohu. Přesto ale trvám, že na ministerstvo oznámíš své úmysly. Hezky napíšeš, že letíš do zakázané zóny a nejspíš tam i nouzově přistaneš.“

„Tak to je ta správná řeč od přítele,“ zvesela prohodil Biggles. Znovu se zašklebil jako klaun. „Copak by to bylo za kamaráda, kdyby za tebe občas netahal kaštany z ohně?“

„Napiš vzkaz pro Raymonda a já to zařídím u stanice,“ mávl rukou Wilks. „Kdybych ti nedal tu barvu, tak bys tady tak dlouho otravoval, až bych z tebe dostal infarkt. To se radši postavím před porotu a vysvětlím jim, že ses nenechal přesvědčit,“ smál se i on. „A teď, kdybys dovolil, jdu spát. Zítra je taky den.“

„Já to vždycky říkal,“ zívl Biggles. „Kamarádi jsou od toho, aby za tebe mysleli. Kde máš nějakou pryčnu?“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Sansiviera

Bigglesovo oddělení Scotland Yardu právě snídalo, když přišla odpověď od Raymonda. Wilks vešel do svinčíku a v ruce držel text depeše. Usmíval se.

„S tou tvou poznámkou o Raymondově trhání vlasů jsi ani

nedocenil všechny souvislosti," řekl. „Právě jsem dekódoval. Čti!"

Únos Calpurinie se stal politickou otázkou a byl projednáván dokonce až v samotném Parlamentu. Každý den chodím na koberec a bude to pokračovat tak dlouho, dokud ho nechytíte. Stop. Dělejte si co chcete, leťte si kam chcete. Stop. Ty zločince musíte zastavit za každou cenu. Stop. Následné problémy budu řešit já sám. Stop. Štáb našich jednotek na Středním Východě byl upozorněn, že vám musí poskytnout neomezenou pomoc. Stop.

Raymond

Na Bigglesově tváři se pomalu rozlil úsměv. „Panečku! Raymond se musí opravdu potit, když posílá tak úpěnlivé depeše. Zvlášť se mi líbí ta poslední část, všechna zodpovědnost jde na něho. Wilksi, můžeme si dělat, co chceme."

Wilks se znova zahleděl na depeši. „Už to tak vypadá, žes zase dokázal svoje, ty klikaři," utrousil.

„Wilksi, kde máš ten sklad? Potřebuji štětce a barvu, vlastní práci udělají moji lidé," rozhodl Biggles. „Musíme si tygříka připravit na start. Poletím omrknout tu džungli."

„Neboj se," usmál se Wilks záhadně. „Na letounu se už pracuje."

„Výborně. Mohl bys ještě zavolat do Heliopolisu, zda jim nezbyl jeden Mosquito."

„To už jsem také zařídil," culil se Wilks pod vousy. Od rána už zařídil všechno potřebné, i když nemohl před Bigglesem dát najevo, že se mu bezvýhradně podřídil. „Stíhačka s plnými nádržemi čeká na asfaltu, až si pro ni někdo přijede. Collingwood už připravil letoun a odveze Algyho s Bertiem. Nejdříve ale dojím tuhle sklenici marmelády. Je skvělá, viď!?"

Biggles se zakuckal. „Vždycky jsi věděl, co je potřeba udělat, aby se věci daly do pohybu. Algy letí do Heliopolisu. Zlom vaz."

„A co vůbec máme s tím Mosquitem dělat?" dožadoval se Algy bližšího vysvětlení. Vstal a naposledy si kousl do propečeného toustu.

„Přivezete ho sem, nic víc. My s Gingerem si uděláme malý výlet. Měli bychom se vrátit ještě před vámi. Další kroky budou záležet na zjištěních našeho průzkumu. Až do objevení Gontermannovy skrýše nemůžeme dělat nic."

„O.K.," rozloučil se Algy. Společně s Bertiem zamávali Bigglesovi od dveří.

Biggles vstal, utřel si pusu a odložil ubrousek na stůl. „Gingere, jdeme. Pokud chceš letět se mnou, tak už laskavě dojez. Já tě ale nenutím, i když se už nedočkavostí třesu až si prohlédnu ten zarostlý skleník.“

„Čím ti ještě mohu pomoci?“ nabízel se Wilks.

„Kdybys mi dal pistoli s velkou ráží a několik pásů nábojů,“ řekl Biggles, „budu ten nejšťastnější člověk na světě. A taky prosím buzolu.“

Na přistávací dráze se anglický Tiger mezitím převtělil v afrického světoběžníka. Zbývalo pár posledních pruhů.

Navzdory nezaschlému laku už za deset minut Biggles letěl na jihovýchod. Blížil se k etiopským hranicím. Ležely dvě stě mil od Chartúmu, let měl tedy trvat něco přes dvě hodiny. I s doplňkovou nádrží však mohl Tiger zůstat ve vzduchu nejdéle pět hodin. To prakticky omezilo efektivní čas průzkumu na pouhou hodinku. Souvislý porost sansivierií však ležel v těsném sousedství hranic.

I když krajina dole v ničem nepřipomínala poušť, nepůsobila o nic méně nehostinně. Nepropustný porost, který musel být Bigglesovým cílem, začínal sporadicky jen na několika místech, aby se po pár mílích spojil v živou neprůhlednou masu, v zelené nekonečné panoráma táhnoucí se až za obzor. Nad jeho zvlněný povrch jen ojediněle vystupovaly skalní ostrohy. Biggles zaznamenal nespočet jezírek a drobných napájejících potůčků. Sansivierie jen občas vystřídal stromový porost s plochými korunami. Složení půdy ovlivňovalo typ rostlin na povrchu.

Pokud zeleným pralesem vedly nějaké stezky, na první pohled patrné nebyly. Biggles jen občas spatřil dým stoupající z otevřených ohnišť, z čehož vyplývalo, že i tam dole bují život. To už rozpoznával i několik malých vesnic.

Biggles sledoval nekonečně zelený povrch s velkou nevolí. „To místo je přímo odporné,“ zhnuseně poznamenal. „Člověk by se v té změti snadno ztratil.“

Několikrát zakroužil nad podezřelou oblastí, ale vždy se vrátil k původnímu kurzu. Celá džungle zabírala okolo sedmdesáti čtverečných mil. Porost najednou končil ve vyschlých skalnatých kopcích. Ručička palivoměru se začala povážlivě blížit k červené. Biggles obrátil letoun k zpátečnímu letu, aniž našel to, co hledal.

Nijak se netajil tím, že je zklamán.

Bertie s Algym přiletěli s Mosquitem jen o něco málo později.

Odpolední hodiny strávil Biggles opět nad trnitou zelení sansivierií. Zase bez výsledku. Za rozbřesku následujícího rána se znovu vydal na průzkumný let a vrátil se bez jakéhokoliv výsledku. Kabonil se a na jeho ustaraném čele přibyly další vrásky.

Mezitím bylo dokončeno přemalování druhého Tigera. Algy s Bertiem se ale vrátili i s tímto druhým průzkumným letadlem, aniž by cokoliv našli.

„Já vím, co za tím vězí," vztekal se Biggles na sebe. „Mají svoji základnu výborně zamaskovanou. A tu jejich kamufláž musel dělat opravdový odborník. Scaroni jako zásobovací důstojník musel vědět, jak všechno schovat před leteckým průzkumem. Už mám dost poletování nad zeleným nic, ale když to jinak nejde, budu tam kroužit tak dlouho, až je najdu! Daleko větší obavy mám z jejich hlídek. Gontermann není blázen a brzo mu dojde, že ten Tiger Moth není jen obyčejný cvičný let, ale maskované průzkumné letadlo. Gingere, co se dá dělat, dáme si to ještě jednou."

Tiger odstartoval. Collingwood zase odletěl do Zufry, aby vyzvedl ženijní četu. Bigglese ale výsledek odminování v oáze vůbec nezajímal. Ani dnešní let nepřinesl nic nového. Situace už začala vypadat přímo zoufale. K Bigglesovu vrčení a očividné nespokojenosti ještě přispěla Raymondova depeše, v které se domáhal pravidelných zpráv o výsledku pátrání.

Biggles se podíval na své kolegy s podmračeným výrazem. Pořádně už nespal několik dní, měl kruhy pod očima. Vypadal unaveně. „Chce vědět, co děláme," řekl odevzdaně. „Co mu mám říct? Asi pravdu."

„Odešli mu zprávu, že jsme se zbláznili, když hledáme jehlu v kupce zeleného sena o rozloze sto mil," připomněl mu Algy bezvýchodnost situace.

Wilks s nimi sympatizoval, ale také nemohl přijít na něco kloudného.

Biggles se rozhodl, že aspoň uspokojí svůj žaludek. „Pojďte se do „svinčíku" najíst. Odpoledne to zase zkusíme. Naposledy."

Za půl hodiny je však čekalo další překvapení. Přišla další depeše od Raymonda, tentokrát ale s důležitým sdělením.

„Poslouchejte,“ hvízdl si Biggles tiše, když ji dočetl. „Úplně jsem zapomněl, že jsme požádali odposlechové stanice pro monitorování vzdušného prostoru. Raymond píše, že v Londýně zachytili podivný signál, i když ho nemohou rozluštit. Pochází z neznámého zdroje na území Afriky. Neví sice, zda nám to pomůže, ale nechat si to pro sebe nemohli.“

„K čemu nám to bude?“ lhostejně podotkl Algy.

„Tak já vám povím, o co jde,“ svraštil čelo Bertie. „Doufám, že Gontermannovy došly konzervy a signalizuje Preussovi, aby mu přivezl další laskominy. Byla by to ta správná odpověď na moje modlitby.“

Biggles ožil. „Ten náš lord se neplete. Chlape, našels řešení. Už to chápu. Pojďme k mapě. Když propojíme vzdušnou čarou zdroj signálu s Londýnem a přidáme letový kurz Renkellů po odletu se Zufry, mohli bychom dostat průsečík. Pokud se nám to podaří, tajná skrýš přestala existovat.“

Několik následujících minut s pravítkem a tužkou v ruce pobíhal Biggles kolem mapy a mluvil si pro sebe. Ostatní jen krčili rameny. Vyrušil je písklavý skřek nehodný policejního velitele.

„Mám je!“ ječel jako splašený. Špičkou tužky bušil do mapy, jako kdyby to byl buben.

Dvě přímky se křížily přesně uprostřed zeleného porostu, který tvořily plevelné sansivierie.

„Jak budeme dál postupovat?“ zeptal se Wilks lhostejně. „Nad tím místem jsi už musel kroužit několikrát. Sázím deset k jedné, že ani tentokrát nic neuvidíš.“

„Já tam ale vůbec nebudu kroužit“ řekl Biggles prostě. „Já tam totiž přistanu.“

„V té změti větví a trnů?“ Wilks nechtěl věřit svým uším.

„Přistanu na nejbližší planině.“

„Jsi blázen.“

„Možná. Já bych ale v ústavu pro choromyslné skončil stejně, kdybych musel nad tou zeleninou kroužit pořád dokola.“

„Představ si, že tam Gontermann opravdu bude?“ zhrozil se Ginger. „Co zmůžeš proti té bandě? Budeme jen dva, a nikdy na ně nestačíme.“

„Ba ne, budeme čtyři,“ odsekl Biggles. „Poletíme oběma tygry.“

„A rozsekáte je oba?“ podotkl Wilks.

„Pokud se nám pochroumají podvozky, tak aspoň vyklestíme v těch kaktusech pořádnou dráhu. Vyzvedneš si nás Lancasterem.“

„Božínku! Otče všech letců Svatý Ikare!“ vřískal tentokrát Wilks. „Co si vůbec myslíš? Tady není žádný cirkus a ta džungle není žádná manéž. Než to dokážeš, tak už budou moje letouny na druhé straně zeměkoule.“

„Budeš mít aspoň starosti,“ už se zase šklebil Biggles, „abys nějaký sehnal. Nechat nás tam nemůžeš. Přestaň bručet a dejme se do práce. Připravte druhého Tigera. Na maskování kašlu, chvátám!“

„Dvacet let, slyšíš, dvacet let mi trvalo, než mě povýšili na kapitána,“ odevzdaně poznamenal Wilks, „a jen pár minut jim bude trvat, než vyřídí moje suspendování. Skončím v letištním bufetu nebo s praporkem. Do kabiny mne už nikdy nepustí.“

„Ty naděláš, tak začneš zase od počátku,“ škádlil ho Biggles. „Do hrobu je daleko, a tak si své hodnosti budeš na smrtelném loži docela cenit. Neboj se, máš už dost zkušeností, takže to zvládneš o rok dříve. No, stihnout bys to mohl. Chlapi, jde se na věc. Algy, ty pilotuješ druhého tygříka! Pokud najdu nějakou mýtinu, jdu okamžitě dolů. Pokud to půjde, zamávám křídly,“

„Tak jo,“ odsouhlasil Algy postup. „Díkybohu, že se už zase bude něco dít.“

„Až šlápneš na zmiji nebo tě kousne krokodýl, tak tě to vtipkování přejde,“ hudroval Wilks.

„Raději už mlč, chlape,“ poprosil úpěnlivě Biggles. „Algy je od přírody pesimista.“

Wilksova opálená tvář se rozesmála. „Aspoň bude brát tu džungli vážně. Necháš si ode mne trochu poradit?“

„Od tebe vždycky.“ Biggles si všiml významné změny v kapitánově chování.

„Vezmi s sebou seržanta Mahmuda, už se vrátil z oázy.“

„A proč?“

„Mohl by ti prospět při nenadálém setkání s domorodci. Mluví velice dobře amharsky. To je zdejší nářečí.“

„Aha,“ řekl Biggles pomalu. „To ale znamená, že tady musí zůstat jeden z nás. Wilksi, myslím, že máš pravdu. Seržant poletí s Algym. Bertie, lituji. Kamaráde, sice jsi našel řešení, ale zůstáváš

doma. Mahmuda potřebuji mnohem víc než tebe. Promiň.“

Bertie se zamračil, ale díky tvrdé disciplíně vlastně nic nenamítal. „Škoda. Co ale nadělám, ty jsi šéf,“ vzdychl. „Nemáš pro mě aspoň nějaký melouch, když už nezbylo místo v tvém projektu.“

„Vlastně mám,“ odpověděl Biggles po chvíli. „Vypadali bychom jako hlupáci, kdyby nám jeden nebo oba Renkelly ulétly, když nás uvidí, jak poskakujeme na přistání s těmi našimi pomalovanými tygříky. Budeš hlídkovat ve Spuru nad hranicemi. Drž se hodně vysoko, abys mohl kontrolovat celý vzdušný prostor. Pokud se pokusí uniknout, máš volné ruce.“

Bertie se pustil do čištění monoklu, ale tentokrát bez skutečného zájmu. „Jak si přeješ, vznešený pane policejní rado. Už od narození mi vždycky svěřují jen podřadné úkoly. Hlídám brašny, zatímco ostatní si vykračují na přehlídce. Vždycky beru věci za špatný konec.“

„Nikdy nevíš, který je ten správný. Všechno se může hezky zamotat, a pak nebudeš vědět, kde ti hlava stojí,“ vyslovil Biggles svou předpověď. „Začínáme. Wilksi, měj se. Uvidíme se později.“

„Doufám,“ trpce poznamenal kapitán.

Biggles s Gingerem pilotovali prvního Tigera, v tom druhém seděli Algy se seržantem Mahmudem.

Navzdory bezstarostnému chování Biggles dobře věděl, jak je jejich mise nebezpečná. Svojí hranou lehkomyslností se vlastně snažil skrývat opravdový strach, který ho pohlcoval. Hazardní přistání mezi trny bylo jen začátkem. Pochybnosti, že by se mohli vyhnout boji na život a na smrt, vzaly za své.

Teď ale Biggles pečlivě sledoval jednotlivé terénní znaky. Právě podle nich korigoval kurz, aby sice držel hlavní směr tak, aby se vyhnul přímému přeletu nad zeleným peklem. Gontermann zcela určitě postavil hlídky. Další letadlo nad jejich hlavami by zcela jistě vyvolalo následná opatření. Moment překvapení byl jediným faktorem úspěchu, který stál na Bigglesově straně.

Biggles věřil, že objeví volnou planinu mezi keři, ne příliš blízko očekávanému táboru. Hukot silných motorů je slyšet široko daleko. Biggles si proto rychle přehrával dřívější zkušenosti z minulých přeletů. Věděl, že tam podobné planiny existují, ale která bude ta nejvhodnější, samozřejmě nevěděl. Nikdy předtím ani neuvažoval, že by se na podobné místo musel posadit.

Kroužil v nízké výšce a vážil každičkou možnost. První čtyři byly příliš krátké, dvě úzké a ta pátá měla vesnici přesně uprostřed. Ta šestá ležela asi pět mil od průsečíku a zdála se být docela vhodná.

V žádném případě to nebyla plocha ani vzdáleně připomínající polní letiště. Hrubý povrch s výmoly úzkého průseku mezi keři s poměrně příkrým sklonem nebyl srovnatelný s asfaltem, ale nic lepšího by Biggles stejně nenašel. Rozhodl se, že pokusí osud.

Letoun začal poskakovat, motory zaškytaly, když se podvozek dotkl křovin. Letoun se naklonil a málem se nosem zabořil do měkkého podrostu. Po několika stech metrech se Bigglesův Moth zastavil. Pro přistání letounu s druhým výsadkem zbylo dost místa. Ještě dříve než Biggles vydal signál, že Algy může přistát, snažil se z cesty odstranit aspoň nejsilnější větve. Poslední pohled na terén a už mával Algymu. I druhý Tiger přistál bez vážnějších problémů. Oba letouny zaujaly pozici tak, aby v případě nutnosti mohly okamžitě odstartovat. Biggles se skláněl nad mapou a s buzolou stanovil azimut, bez něhož by výsadek v zelené změti bloudil jako v starověkém labyrintu.

Wilksova rada se vzápětí naplnila. Na kraji paseky stála postava oblečená v napůl domorodém, a napůl evropském stylu. Muž měl na sobě shammu, látku omotanou kolem těla. Potrhaný klobouk s širokou střechou zcela určitě patřil nějakému zesnulému australskému vojákovi.

Muž v levé ruce držel dlouhý oštěp. Opíral se o jeho konec zabořený do země. Byl zvláštním způsobem předkloněn a jeho postoj vyvolával dojem, že v nějakém souboji ztratil jednu nohu. Přes pravé rameno měl přehozenou ručnici.

„Danakil," zašeptal seržant Mahmud a okamžitě na domorodce zavolal místním jazykem.

Vzduchem se nesla pro Bigglese zcela nesrozumitelná směsice slov. Muž nakonec udělal pár kroků a Mahmud mohl pokračovat ve své roli policejního tlumočníka.

Podle zvláštního postoje domorodého bojovníka bylo zřejmé, že patří k místnímu kmenu Danakilů. Stávají opravdu na jedné noze.

Danakil se jmenoval Burradidi a živil se lovem. Byl právě na čekané. Na otázku, zda tu mají tábor bílé tváře, začal zuřivě ukazovat hrotem oštěpu do hloubi pralesa. Lovec se zcela viditelně obával

budoucnosti, ale až když mu Mahmud vysvětlil, že je britský voják, pookřál. Přiznal, že dostal obrovský strach, že jsou přátelé těch zdejších osadníků. Na dotaz, zda je odvede k jejich táboru, Burradidi hrozivě vrtěl hlavou a tvrdil, že „tam zabíjí i vzduch." K táboru bílých mužů se nelze za žádnou cenu dostat. Biggles zpočátku nechápal, co znamenají Danakilova slova, ale vzápětí pak pochopil, že Gontermann se nezdráhal i v džungli použít bojové plyny.

„Gontermann se přede mnou zmínil, že Scaroni má k dispozici ještě další zbraně než jen miny," vzpomínal. V jeho hlase zněla silná opatrnost. „Musejí používat plynové bomby, aby udrželi domorodce v uctivé vzdálenosti. Fakt mne docela potěší, až ten spolek bude viset."

„Mahmude," oslovil seržanta, „vysvětlete mu, že jsme přišli zatknout toho, kdo zavinil, že vzduch zabíjí. Dostane sto dolarů, když nám pomůže. Zároveň se zbaví nepřátel, které zcela určitě způsobili jeho kmenu nesčetná příkoří."

Danakil chvilku namítal, ale sto dolarů byla příliš velká suma. Lakota nakonec zvítězila nad smrtelným strachem a koneckonců i nad zdravým rozumem. Nabídl se, že jim ukáže stezku k táboru, ale přesto nehodlal jít s nimi celou cestu.

Bigglesovi to vyhovovalo. Bylo nutné zjistit, kde leží Gontermannův tábor a jak je organizován. Bylo nutno lokalizovat přistávací plochu, přestože se zdálo, že se tady nikde pravidelně přistávat nedá.

Danakil vstoupil do buše a neustále ukazoval oštěpem před sebe. Teprve teď Biggles pochopil všechny Wilksovy narážky o sansivieriích. Burradidi sice mluvil o stezce, ale tady to byl opravdu jen úzký průchod porostem v africkém stylu. Bořili se do měkkého bažinatého porostu, přelézali padlé stromy a vyhýbali se trnitým keřům lemujících pralesní „dálnici". Hustý porost vytvářel nad jejich hlavami uzavřenou klenbu a občas prakticky znemožňoval další postup. Nebylo se co divit, že při leteckém průzkumu spatřovali jen neprostupný a jednolitý porost. Po několika stech metrů však vstoupili na zvláštní širokou plochu, jejíž podklad tvořily kmeny stromů. I porost jakoby polevil.

„Tomu nerozumím," podivoval se Biggles. „Tohle ale není přirozená stezka, spíš mi to připomíná opuštěnou vojenskou silnici. Hrome! Jsem to ale hlupák. Italové v průběhu své ofenzívy využívali

této cesty, když se snažili podmanit zdejší kmeny.“

Seržant Mahmud se Danakila zeptal, k čemu cesta sloužila. Bigglesův názor se potvrdil.

„Je to vlastně úplně jednoduché. Jako v Zufře,“ prohlásil Biggles. „Scaroni řídil transporty materiálu a paliva. Bezpochyby se o nich zmínil před Baumerem. Vůbec mne nepřekvapí, když na jejím konci najdeme umělou přistávací plochu schopnou přijímat i těžká vojenská letadla. Nemohu se taky divit, že náš průzkum neodhalil podzemní palivové nádrže. Scaroni se koneckonců ani nemusel příliš namáhat, aby je v tomhle porostu pořádně schoval.“ Rozhlédl se kolem sebe.

Pilot Saunders se nemýlil. Podloží bylo jen o něco méně sušší než močál. Všude se tyčila hustá zlověstná tráva na březích jezírek s černou stojatou vodou. Mezi trávou vyrůstaly vlastní trnité keře sansivierií. Ševelení vody a svist v trávě dokazoval, že král pouště přenechal vládu nad zdejší provincií svým zvířecím kolegům s rozeklaným jazýčkem. Všude bylo slyšet bzučení obrovitých černých much, moskytů a dalších neznámých druhů hmyzu. Horký a nedýchatelný vzduch byl prosycen pachem tlejících rostlin. Průzkumníci se už vzdali marné snahy otírat si pot z čela a spíše se snažili bránit hmyzu nakaženého malárií. Beztak to byla marná snaha. Ginger se při představě, že Saunders přežil celých čtrnáct dní v takovém pekle, několikrát otřásl.

Celou hodinu pokračovala skupinka v cestě, aniž se cokoli změnilo. Pak se Danakil zastavil a znovu zabodl svůj oštěp do zeleného porostu. Odmítl jít dál.

Biggles převzal vedení. „Jdeme,“ zašeptal. „Už ani slovo!“

KAPITOLA ŠESTNÁCT

Plyn

Přírodní scenérie se začala zcela neočekávaně měnit. Živá zeleň džungle přecházela v rezavě žlutou barvu spálené země. Výhonky sansivierií sice stále pohlcovaly cestu jako chobotnice, ale už to nebyla ta nebezpečná chapadla, ale odumřelé a uschlé části rostlin. Biggles si ihned vzpomněl na Danakilova slova o „vzduchu, který zabíjí.“

„Podívejte,“ zašeptal Biggles. „Porost je chemicky spálen. Když

se Gontermann nerozpakoval použít plyn proti lidem, proč by ho nenasadil proti plevelům. A proti nám už nebude váhat vůbec.“

Postupovali velmi obezřetně a pomalu, než se dostali na kraj porostu. Sotva lapali po dechu, protože hustý porost doslova strávil velké množství kyslíku. Grindlerova hrubost, když ještě v oáze nadával tomuto místu, měla své opodstatnění. Ve vzduchu zároveň visel zvláštní štiplavý pach, který skoro bránil nadechnutí. Celá století rozkladných procesů v několika geologických vrstvách tu zanechávala své stopy. Hrobovou atmosféru zdejšího pekla jen dokreslovalo několik lidských ohlodaných koster.

„Otrávili je plynem,“ zděsil se Biggles a otřel si, tentokrát, studený pot z čela. Tábor však už ležel na dosah.

Seržant Mahmud si začal pomalu připravovat granáty, vyjímal je z brašny a připínal si je na opasek. Algy se na něj podíval a nijak se netajil svým roztrpčením.

„Podívej se, co ten seržant dělá,“ oslovil Bigglese. „Kdybych věděl, že veze s sebou tyhle hračky, nikdy bych ho do kabiny nevzal.

„Prima,“ ušklíbl se Mahmud a klidně dál kontroloval rozbušky.

„Seržante, buďte opatrný,“ varoval ho Biggles spíš z povinnosti.

„Jistě, pane,“ zazněla uštěpačná odpověď. Seržant by se jako poeta neuživil.

Přestože nikde v dohledu nezaznamenali žádný pohyb, vyjma bzučícího roje moskytů, bylo načase zahájit pečlivý průzkum přístupových cest. Biggles se po několika minutách vrátil a pár slovy popsal celé okolí. Celé to místo nestálo vlastně za řeč. Vlastní zločinecký tábor vznikl na území, které v době války sloužilo jako nouzové letiště. Italští vojenští konstruktéři odvedli skvělou práci a vybudovali opravdovou tajnou základnu. Zvláště si dali záležet na maskovacích sítích, které zcela skryly letiště před nepovolanýma očima dravců.

Nebyla tu žádná otevřená dráha. Hlavní dřevěná budova se střílnami a se střechou porostlou výhonky sansivierií tvořila střed jakési kolové osady. Čtyři paprsky proklestěné plochy tvořily na první pohled jakýsi přírodní kompas. Nad nimi byly nataženy maskovací sítě znovu porostlé sansivieriemi, mezi jejichž větévkami zůstával jen minimální výhled na oblohu. Celá kamufláž byla úžasně jednoduchá, ale výjimečně účinná, i když slunce vysušilo některé vzpěry a některé

z nich se začaly pomalu rozpadat. Stejná metoda byla použita pro maskovací práce na hlavním srubu. Jeho střechu zcela pohlcoval jednolitý porost zelené hmoty. Největším překvapením však bylo kryté cvičiště, které bývá před každými kasárnami. Mělo dobrých padesát yardů v průměru, i když i nad ním byly opět nataženy sítě porostlé rostlinami s podivným jménem.

„Našli jsme je," zašeptal Biggles. „Ten srub bude kontrolní věž a ubikace zároveň. Letouny jsou odstaveny někde vzadu pod maskovacími celtami."

„Další postup?" zeptal se Algy.

„Chci dostat ty grázly a posadit je do vězení. Když to půjde, tak živé," odpověděl Biggles. „Celá ta pevnost působí tak tiše, že se nedočkavostí celý třesu tady trochu zatopit, než se Gontermannovi povede zorganizovat pořádnou obranu." Hrubě se mýlil.

„Pokud by se nám podařilo vyřadit jejich letouny," navrhoval Ginger, „jednou pro vždy skončíme to řádění leteckých pirátů.

„Přitlučeme je k zemi a my se pak nebudeme muset štvát po všech polednících od pólu k pólu."

„Máš pravdu," uznal Biggles. „Kdyby se mi podařilo dostat za ten srub, aniž by mě viděli, tak už pod těmi celtami budu vědět, co přeříznout. Každopádně ale budeme muset tu planinu nějak překonat. Zatím se mi zdá, že je čistý vzduch. Kryjte mi záda, pokud se začnu s někým přetahovat."

Biggles se přikrčil a udělal první krok. Jeho sprint skončil dříve, než začal. Přímo za rohem budovy se objevila obrovitá vyzáblá a evidentně hladová alsaská doga. Toulala se kolem srubu bez zjevného cíle. Biggles ztuhl, doga taky. Zavětřila. Pohodila hlavou a přímo se zadívala na krčící se postavu. Pes zavrčel a vycenil zuby. Ozvalo se hluboké zavytí, které vzápětí přešlo v zuřivé štěkání. Jeho důsledky na sebe nenechaly dlouho čekat. Uvnitř srubu někdo vykřikl. Na dřevěné podlaze se ozval dusot kroků.

Biggles vcouval do krytu porostu a se syknutím „Pryč!" se pokoušel dostat na druhou stranu mýtiny, kde ho doga objevila. Neměl žádný zvláštní plán. Všechny okolnosti se teď spikly proti němu, ale Biggles stále nepouštěl původní myšlenku, že se dostane k Renkellům a vyřadí je z provozu. Jeho naděje ale vzápětí vyhasla úplně.

Pes se vrhl po jeho stopě a ihned poté se ozvala první kulometná

salva, První sprška kulek dopadla na místo, kde před chvíli stál.

Biggles se hnal porostem a nehleděl na ostny, které mu vážně trhaly oděv. Pár trnů se zabodlo do jeho rukou. Ale to lepší mělo teprve přijít. Jak pádil hustým porostem, najednou postřehl, jak vzduchem letí malý kovový kriketový míček. Ozvala se silná exploze a vzduch se začal sytit tmavou, olejovitou tekutinou. K obloze začala stoupat silná hustá pára.

„Vzduch, který zabíjí. Tak to je malér," zavrčel seržant Mahmud.

„Hořčičný plyn," vyštěkl Biggles, když vybuchl další plynový granát. Všichni pochopili, kolik uhodilo. Němci použili jeden z nejnebezpečnějších jedovatých, bojových plynů, který se velmi těžce detekuje. Je bezbarvý a bez zápachu. Ničí lidskou kůži a sliznice plic.

„Zpátky!" řval Biggles. „S touhle zbraní se nedá bojovat. Nevidím ani, odkud střílejí. Stáhneme se, nebo nás tady zaživa vysvlečou z kůže! Zpátky!" Bigglesovi se zkroutila tvář z proradného útoku zločinců.

Běželi zpět porostem, když si Biggles náhle uvědomil, proč vlastně sebou brali seržanta Mahmuda. „Seržante!" vykřikl. „Představa, že mi zase ti lumpové utečou, se mi vůbec nelíbí. Dejte mi ty granáty."

Seržant nelenil. „Výborně!" sykl.

Bigglesovy rty se stáhly do úzké čárky, když se zastavil na kraji paseky a zuby začal vytahovat jednotlivé pojistky. Několik krátkých přískoků a první granát opustil jeho dlaň. První přistál přímo na střeše srubu, druhý dopadl na maskovací plachtu. Následovaly dvě silné exploze. Na kouř dokazující úspěšnost zásahu už ale Biggles nečekal. Nepřítel pálil naslepo ze všech zbraní navzdory dýmu a střepinám. Biggles zahlédl další míč letící přes planinu. „Honem pryč!" řval, když se stahovali zpět na starou vojenskou stezku.

„Ten prokletý pes měl zůstat v boudě," utrousil posmutněle. Ze střílen srubu se stále oddělovaly proudy olověných prstenců. Všude okolo nich odlétávaly kousky stonků a větví rostlin. Jen díky zpevněnému podkladu kdysi vojenské cesty se jim podařilo uniknout.

„Už chápu, proč se všechny vlády světa staví proti chemickým zbraním," poznamenal Ginger naštvaně.

„Bez masek a filtrů nemáme žádnou šanci," odevzdaně poznamenal Biggles. „Když už víme, kde jsou, tak náš průzkum splnil

svůj účel. Na druhé straně už o nás ví i oni. My je sice neviděli, ale oni nás ano.“ Biggles se hnal dál jako hřebec v cílové rovince překážkového dostihu.

„Vracíme se na základnu?“ zeptal se Algy.

„Musíme se do Chartúmu dostat co nejrychleji,“ zadrhával se Biggles v běhu. „Přiletíme sem s Mosquitem a Spurem a tohle místo trochu pokropíme. Rádžovy oddíly si pak tady budou muset zbytek jeho pokladu najít samy.“

„Podívej!“ vykřikl Ginger a začal ukazovat za sebe.

Všechny pohledy se upřely k hustému dýmu, který začal stoupat nad sansivieriemi.

„Ksakru! Zase nějaká kamufláž,“ vykřikl Biggles. „Ne, to ten granát. Ty rostliny jsou suché jako troud. Aspoň tuhle díru snadno najdeme, až se sem podruhé vrátíme. Přidejte!“

A další spěšné kroky. Ginger by nikdy neřekl, jakou má ten jeho starší přítel výdrž. Biggles dýchal poměrně pravidelně a bez větších problémů kvapil vpřed. Zato Gingerovi už tlouklo srdce jako zaseknutý motor, ztrácel dech a tížila ho kolena. Jejich konečným cílem byla rozbahněná mýtina, kde odstavili své letouny mezi zeleným plevelem.

Ještě než se k nim dostali, Biggles zvolnil a ohlédl se. Dým už zformoval na obloze černý mrak, který se majestátně šinul na blankytné modři nebes.

„Aspoň jsme jim zatopili, mají o čem přemýšlet,“ řekl Biggles se zadostiučiněním.

„Nejenom to,“ přidal se Algy. „Budou mít co dělat, aby se s naším útokem vypořádali.“ Znova se podíval na rozsáhlý oblak kouře stoupající nad prales. „Asi jsme je vykouřili.“

„Plameny mohly také zasáhnout jejich podzemní jezero s benzínem,“ připomenul Ginger.

„Zbožná přání nikam nevedou,“ zarazil je ostře Biggles. „Rychle na základnu, naložit účinné trhaviny a zase zpátky. Pak jim teprve zapálíme kaktusy pod nohama.“

Bez jakýchkoli komplikací odstartovali a s pedálem zaraženým v podlaze se řítili na letiště. Ginger se občas ohlédl a spokojeně konstatoval, že dýmu přibývá a nerozptyluje se. Před Bigglesem poznamenal, že se asi Algy nemýlil a že krysy opouštějí potápějící se

loď.

V těsné blízkosti hranic přechází sansiviera v typickou súdánskou poušť. Ginger se podíval do slunce a snažil se najít Bertieho, když se neubránil vzrušenému výkřiku.

„Renkelly!“ zaječel. „Letí sem oba dva!“

Biggles se znova opřel o pedál. Nepřítel každopádně opustil doupě a už vůbec nezáleželo na tom, kdo první škrtl zápalkou. Biggles cukl koutky úst, napjal všechny síly a soustředil se. Evakuace tajné základny přišla předčasně a prakticky znamenala zcela novou situaci. Pokud by Gontermann zůstal v pralese, měli možnost opakovaně zasáhnout. Ale teď se zločincům zase naskýtala možnost se ztratit nad pouští. Tiger Moth není válečný letoun, aby se mohl postavit po zuby ozbrojenému Wolfovi. Biggles neměl žádnou šanci Gontermannův útěk překazit.

Na palubě Tigera nebyly žádné kulomety a i maximální rychlost ve srovnání s Renkellovými prototypy připomínala poskakování slepice před střemhlavým útokem sokola. Bezmocnost jeho stroje sice lezla Bigglesovy na nervy, ale přesto mu ihned došla další možnost. Co když Wolf zaútočí?

Najednou si uvědomil naprostou bezvýchodnost, neboť nebude mít žádnou šanci se vymanit z jeho tesáků. Tento konec si raději nepřipouštěl, protože byl přesvědčen, že proradní vrahové budou mít dost starostí se sami dostat do bezpečí.

První náznak opravdového nebezpečí přišel od Gingera.

„Podívej se!“ vykřikl. Biggles také zahlédl obrys Renkella, který právě skláněl nos k útoku jestřába na nevinné jehňátko. Jeho úmysl už byl naprosto zřejmý. Biggles se podíval na Algyho letoun a podle jeho manévrů se přesvědčil, že i on je připraven na ústup. Vyhnout se jakémukoli souboji teď byla jejich jediná šance. Biggles ale dobře věděl, jak malou má šanci. Zaťal zuby a začal zvažovat všechny manévry.

Tigery byly tak pomalé a nepohyblivé stroje, že by byly snadným cílem i pro úplného nováčka u kniplu. Piloti Gontermannovy bandy však byli prohnaní a zkušení váleční piloti. Bigglesovi nezbývalo nic jiného, než kopírovat poušť na nejnižší letové výšce a kontrolovat pohyby útočníka. S napjatými nervy a svaly čekal, až se od kulometů nepřítele zableskne a on se bude moci pokusit se smrtonosné sprše

vyhnout.

Zaznamenal, že se přímo za něj zavěsil Wolf a podle vlastní zkušenosti odhadoval, kdy nepřítel vystřelí.

Pak přišel Bigglesův prudký obrat. Právě včas! Kulky zvedly oblak písku. Zůstala po nich brázda. V poslední vteřině i Wolf však musel vyřešit jiný úkol než sestřelit bezmocného nepřítele. Prudké zvednutí přídě Renkella do kolmé svíčky odvrátilo nevyhnutelnou srážku se zemským povrchem. Naplňovala se klasická bajka o chrtech a zajícovi. Poprvé se ti dlouhonozí běžci netrefili, ale co dál…

Třikrát se Bigglesovi podařil stejný trik, ale nijak ho to neuspokojovalo. Zkušenost mu pravila, že do čtveřice by podobný pokus byl tím posledním. Bude muset změnit taktiku, protože nepřátelský pilot bude jeho obrat předvídat. Pozorně kontroloval manévr protivníka a připravoval se na další kousek „honu na vysokou“, když Ginger vykřikl podruhé.

„Letí sem Bertie! Právě včas! Díkybohu, je tady!“

Biggles ale z Wolfa nespouštěl oči. Doufal, i když tomu nevěřil, že Němec nespatřil blížící se Spur. Nijak ho proto nepřekvapilo, když Wolf začal najednou prudce stoupat. Z lovce se stala kořist. Spur se řítil z oblohy jako okřídlené torpédo.

Poprvé v životě zažíval Biggles uspokojení ze vzdušného souboje jako divák. Takové potěšení se mu nenaskytlo za celou válku. Jen s pár posledními galony benzínu zamířil na letiště. Algy zaujal pozici vedle pravého křídla a vzdal se marné snahy sledovat transportního Renkella.

Biggles samozřejmě prožíval obavy o Bertieho, který teď musel čelit dvěma protivníkům. Jeden z nich by byl tak rovnocenným, důstojným soupeřem, ale dva…

Dopravní Renkell však najednou změnil kurz. Rohovnický zápas chvilku připomínal trojrozměrné kolbiště. Pak k Bigglesově nemalé úlevě, pilot dopravního letounu změnil kurz podruhé a raději zmizel z oblohy. Zcela zjevně se rozhodl, že spasí posádku a drahocenný stroj.

„Viděls to?“ hulákal Ginger. „Ten transporťák to sbalil! Kdo z nich ho pilotuje?“

Biggles by to sice také rád věděl, ale mnohem důležitější bylo, jak se vede Bertiemu. Zároveň mu ale došlo, že na palubě většího Renkella určitě uniká Gontermann spravedlivé ruce zákona. A jeho

nohsled Baumer by ho v průšvihu určitě nenechal.

Souboj mezi Spurem a Wolfem netrval dlouho. Bertie, aniž by jen náhodně sestřelil Wolfa z oblohy, se snažil si útok pečlivě připravit. Vystřelil vlastně jen dvakrát, pokaždé z krátké vzdálenosti, zatímco pilot Wolfa se spíše snažil zničit protivníka souvislou palbou z příliš velké vzdálenosti. Pokoušel se o náhodný zásah, což se sice občas povede, ale tak obvyklé to zase není.

První zásah dostal Wolf do ocasního kormidla. Byla to pečlivé vypočítaná letecká operace. Wolf sice dokázal včas obrátit stroj a vystřelil dávku, když Spur začal stoupat. Bertieho letoun se postavil na křídlo a začal se k zemi řítit ve smrtonosné vývrtce. Biggles nedokázal odhadnout, zda se Bertieho osud naplnil, či zda jde jen o další nebezpečnou lest na hranici mezi životem a smrtí. Wolf se podle všech pravidel pověsil za ocas a čekal na to, aby Spuru zasadil poslední ránu z milosti. Britská stíhačka v posledním okamžiku vyrovnala výšku, Bertie zvedl příď a pokropil trup Wolfa olověnými navštívenkami od nosu až k ocasu.

„Dostal ho," vykřikl Ginger spokojeně, i když mu hlas přeskakoval napětím.

Měl pravdu. Wolf začal klesat a měl zcela evidentní potíže. Těsně nad zemí sice vyrovnal výšku, ale podvozek již nevysunul. Letoun vrazil do písečného podkladu a zvedl hustý oblak písku. Vzduchem začalo létat dřevo, trhala se látka. V slunečním svitu probleskovalo ulomené křídlo. Vzduchem se nesly jednotlivé díly zničeného prototypu. Pak se jeho trup rozlomil.

Biggles pomalu klouzal k místu havárie a v těsné blízkosti přistál. Vyskočil ven a hnal se pomoci pilotovi, když si všiml, že i Spur vysunul podvozek a klesá na přistání. S pocitem, že Bertie zbytečně riskuje, zuřivě začal mávat, aby ho od pošetilého kousku odradil. Spur ale ignoroval jeho zběsilé počínání. Biggles mu tedy nevěnoval další pozornost a společně s Gingerem běželi k Wolfovi. Scaroni byl z kokpitu vymrštěn, ležel na písku s vyvrácenou hlavou do podivného úhlu. Zlomil si vaz.

„Chudák," řekl tiše Biggles. „Dostal, ale co mu patří. Nemusíme tady ztrácet čas."

Zato druhý pilot na palubě pořád seděl ve svém polámaném sedadle. Byl to starý dobrý Bigglesův známý, kapitán von Zoyton. Po

havárii se nedokázal ani vyprostit z bezpečnostních pásů. Jeho oči postrádaly jeho pověstnou jiskru, krvácel z koutků úst, ale v okamžiku, kdy spatřil Bigglese, se pokoušel sebrat poslední síly. Neznatelně pohnul rty a ušklíbl se jako ďábel.

„Kdyby nás ten blázen nenechal na pospas, mohli jsme vás dostat. Všechny a zvláště vás, Bigglesworthe!“

„Kdo vás nechal ve štychu?“ zeptal se Biggles tiše, když mu rozepínal pásy.

„Gontermann. Jako vždycky myslel jen na sebe.“

Biggles přikývl. „To také znamená, že se k vám Baumer také nezachoval jako parťák. Jinak by vám pomohl.“

„Dělá jen to, co mu Gontermann přikáže,“ zašeptal vysílený kapitán. „Nemá vlastní mozek.“

„Je Grindler s nimi?“

„Ja.“

„Kde je konstruktér Renkell?“

Von Zoyton neodpovídal. Byl na konci svých sil. Několikrát zasípal. Biggles s Gingerem ho vynesli ven z kabiny a položili na ulomené křídlo.

„Varoval sem vás, abyste si s tou bandou grázlů nic nezačínal,“ řekl Biggles smutně.

„Ten váš přítel tam nahoře… má vaší školu,“ uznale zašeptal von Zoyton.

Biggles se usmál. „Už jste s ním měl tu čest dřív. Tenkrát nad Salimou.“

„Aha. Kdo to je?“

„Lord Bertie Lissie.“

„Ten s tím monoklem, toho si dobře pamatuji.“

„Proč jste z sansivierie odstartovali?“

„Museli jsme. Už několikrát před tím požárem, jsem… jsem se snažil Gontermanna přesvědčit, že je tam všechno vyschlé na troud. Ten váš granát stačil a měli jsme tam hotovou pec. Vy ale o ty klenoty nestojíte, že? Gontermann je má na palubě.“

Biggles se zarazil. „Kam letí?“

„Do Ameriky. Němcova tvář se zkroutila bolestí. „Mir geht… nicht sehr gut,“ zasténal.

„Dopravíme vás do nemocnice, tam se o vás postarají,“ slíbil

Biggles. Zvedl hlavu od zraněného, když pouštní ticho prořízl řízný Algyho hlas.

Algy také přistál. Bylo mu podivné, proč Bertie neopustil kabinu. Šel mu proto pogratulovat do kokpitu. Jeho zděšený výkřik mluvil za všechno.

„Bertie to dostal, má čistý průstřel stehna. Silně krvácí!“ volal naléhavě.

Biggles okamžitě vlezl do Bertieho kokpitu. Bertie seděl zhroucený v křesle. Měl popelavou tvář, ale jeho monokl nedošel úhony. Slabě se usmál, „Trefil mě do nohy. Udělal jsem hloupost a dostal mě. Tak promiň,“ naposledy zasténal a omdlel.

„Vyneste ho ven,“ přikázal Biggles ostře.

Když už Bertie ležel na pokrývce narychlo natažené na písku, zjistili, že má ošklivou ránu v horní části stehna. Ztratil hodně krve. Horečnatě obvazovali Bertieho průstřel obinadly z palubní lékárničky. Po chvilce se zdálo, že krvácení přece jen polevilo.

„Scaroni je mrtev,“ oznámil Biggles Algymu. „Von Zoyton na tom také není příliš dobře. Má několik otevřených zlomenin. Chtěl bych se hned vydat za Gontermannem, ale musíme kapitána dostat do nemocnice. Bertie také potřebuje operaci.“

„Algy!“ pokračoval, když se nadechl. „Já teď odvezu Bertieho do Chartúmu. Vezmu si Spur. Algy, ty převezeš von Zoytona. Seržant Mahmud tady zůstane a zažene všechny hyeny, aby si nepochutnali na Scaroniho mrtvole. Protože se do Chartúmu dostanu první, budu okamžitě informovat Wilkse. Ginger by měl doletět těsně po mně, takže se hned vydáme po Gontermannově stopě. Algy, ty si vezmi Mosquita a leť za námi. Nemůžu ale na tebe čekat. Zkus odletět do Zufry. Von Zoyton tvrdí, že Gontermann míří do Ameriky, ale my taky musíme někde natankovat, než to vezmeme přes Kanál. Gontermann nemůže čerpat šťávu nikde jinde než v El Zufře. Musejí tam někde mít tajnou cisternu, Bertie to tvrdil. Zlomte vaz, kluci. Ten spolek už dohrál, má před námi jen deset minut náskoku.“

Zvedli Bertieho a odnesli ho na volné sedadlo v kabině Spuru. Zapnuli mu pásy a podložili mu hlavu, aby při transportu příliš netrpěl. Ani von Zoyton se neprobral z bezvědomí. Byl tedy přenesen do Algyho Tigera. Biggles nahodil motory a jeho Spur se vydal na poslední přelet do Chartúmu. Vzápětí jej následoval i Ginger. Letěl

sám. Algy se zraněným protivníkem odstartoval poslední. Seržant Mahmud jim naposledy zamával. Po leteckém souboji, tak nepatřičném v dobách míru, zbyla na žluté písečné záplavě jen jeho osamocená postava.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Gontermann si nedá říct

Bigglesovo pokřikování, když zacouval před kontrolní věž chartúmského letiště, by asi probudilo i toho posledního lenocha. Když se motor zastavil, už vedle jeho letounu stála řada mechaniků včetně kapitána Wilkse. Během dvou minut pak už sanitka odvážela Bertieho do nemocnice. Let na čerstvém vzduchu mu docela pomohl, protože teď už hořekoval nad smutným osudem. Pochopil, že do posledního kola tohoto klání už nezasáhne.

„Vrátím se hned, jak to skončím," slíbil mu Biggles, když ho na nosítkách odnášeli do sanitky.

Wilks mezitím pochopil, že Biggles požaduje okamžité natankování. Zatímco se plnily nádrže stíhačky, Biggles kapitánovi popsal běh událostí.

„Měl bys asi také poslat pozemní vůz pro Mahmuda," požádal jej Biggles. „Nezapomeň ale odebrat i jednotlivé díly, co zbyly z německého prototypu. Na ministerstvu se nedočkavostí skoro třesou."

„Škoda, že jste hned nedostali i ten druhý kočár," lítostivě poznamenal Wilks. „Mrzí mě, že se těm čtyřem milovníkům prstýnků podařilo vysmeknout z tvé smyčky."

„Tak předně," rozzlobil se Biggles, jehož se osobní poznámka kapitána Wilkse nemile dotkla, „jenom tři, pamatuj si to! Kde je konstruktér Renkell, nevím. Máš ale pravdu, nejspíš je s nimi. Jakmile se objeví Ginger, letíme v jejich stopách. Kdybychom se nevrátili, tak si pamatuj, že naším cílem číslo jedna je zase El Zufra. Pokud je tam nedostanu, tak letím do Tripolisu. Když je nezlikvidujeme na libyjském letišti, tak mě pak nejspíš najdeš v nějaké londýnské putyce plakat nad pintou piva."

„Ten dopravní Renkell má ale velký náskok. Proč si myslíš, že ho vůbec ještě můžeš chytit?" zeptal se naprosto rozumné Wilks.

„Nemůže opustit kontinent bez dalšího natankování," namítl

Biggles. Ztrácí zhruba stejný čas, jako já tady. Spur není žádný traktor a určitě létá o něco rychleji než ten nejlepší civilní letoun. Koukej! Tamhle už letí Ginger.“

„Nechceš aspoň něco k jídlu?“ zeptal se Wilks.

„Zakousnu jen Gingera, jestli tu nebude do pěti minut,“ zuřil Biggles a neustále se koukal na hodinky.

Ginger se nestačil ani protáhnout a už přesedlával. Algyho Tiger Moth se sice už také objevil na obzoru, ale Biggles už otálet nemohl. Okamžitě odstartoval, nabral výšku a zamířil nad poušť. Pečlivě sledoval vzdušný prostor před sebou, i když nepředpokládal, že by mohl Renkella předhonit ještě před přistáním. Celá jeho úvaha vycházela z faktu, že když už zločinci oázu používali, tak ji použijí ještě naposledy. Mohl se ale klidně mýlit.

Během celého letu Biggles a ani Ginger neviděli nic jiného než blankytné nebe a žlutou poušť. To jen slunce koupalo ve svých horkých paprscích planetu zemi a spalovalo rostlinstvo svou neutuchající, zničující silou. Pak už se objevila na obzoru jejich oáza. Vyrostla jako sopečný ostrov náhle zrozený z mořských vln.

„Přistaneš?“ zeptal se Ginger.

„Ještě nevím,“ zapochyboval Biggles. Očima sledoval palmový háj, nad kterým přelétával v nejmenší možné výšce.

„Nejsou tady,“ řekl Ginger zklamaně.

„Musíme si být naprosto jistí,“ nesouhlasil Biggles. „Letoun bude skryt pod plachtou. Nediv se, že krysy zalezly do děr, když slyšely naše motory. Jdu na přistání! Nemohou vědět, že miny už jsou odstraněny. Budou předpokládat, že přistaneme v údolí. Myslím, že už žhaví závěry svých zbraní. Poleji je ale studenou vodou, až přistanu na druhé straně a nevybouchnu. Za pět minut budeme vědět, na čem jsme.“

Vysunul podvozek a přistál. Ne ale ve vádí, ale přímo na minovém poli. Doroloval až k samému okraji palmového háje.

„Ty tady zůstaneš! Hlídej letoun jako oko v hlavě.“ přikázal Biggles ryšavému pilotovi. Seskočil do písku a odhodlaně vešel do oázy.

Když scházel k terénnímu zlomu, přes který byla natažena plachta, všiml si zvláštní vývěsky. K otesanému klacku, zaraženému do země, byl přitlučen velký a popsaný papír. Co tu dělá nástěnka,

podivil se Biggles. Měl ale jiné starosti, než aby si zacházel, a četl si jako žáček školní řád. Běžel s pistolí v ruce nahoru po svahu. Mířil k malé vyvýšenině, odkud se otvíral dobrý výhled na rozsedlinu. Biggles už věděl, že se nemýlil. V uších už rozpoznával ozvu lidských hlasů. Bouřlivě se o něčem dohadovaly. Šramot a lomoz zase dokazoval, že se někdo věnuje šroubkům a nýtům na kovových plátech trupu letounu.

Nebýt Gingerova zasyknutí, všechno by ale skončilo jinak. Biggles málem vrazil do Grindlera, který hlídal ve skrytu skalního výběžku. Znenadání vystoupil ven a Biggles ho málem porazil. Gangsterovi, přesně v rámci jeho duševních schopností, poněkud trvalo, než vstřebal postavu běžícího pistolníka pronikajícího do oázy přesně z opačné strany, než se dalo podle zdravého rozumu předpokládat. Chybu si však vzápětí uvědomil a okamžitě tasil svou zbraň. V obou rukách držel automatické pistole.

Biggles se přikrčil za stromem a zastavil se. Grindler právě vstupoval do jeho zorného pole. Pozdě! Psanec zaznamenal bleskový Bigglesův pohyb a hned zmáčkl obě spouště. Střely začaly česat kraj háje. Dostřel pistole není zrovna shodný s tím z kulovnice, a tak se mohl Biggles jen ušklíbnout. Grindler by ho mohl trefit jen díky neuvěřitelné štěstěně. Kulky ale pořád bičovaly koruny a sklízely datle. Z kmenů odletovaly třísky. Vystrkovat hlavu v takové situaci by se neodvážil ani nesmrtelný čaroděj.

Zato Biggles šetřil střelivem. Zůstal ledově klidný a doufal, že Grindler udělá několik osudných kroků vpřed. Grindler, přesvědčen o své pověsti ostrostřelce, ale zmizel za linií palem. Také on zůstal stát a čekal.

Po pár minutách začalo Bigglesovi docházet, že ten gangster zase není tak hloupý. Jeho chování bylo přísně účelové. Měl Bigglese udržet mimo ohniska dění. Každý polda musí takové nehoráznosti předejít. Biggles musel převzít iniciativu.

Vstoupit do palebné zóny Grindlerových pistolí by ale na druhé straně znamenalo bezprostřední nebezpečí. Nedalo se pochybovat, že by se ten lump netrefil. Mezi místem, kde čerpal Renkell palivo a Bigglesovou skrýší stála poslední překážka. Grindlerova maličkost.

Biggles se mrštně přenesl za bližší palmu. Dvě nebo tři kulky mu vzápětí křižovaly kolem hlavy. Biggles pochopil, že další postup by

byla holá sebevražda. Grindler zůstával v zákrytu, a protože držel v ruce celého pokra, rozhodně nechtěl vynést předčasně.

Biggles se znova pokusil přemístit dopředu. V běhu vystřelil dvě rány k místu, kde se před chvílí objevila Grindlerova paže. Jeho cíl ale byl zřejmý. Vyvést protivníka z rovnováhy, aby i jeho střelba poškodila pastviště Svatého Petra.

„Tak se ukaž, jehňátko!“ zavrčel Grindler, jakoby vycítil, na co Biggles myslel.

Jak by střelecký duel dopadl, je otázkou, kdyby nedošlo k zcela nečekanému vývoji situace, která i Bigglese zaskočila. Grindlera nepřekvapila o nic méně. Motory transportního Renkella se probudily k životu a jejich zvuk rázem přešel v zběsilé burácení předstartovní přípravy.

Biggles se nemusel domýšlet. Renkell s plnými nádržemi odstartuje a nechá napospas osudu všechny, kteří zůstanou v oáze. Grindler se bude muset postarat sám o sebe. Letoun ponese výrazně nižší zátěž, což mu umožní vyvinout vyšší rychlost. Na Bigglesově tváři se rozhostil úšklebek, když si uvědomil, že s vodou vylili z vaničky i miminko. Na druhé straně, přestože stál tváří v tvář k všemu odhodlaným hrdlořezům, ho neuvěřitelná zrada mezi kumpány zaskočila. I Grindler si zasloužil lepší zacházení.

Biggles si uvědomoval, že benzín musel být přečerpáván ze sudů či podzemní cisterny. To samo o sobě představuje hezkou řádku minut nutných k přepojení a vlastnímu čerpání. Gontermannova společnost za žádných okolností nemohla dokázat načepovat do letadla plnou, což také znamenalo, že hodlají tankování dokončit někde jinde. Tripolis s oddaným panem ředitelem bude to ideální místo pro rozloučení se s africkým kontinentem. Biggles si už dokázal představit poslední dějiště svého prvního kriminálního případu.

Mezi stromy zahlédl letoun, jak míří k severozápadu. Letový kurz potvrzoval jeho teorii. Už vnímal i typický řev stíhačky Spur před startem. Ginger se přesně podle pokynů připravoval na odlepení letadla od země pro případ možného útoku. Když ale zjistil, že posádka Renkella má jiné starosti, zase stáhl klapky.

Popsat celý průběh událostí sice zabralo celou tiskovou stranu, ale ve skutečnosti to byl blesk. Ani Grindler se nedokázal s vývojem událostí vyrovnat jako chladnokrevný chlap. Když mu došlo, že ho

kumpán Gontermann vypekl, zhluboka zaklel. Vyběhl před stromy, strašlivě nadával a vystřílel za odlétajícím kormidlem celý zásobník. Jeho šance se však rovnaly nule. Přestože to věděl, jeho zběsilost už řídil jen bezmocný vztek. Dopravní letoun se ale majestátně zvedal nad oázu.

Bigglese Grindler zvlášť nezajímal, zato letoun mu vryl další vrásky na čelo. K podobným myšlenkám ho zavedla docela přirozená úvaha. Renkell mohl klidně operovat bez jednoho pistolníka, zato ostrostřelec bez Renkella mohl jen zešedivět. Grindler byl odsouzen již předem. Stal se vězněm pouště. Bigglese zajímalo jen jediné: co nejrychleji se dostat do Spuru a začít pronásledování.

Začal tedy ustupovat, ale Grindler už stačil nabít zásobníky a znova je po Bigglesovi vystřílet.

Nezbylo mu tedy nic jiného, než znova najít odpovídající kryt. Jednotlivé výstřely sice nepočítal, ale k druhému vyprázdnění zásobníků už nemohlo být daleko. Nadešel čas lovecké léčky.

„Zahoď zbraně, Grindlere! Už ti nezbyl ani jediný náboj!“ vykřikl rozhodně a vystoupil z porostu.

„Co seš zač?“ vyštěkl Grindler, ale ruka mu přece jen poklesla.

Biggles dál hrál svou velkou roli. „Máš pěkné kamarády, Grindlere, když tě takhle nechali na holičkách!“

Grindler zhluboka polkl. Biggles ještě nikdy neviděl nikoho, kdo tak rychle zbledl a komu se tvář tak zkřivila zuřivostí. „Je to odporná zrádná krysa, ten nacistickej panák,“ řval. „Chtěl jsem mu zakroutit krkem za to, jak mě práskl už v Americe. Ale nasliboval mi balík peněz a já mu to spolk.“

„Nemáš si na co stěžovat,“ lhostejně poznamenal Biggles. „Wolfa jste taky nechali osudu.“

„Já ne!“ zařval zhnuseně opuštěný lotr. „To zase byl on! Gontermann, to zvíře!“

„Kde máš pana Renkella? Mohl tu zůstat s tebou, má čistý rejstřík.“

„Ten moula! Nikdy s námi nebyl.“

„Ne?“

„To si piš, poldo! Žerou ho už krokodýli v té bažině.“

I na Bigglese to už bylo přespříliš. „Ušetři mě podobných výlevů. Máš už toho beztak dost na svědomí,“ lhostejně pokračoval.

„Vyřešíme to v klidu?“

„V klidu! Co chceš vůbec řešit?“ odhodlanost k další vraždě polevila.

„Podívej se.“ Biggles se jal plnit roli psychologa. „Rozmysli si, jaké tu máš možnosti. Já odcházím. Zůstaneš tady a počkáš, až si pro tebe přiletí. Z oázy se nedostaneš. Proč ti to říkám, koneckonců to dobře víš.“

„Vážně?“ ušklíbl se Grindler. Už to ale byla poslední dávka jeho odvahy. „Hele chytráku, něco ti povím. Nechal jsem si ještě jeden náboj v komoře, a nepochybuj proč. Zůstaneš tady se mnou. Na furt, vtipálku!“

Ještě dříve než Biggles docenil plný význam pistolníkových slov, Grindler se vyřítil směrem k místu, kde stál Spur.

Biggles vypálil, ale minul. Dříve než stačil stisknout spoušť podruhé, Grindler zmizel mezi palmami. „Vylez, Grindlere, vylez!“ křičel vyplašeně, protože si uvědomoval, že jedna kulka stačí, a stíhačka se nikdy nezvedne od země. A to by ještě Grindlera nenapadlo nic složitějšího, než jí prostřelit pneumatiku.

Grindler klopýtal o kořeny, ale v úprku nepolevoval. Najednou ale uklouzl a zabořil se do měkkého písku. Ujela mu noha a propadl se do písečné jámy. S nadávkami se chytil nejbližšího stromu, pistole mu vyletěla z ruky…

Biggles si ještě nestačil ani vydechnout, když relativní ticho u jezírka přerušila silná detonace. Zvedl se sloupec dýmu. Do vzduchu se vznesla písečná tříšť, oblázky i kusy hadrů. Z vyvaleného kmene odlétávaly třísky. Napolo omámený Biggles vběhl na jeviště. K nohám se mu snášel cár potrhaného papíru. Automaticky ho sebral. Tučnými a podtrženými písmeny ve třech jazycích se na něm skvěl nevinný nápis. Anglicky, francouzsky a arabsky.

Pozor! Nevybuchlé miny v jámách! Seržant Mahmud, Afričtí karabiníci.

Biggles zděšeně došel na okraj kráteru a podíval se dolů. Nebýt několika potrhaných hadrů a louže krve vsakující se do písku, nebylo po Grindlerovi ani stopy.

Se strachem v očích se Biggles okamžité vydal ke Spuru. Doufal, že písečná duna, za kterou letoun parkoval, tvořila dostatečnou stěnu před tlakovou vlnou. Nespletl se. Ginger stále seděl v křesle, jen

povážlivě pobledl a kolena ho neposlouchala.

„Co se tam, k čertu, stalo?“ zeptal se rozpačitě.

„Grindler,“ řekl vážně Biggles, „zakopl o vykopanou minu. Seržant je zasypal a místo, kde je uložili, označil jasným nápisem. Myslím, že ani jinak pro začátek postupovat nemohl, protože neměl dost času. Grindler strašně chvátal, aby ti propíchnul pneumatiky a ten nápis si nepřečetl. Nebo spíš neuměl číst. Spadl do jámy a zblízka se seznámil, co nášlapná nálož dokáže. To, co po něm zbylo, nestojí ani náklady za rakev. Určitě se také podílel, když ty miny pokládali. Takže pořád platí, kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá. Docela hezký příklad spravedlnosti. Pro toho lotra rozhodně slzami plýtvat nebudu. Je letoun v pořádku?“ Biggles mluvil až nezvykle cynicky.

„Úplně,“ přikývl Ginger. „Zasáhla mě sice vzduchová vlna, letoun poskočil, ale nebyli jsme v ohnisku výbuchu.“

„Díkybohu,“ ulevil si Biggles upřímně. „Začíná náš hon na Gontermanna. Dopravní letoun tady načerpal jen trochu šťávy, ale moc jí nebylo. Nestihl to. Začali jsme na ně štěkat moc brzo. Určitě teď zamíří do Tripolisu, kde chtějí naplnit nádrže po okraj. Gingere, startujeme. Už se zešeřilo a příliš sluníčka nám už nezbývá.“

„Mně je to úplně jedno,“ odsekl Ginger. „Poskakujeme jen z místa na místo. Kdy už to, proboha, skončí?“

„Brzo,“ usmál se hřejivě Biggles. „Až si jejich letoun sedne na koberec. A ten vede přímo k jejich urnám.“

Propocený a unavený Biggles s vážnou tváří a vrásčitým čelem se vsoukal do kabiny Spuru. Nadešel čas poslední štvanice. Stíhačka se vydala na severozápad za svojí kořistí.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Poslední kolo

Biggles si byl vědom, že mu zbyla jen malá šance, kterou mu dávalo relativně pomalé tankování transportního Renkella. Kdyby teď seděl v letounu, který leze po obloze jako hlemýžď, tak by se dalo říct společně s básníkem, „marná lásky snaha“. Protože ale pilotoval letadlo rychlé jako šídlo, věděl, že mu nepatrná naděje pořád zůstala.

Jediné, co ho opravdu trápilo, byla skutečnost, že nedokáže vůbec odhadnout, kolik galonů opravdu Renkell načerpal. Rýsovala se i

možnost, že by pro štvanici nebylo dost šťávy v nádržích samotného Spuru. Pokud by měl Gontermann ještě jednu tajnou základnu, což se sice nedalo předpokládat, tak by Bigglesovo pátrání skončilo bezcílným kroužením nad hromadami písku. Biggles ale nebral tuto možnost příliš vážně, protože pak neviděl důvod, proč by vůbec někdy přistávali na veřejném letišti v Castel Benito.

Silueta stíhačky se proti písečné rovině začala protahovat. Lov na zločince se teď už stal víceméně zeměpisnou záležitostí. Dopravní letoun létal na druhé straně zákona, a většina letišť by mu za žádných okolností neposkytla potřebné služby, pokud by nebyl správce letiště nějakým způsobem podplacen. Renkell tedy mohl přistát buď na tajné základně, nebo na místě, kde měl Gontermann své oddané přisluhovače. Dvě skrýše, v poušti i v pralese, už přestaly existovat, a tak bylo více než pravděpodobné, že Gontermann zase otevře svoji šperkovnici, aby odměnil oddaného pana ředitele na Castel Benito. Z Tripolisu to už zase není tak daleko do Německa, kde by německý pohlavár zcela určitě našel spoustu přátel, kteří by jej na dlouhou dobu někam schovali. Bylo také klidně možné, že odstaví letoun a pokusí se o přechod Středozemního moře po hladině. Podle Zoytona měl ale Gontermann namířeno do Ameriky. Biggles sice zvažoval i ostatní možnosti, ale výlet k Niagarským vodopádům mu připadal jako nejpravděpodobnější. Grindlera, po kterém pásla federální policie, se Gontermann zbavil, peněz měl celé pytle, a tak se mu Státy otvíraly jako pověstný zlatý důl.

Z Tripolisu je ale do Ameriky hodný kus cesty, která se jen obtížně dá zvládnout na jeden zátah. Biggles si uvědomoval, že ale Renkell není obyčejný letoun. Jednou už Atlantik přeletěl, i když nebylo jasné odkud.

Všechny vývody tedy směřovaly k jedinému cíli. Pokud dopravní letoun z Tripolisu odstartuje před tím, než Spur dosáhne libyjské letiště, celé pátrání na dlouhou dobu skončí. Stíhačka i s přídavnými nádržemi oceán překonat nemůže. Pokud by Bigglesův letoun znova tankoval až po okraje nádrže, ztratí tolik času, že další pronásledování už bude připomínat turistický výlet nad mořskými vlnami. Všechno záviselo na čase. Přesněji řečeno, na správnosti Bigglesových úvah. Gontermann stále držel v ruce četné trumfy.

Písku začalo ubývat, dole pod břichem letounu už plynula skalní

údolí porostlá nízkými křovinami. Jako mávnutím zahradní hadicí s vodou začaly všude rozkvétat mandloně i olivy. Libyjské letiště už leželo na dosah.

Ginger pečlivě sledoval asfaltovou dráhu. Přiložil si dlaň k očím, aby předešel oslňujícímu slunečnímu světlu. Ozvalo se jeho silné zafunění, když si spokojeně oddechl.

„Jsou tam," vykřikl a nadšeně ukazoval na siluetu letounu stojícího na dráze. „Znova jsme je chytili při tankování!"

„Podívej," chladně poznamenal Biggles. „Je tam i Labuť. Preuss! A máme to potvrzeno. Zachycený signál na monitorovací stanici v Londýně opravdu vyslali z sansivierie.

Byl to příkaz pro Preusse, aby tady na ně počkal. Co po něm Gontermann chce, mne vůbec nezajímá. Nejspíš si chce nechat i toho ošklivého ptáka, aby zmátl stopy."

Motor Spuru silně zaburácel, když Biggles prudce změnil kurz a začal klesat. Letištní plocha se začala blížit. Horečnatá aktivita nepřítele na sebe nenechala dlouho čekat. Přílet Spuru musel zasít do myšlenek pronásledovaných zločinců zmatek a nepochopení.

Z paluby dopravního Renkella vyskočil mechanik v kombinéze. Gontermann vyšel z restaurace, podíval se na oblohu a okamžitě se rozběhl k Labuti. Pak si to najednou rozmyslel, obrátil se a přeběhl k Renkellu. Oblak prachu dokazoval, že pilot už nahodil motory. Vzduchem se neslo silné burácení dopravního Renkella.

Ve válečné době by se Biggles nerozpakoval. Nepohybující se letadlo vždy představovalo snadný cíl. Teď ale Biggles zaváhal. Castel Benito bylo v prvé řadě civilní letiště, ne tajná základna mezi kaktusy. Muži na palubě byli sice zločinci, ale žádný soud ještě dostatečně neprokázal jejich vinu. Na letištní ploše stála spousta zvědavců, kteří by při následném vyšetřování vypovídali, že Renkell byl ze vzduchu napaden, aniž se útočník pokusil o nějaké varování či běžný rutinní policejní postup. Pokud by Biggles zničil letoun a zabil posádku, dostal by se sám před soud pro nepřiměřenou obranu. Podobný incident by také mohl mít nedozírné politické důsledky. I kdyby posádka nezahynula, majetkové spory a náhrada nákladů by Bigglese připravila i o poslední úspory. Vždyť letoun podle válečných dohod patřil Spojencům!

Navíc, pokud by letoun shořel, rádžovy klenoty by skončily v

nenávratnu. Raymond by se už do konce života neusmál, královna by přišla o kolonii a Biggles o odměnu.

Pokud ale Renkell odstartuje a zaútočí, tak to bude jiná. Krátce řečeno, s prstem na spoušti, aby zabránil útěku protřelých kriminálníků, se Biggles rozhodl pro jiný postup.

Nos Renkellova prototypu se obrátil k otevřené dráze. Vrtule se roztočily a letoun nabíral rychlost. Aby Biggles zabránil odletu, rozhodl se, že se pokusí o riskantní kousek přesně ve stylu japonských kamikadze. Pokus o přistání přímo před přídí Renkella se rovnal husarskému kousku Zorra mstitele.

Kola Spuru už letěla po dráze. Stačilo tedy jen dorolovat před Renkell. Nebýt Labuti, celá záležitost by skončila na úpatí civilizace před zraky překvapených diváků.

Zcela soustředěný Biggles úplně zapomněl na Preussovo letadlo. Žlutá Labuť vjela na scénu a začalo další kolo klasické hry na kočku a myš. Pilot v kabině špinavě žlutého letadla se zcela evidentně snažil Bigglese zastavit! Šlápl prudce na brzdy a jeho letoun začal klouzat Bigglesovi přímo před příď stíhačky.

Byl to bystrý a prohnaný tah. Pilota uvnitř vůbec ohrozit nemohl, zato křídla Spuru se dostala do bezprostředního ohrožení. Pokud by došlo k skutečnému nárazu, byla by stíhačka přikována k zemi jako bájný Prométheus ke skále. Svědkové by celou situaci zcela jistě popsali jako obyčejnou nehodu. Muž v kokpitu by se dušoval, že šlo o nešťastnou náhodu. A Gontermann nad oblaky by se jen uštěpačně usmíval.

Jedině bleskové rozhodnutí mohlo odvrátit hrozící katastrofu. Úhybný manévr doleva či doprava by nebyl k ničemu. Zbývala poslední možnost: využít plnou rychlost Spuru a dostat se dříve na volný prostor, než ke kolizi skutečně dojde.

Biggles tedy otevřel klapky naplno a Spur během okamžiku se hnal po zemi tempem, které se příliš nelišilo od běžné cestovní rychlosti na nebesích. Bylo to zoufalé rozhodnutí, protože odstředivou sílu by nemusel podvozek vydržet a i drobné škrtnutí o Labuť by teď už mělo katastrofální konec. Bigglesovi vyschlo v hrdle, v koutku úst se mu objevila pěna, když se podíval po odlétajícím Renkellu.

Zločinecké letadlo se už dostalo na volnou dráhu a hnalo se vstříc obloze.

Biggles bez ohledu na následky udělal půlobrat a sám se postavil přídí v příď Labuti. Nemohl ztrácet čas. Vzápětí se ozvaly jeho kulomety. V poslední chvíli.

Pilot, nejspíše sám Preuss, by jinak s Labutí do Spuru narazil, a tomu musel Biggles za každou cenu zabránit. Preuss ale nejspíše podobný vývoj očekával, neboť i jeho stroj se najednou zastavil. On sám vyskočil a rozběhl se k letištní budově. Shodou náhod jeho cesta ke svobodě vedla před hlavněmi Bigglesova letounu. Preuss sám vběhl do deště kulek. Klopýtl, pak udělal přemet. Dávka ho odhodila na stranu a tam zůstal nehybně ležet.

„Teď už se nám může vysmívat, tak akorát na nebeském chóru," utrousil Ginger cynicky.

„Patří mu to," ledově pronesl Biggles. „Ředitel sice před místní policií vypoví, že jsme ho zákeřně zavraždili, což pro nás bude na zdejším území představovat opravdový malér. Už vidím, jak se houpáme na šibenici," sykl. „Čekat na takový konec nehodlám."

Bigglesovy oči mu spočinuly na palivoměru. Začal usilovně počítat.

„Nemáme více než hodinu, abychom je dohonili!"

Jeho pohled proklínal západní horizont, po kterém majestátně plul uprchlík.

„Proč zrovna hodinu?" opáčil Ginger, protože si podle ručičky na palubní desce spočítal, že benzínu zbývá skoro na dvě hodiny.

„Stmívá se," mávl Biggles rukou. „Ve tmě se nám ztratí a už nebudeme mít žádnou šanci. Mají v nádržích benzín na několik hodin letu."

Jakoby se ozval gong. Začalo závěrečné kolo, po jehož konci zůstane jeden z protivníků odpočítán po čistém knockoutu.

Ginger samozřejmě chápal, že osud obou protivníků se během hodiny završí. Když vzal do úvahy, že Renkell je schopen letět skoro stejnou rychlost jako oni, bylo mu jasné, že se musí rozhodnout mnohem dříve. Svým uhrančivým pohledem se přes přední sklo pokoušel Gontermannův letoun hypnotizovat.

Za pár minut se mu z úst vydral úlevný vzdech. „Máme je," vykřikl triumfálně.

Biggles ale mlčel a jen skřípal zuby.

Spur stoupal prakticky kolmo. Renkell letěl nad ním skoro ve

dvou tisících. Když si Baumer uvědomil, že ho dohánějí, lehce sklonil nos prototypu. Jeho letoun poskočil, nabral rychlost a znova získal malou výhodu. Biggles ale nepolevoval.

Protože oba letouny už vyšplhaly skoro na stejnou výšku, výhoda Renkella byla jen dočasná. Podobný manévr se podruhé už nedá zopakovat. Vzdálenost mezi nimi se zkrátila na minimální úroveň. Žádná lest německého pilota už nemohla britského policistu setřást.

Dvacet minut letěli pouhou míli od sebe. Ve stejné výšce vstříc krvavému kotouči nad západním obzorem vyprahlé oblasti.

Ginger se podíval dolů a podle svých zkušeností věděl, že teď přelétají severní cíp Sahary, který se svým utvářením krajiny výrazně liší od centrální pouště.

Suchá planina byla poseta tisící oblázky, které vypadaly, jakoby je nějaký sběratel všechny vyleštil. A opravdu tomu tak bylo. Slunce a vítr svojí erozivní činností nenechaly ani jeden kamínek nepovšimnutý. Obzor také představoval jednolitou nepřerušovanou linii. Gingerovi blesklo hlavou, kde tam najdou benzínku, až jim do potrubí nebude proudit žádná šťáva, což se mohlo stát každou vteřinou. Biggles ale klidně sledoval zločinecký stroj.

Vzdálenost obou letounů nad opuštěnou a depresivně působící krajinou se začala pomalu zmenšovat. Ginger poprvé zaznamenal i malé skupinky stromů na pozadí horizontu. Protože ale slunce už skrylo svoji tvář, nebylo jasné, co přesně před nimi leží.

Pouze čtvrtmíle tetelícího se, horkého vzduchu dělilo oba letouny. Biggles se v křesle ani nepohnul a choval se jako zkušený řidič policejního antona při pronásledování zločineckého vozidla. Nehnul ani brvou. V očích se mu ale blýskalo.

Ginger si docela liboval, že nesedí v Renkellu. Znal Bigglese až příliš dobře a věděl, že už ve svém šéfovi dokáže číst jako v otevřené knize. Bigglesova nálada připomínala vroucí kotel. Ginger si navlhčil rty. Chápal, že toto kolo bude opravdu mít jen jednoho vítěze, i kdyby i oni měli skončit s přídí zabořenou do písečné duny.

Gingerovu ochabující pozornost rázem probudilo nečekané chování pilota Renkellu. Letoun prudce zatočil doprava a začal klouzat k jihu. Ginger se tím směrem podíval a záhy spatřil pravý důvod tohoto obratu. Nad údolím táhnoucím se mezi skalními hřebeny visela hustá mlha. Přímo dole pod břichem letounů se rozkládaly

rozsáhlé solné bažiny. Opar je klasickým klimatickým jevem v podmínkách, kde se voda sráží v horkém a vyschlém vzduchu. Ginger si poplašeně uvědomil, že Renkell dostává mocného partnera, který by mu mohl pomoci ke konečnému úniku.

Biggles ale nezaváhal. Jak by koneckonců mohl. Oba dva letouny vletěly do mlhy.

Operace se chýlila ke konci. Biggles pečlivě zvážil vzdálenost, bleskem zkalkuloval palebnou dráhu a lehce stiskl spoušť. Zápalné střely okamžitě zkracovaly vzdušnou propast mezí letouny. Renkell, vědom si, že není úniku, se postavil na křídlo, udělal prudký obrat a i jeho kulomety zarachotily. Biggles přišlápl levý pedál a nepřátelské kulky jen o vlas minuly pravé křídlo. Renkell se připravoval na další útok.

Biggles ale věděl, že přišla jeho chvíle. Během zlomků vteřin, kdy visel za zadním kormidlem Renkella, se od jeho kokpitu oddělily další střely, tentokrát neomylně mířící na cíl. Renkell začal stoupat do prudké svíčky, ale už to nemělo žádnou cenu. Krátké dávky Bigglesových kulometů začaly trhat jeho plášť.

Na boku letounu se otevřela dvířka a do volného prostoru vyskočil muž. O chvilku později se na obloze otevřela muchomůrka.

„Gontermann! To nemůže dokázat," sykl Biggles, ale stále pokračoval ve sledování již bezvládného Renkella. Vývrtka se začala prohlubovat a letadlo se začalo nezadržitelně řítit k zemi. Ginger později přísahal, že zaslechl řev pilota, odsouzeného k smrti, nad hučením motorů.

Ryšavý letec se kousl se do rtu. Konec nepřátelského letounu už byl neodvratný. Biggles už také spoušť nemačkal.

Letoun se řítil k zemi skoro kolmo. Ginger skoro poskočil, když došlo k nárazu. Letoun se přídí zabořil do země. Jednotlivé části byly prudkým nárazem odmrštěovány všude okolo. Nikdo uvnitř nemohl přežít takové přistání. Ginger vnímal konec Renkellova prototypu jako zpomalený film.

Mezitím Biggles ještě jednou nad vrakem zakroužil, snížil výšku a pak jen několik stop nad zemí přeletěl k prchajícímu Gontermannovi. Německý pohlavár s batohem na zádech mířil ke skaliskům.

„Až do poslední chvíle si myslí, že zmůže všechno," kroutil

hlavou Biggles. „Je to ale parchant.“

Přistál se Spurem v těsné blízkosti bažiny. Vystoupil z kabiny a s pistolí v ruce čekal na svou poslední kořist.

Gontermann se také zastavil a pozorně prohlížel poušť před sebou.

„Jděte si, kam chcete,“ řekl Biggles lhostejně. „Supi si vás stejně najdou. Ale nebudete jim chutnat.“

Gontermann zaváhal.

„Přece se mě nebojíte, když máte zbraň! Trocha písku vás také nemůže vyvést z míry,“ až nehezky popichoval Biggles Gontermanna k akci. „Buď ji použijte, nebo ji zahoďte. Mně je to úplně jedno.“

Gontermann udělal pár kroků. „Poslouchejte, Bigglesworthe,“ začal tiše. „Obsah tohoto batohu z nás udělá dva nejbohatší muže na téhle planetě.“ Jeho hlas už zněl písklavě jako fistule. „Nebudu se zlobit, když ten poklad rozdělím na dvě poloviny. Jediné, co po vás za to budu chtít, abyste mne odvezl, řekněme do…“

„Mlčte!“ vyštěkl Biggles. „Už se mi z vás dělá špatně. Zahoďte ten batoh a ruce hezky nad hlavu!“

Batoh odletěl do písku, i Gontermannova arogance vzala za své. „Jenom, prosím, nestřílejte!“ skoro prosil.

„Ruce nad hlavu a pět kroků vpřed!“

Nervózní nacista se začal pomalu šourat. „Tak dobře, vzdávám se,“ řekl odevzdaně. „Vím, že jsem prohrál.“

„O.K.“ Biggles chtěl zastrčit pistoli do kapsy, když se Gontermannovo chování jako bleskem proměnilo. Jeho ruka sklouzla za pás a v mžiku v ní držel velkorážný mauser.

Biggles stihl včas zmáčknout spoušť. Němec jakoby ztuhl. I z jeho pistole vyšlehl oheň. Biggles ustoupil a znovu zapráskala jeho zbraň. Gontermann se otřásl, a pak se mu podlomila kolena. Z ústí hlavně vyšlehl oheň, když se mauser majestátně snášel do písku. Kulka zvedla hrst jemné zeminy. Gontermann se zhroutil na zem, jako když plavec nesměle vlézá do neznámé vody.

Biggles ostražitě sledoval každý jeho pohyb, a dokud si nebyl úplně jistý, že už opravdu všechno skončilo, čekal.

„Škoda,“ řekl skoro smutně Gingerovi, který také dobíhal k místu duelu. „Radši bych ho do Londýna přivezl živého, ale na druhé straně možná, že takhle je to lepší. Nemohl jsem si dovolit víc riskovat. Byl

to nejpodlejší člověk, jakého jsem kdy poznal. Křivák, jak zákon káže. Dokonce i když už věděl, že nemá šanci, se mě pokoušel oklamat. No, i tady v poušti občas dopadne ruka zákona a kat aspoň ušetřil oprátku. Pojďme se teď podívat, co zbylo z té krásy.“ Biggles se už zase obíral svou největší láskou, konstrukcí letadel.

Došli k vraku letounu. Bigglesův hněv už odvál pouštní vítr jako domeček z karet.

V kabině našli mrtvého Baumera.

„Pořád nechápu, proč nechali v sansivieře toho konstruktéra,“ podivoval se Biggles. „Třeba ty krokodýly přežil. Až půjdeme do chartúmské nemocnice za Bertiem na návštěvu, zaletíme se tam podívat, zda tam někde Renkell neúpí.“

„Mě by spíš zajímalo, jak se z toho zdejšího pekla dostaneme bez litru vlastní šťávy,“ zavrčel zpocený Ginger.

„Tak úplně prázdné zase ty naše nádrže nejsou,“ usmál se Biggles. „Kapka ještě zbyla a jen pár mil odtud leží francouzská základna Touggourt. Na jihu pak zase letiště v Quargle. I před námi by se pár přistávacích ploch našlo. Colomb Bechar, Benni Abbes… Podívej! Máme návštěvu!“ Biggles zadrhával, když se zahleděl na tmavnoucí východní obzor.

„Mosquito,“ klidně řekl Ginger. „To bude Algy. Musel pěkně toho chlápka v Tripolisu zmáčknout, aby se dozvěděl náš letový kurz. Na tomhle rovném kulečníkovém stole nemůže naše zpocené figurky přehlédnout.“

Mosquito jim proletěl těsně nad hlavami.

„To je celý Algy,“ uculoval se Biggles. „Vždycky chce být u toho! Už nás uviděl!“

Stíhačka změnila kurz a začala klesat přímo k nim. Motory pohasly, Algy vysunul podvozek a během chvilky už trup letounu klouzal po písečné přistávací dráze. Netrvalo dlouho a Algy se vykolébal ven.

„Co se tady zase dělo?“ vyhrkl napjatě.

„Podtrženo, sečteno“ odvětil Biggles klidně. „Baumer se rozhodl, že se zahrabe do písku, ale udělal to moc rychle. Nestačil vysunout hrábla. Zlámal si všechny kosti v těle. Gontermann to zkoušel až do posledního okamžiku. Vyskočil padákem a já mu musel půjčit brzdy. Jinak by mi zase utekl. Mířil jsem jen do paže, ale minul jsem. Dostal

to do hrudníku. To víš, většinou střílím z delších hlavní. Nebylo divu, že se mi trochu třásla ruka.“

„Po tom tvém celodenním honění se mezi mraky se ani nedivím,“ připustil Algy. „Co dál?“

Biggles se na okamžik zamyslel. „Všechno tady zůstane, jak je. Pokusíme se odletět do Alžírska, odkud pošleme Raymondovi kabelogram. Bezpochyby se s Francouzi domluví, aby se o toto místo činu řádně postarali. Ráno pak Mosquitem odletím do Londýna a vezmu s sebou Gontermannovu blýskavou sbírku. Raymonda aspoň přestane bolet hlava. Vy dva odletíte ve Spuru do Chartúmu a poplácáte Bertieho po zádech. Je čas, už se notně setmělo.“

Došel ke Gontermannově batohu, otevřel jej a pak už jen civěl do oslňujícího třpytu klenotů. „Když takovéhle cetky produkuje naše civilizace,“ smutně poznamenal, „vůbec se nedivím, že po světě běhá tolik zločinců.“

Po jeho tváři se rozlil spokojený úsměv. „No, Gingere, říkali deset procent, viď? Tak to nám opravdu na ty cigarety na pár dní asi stačit bude! Ale nemysli si, že budeš kouřit jen ty prvotřídní!“

Pečlivě batoh zavázal. Pak si promnul oči.

„Pánové, ani byste neřekli, jak jsem unavený. Už abych si taky pořádně natáhl nohy.“

Celý příběh by mohl skončit zlosynovou smrtí mezi dunami, ale nám zbývá, abychom čtenáři ještě vysvětlili pár drobností.

Už druhý den odpoledne klepal Biggles na dveře kanceláře generála Raymonda v Yardu. Minulou noc se do sytosti vyspal na britské základně na Gibraltaru. Odtamtud poslal Raymondovi další depeši, aby na něj čekali na základně v Croydonu.

V Yardu přišel ke slovu soudní znalec na klenoty. Uznale pokyvoval, když z batohu na stůl postupně vypadávaly rádžovy korunovační klenoty, překrásné velké perly i jihoafrické diamanty.

„Pane? Slyšíte mě, pane? Říkal jste přece deset procent?“ skoro tiše před generálem Raymondem zašeptal novopečený objevitel pokladu.

V generálových očích vzplály ohníčky. „Bigglesworthe! Neznám žádného policistu, který by si za tak krátkou dobu vydělal tolik peněz. To byste měl hned dát výpověď a postavit se na vlastní nohy. No, spíš si je dát na pelest a dokonce života jen přemítat.“

„Nezapomeňte, že svůj podíl budu dělit čtyřmi," připomenul mu Biggles.

Biggles předložil podrobnou písemnou zprávu. Vrátil se do svého pokoje, kde se vykoupal, oholil a po dlouhé době si uvázal i kravatu. Byl totiž pozván na opulentní večeři společně se samotným ředitelem Scotland Yardu. Jeho zástupce generál Raymond nemohl chybět.

Biggles pak večer usnul jako dudek. Byla to první noc, kdy mu před očima neblyštěly diamanty a netrápila ho pouštní slepota.

Ráno už zase odstartoval zpět do Chartúmu, aby se podíval, jak se daří Bertiemu mezi špitálními stěnami. Byl už zcela mimo nebezpečí. Na druhé straně ale lékař prohlásil, že jeho zranění tak lehké není. Vyjádřil dokonce obavy, že obrýlený lord Lissie bude až do konce života trochu kulhat.

„Když mi to řekl, to jsem se vztekal," stěžoval si Bertie. „Nařídil jsem mu, ať mi někde sežene kus lýtka a přišije mi ho. Já s žádnou kratší nohou chodit nebudu! Však víš, jak to myslím? Ten moula to ale odmítl udělat. Tak jsem mu navrhl, ať mi uřízne kus té druhé. A víš, co mi řekl? Prý to nejde, nemá prý pořádné pravítko a nemůže prý nohy krájet, jako se stříhá živý plot."

Algy s Gingerem odletěli do sansivierie. Když se vrátili, ukázalo se, že Bigglesovo proroctví se, ostatně jako vždy, naplnilo. Z kabiny nejdříve vylezl Herr Renkell. Našli ho v bažině, jak zuřivě odolává lidožravým krokodýlům.

Renkell později vypověděl, že ho donutili, aby pro Gontermannovu bandu pracoval jako mechanik. Drželi ho pod různými výhrůžkami, protože se domnívali, že jedině sám konstruktér dokáže opravovat tak zvláštní letouny. Biggles neměl důvod o jeho slovech pochybovat.

Konstruktér si také musel svoje vytrpět. Vypadal vyčerpaně a unaveně. Zároveň však také přinesl vysvětlení, proč zločinci tak urychleně opustili etiopskou základnu. Mahmudův granát zasáhl podzemní nádrž a během několika minut celá stanice lehla popelem.

Biggles si chtěl za každou cenu promluvit i s von Zoytonem. Lékaři ho ale k němu nepustili, protože byl stále v kritickém stavu, i když mimo nebezpečí života.

Osudová setkání však mají i další dějství. O několik týdnů později se Biggles po návratu do Londýna dozvěděl, že pan kapitán

von Zoyton, když se vylízal ze svých zranění, využil silné pouštní bouře a zmizel kdesi mezi dunami. Egyptská policie sice vyhlásila rozsáhlé pátrání, ale nenašla ho.

„Nijak zvlášť mne to nemrzí, že utekl. Třeba mu ten špitál pomohl,“ poznamenal Biggles s úsměvem. „Ten kapitán vůbec není od přírody špatný chlap. Máma mu ale v dětství měla občas jednu vrazit, aby se nenechal zlákat všemi pozlátky, které mu život může nabídnout.